

கலகி

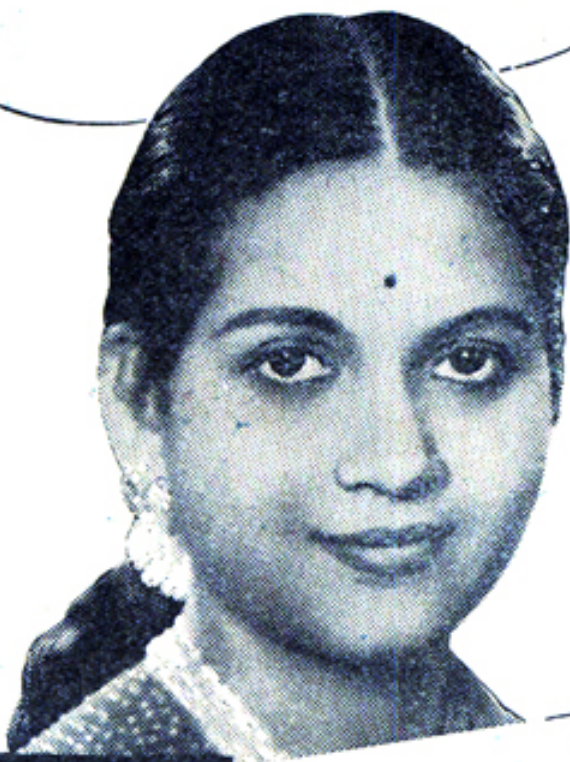
- சந்திரா -

WALKI எப்ரால் 15, 1951 4 அரூ

“ என் சருமத்தை
லக்ஸ்
டாய்லட் சோப்பினால்

அழகாயிருக்கச் செய்கிறேன்”

என்று கூறுகிறார் **அஞ்சலி தேவி**

இவிய மணத்துடன் கூடிய இந்த
வெண்மையானதும், சுத்தமான
துமான சோப் உங்கள் சருமத்தை
வீகரமாகச்செய்யும்

சினிமா நட்சத்திரங்களின் அழகு தரும் சோப்

LTS. 260-172 TM

★ வரல 14^ஆ முதல்

சேன்னை பிரபாத்

மற்றும்

ராதா
பெங்களூர் டிடி
பெங்களூர் கன்ட்.
கொழும்பு
திருச்சி
கொழும்பு
திருச்சி

கொழும்பு
கும்பகோணம்
திருச்சி
திருவாரூர்
கொழும்பு
திருச்சி
திருச்சி

சேதுபதி

கமலம்

ஸ்ரீ ராஜ ராஜேஸ்வரி
பில்ம் கம்பெனி...
.....தயாரித்தது

கண்ணம்பா.. எம்.கே.ராதா
எஸ்.வரலட்சுமி-சுரேஷ்
டி.ஆர்.சுப்பிரமணியன்
குமாரி வணசுலா-எம்.ஆர்.சுவாமிநாதன்
நடித்தது..

வசனம் -
உதயகுமார்

சங்கீதம் -
எஸ்.வி. வெங்கடராமன்

டைரக்டர்.. கே.பி.நாகபூஷணம்..

முதல் இரண்டு வகுப்புகளுக்கு தினமும் காலை 9 மணி முதல் 11-30 மணிவரை
பக்கட்டுகள் சேன்னை பிரபாத் டாக்ஸிஸில் ரிசர்வ் செய்து கொள்ளலாம்
தினசரி 3 காட்சிகள்: மாலை 2-30, 6 & 9-30 மணி
இரவு 9-30 காட்சி முடிந்ததும் பஸ் வசதிகள் உண்டு

அதி அற்புத ரகங்கள்!

புகழ் பெற்ற ஸ்வீஸ் பாட்டீசுவீஸ் தயாரானது ஒவ்வொன்றும் 5 வருஷ உத்தரவாத மூண்டவை

5 ஜூவல் & சேரம் 30/- சேரக்குகோட்டு 33/-
7 .. & சேரம் 35/- உயர் ரகம் 38/-
15 .. & சேரம் 44/- சேரக்குகோட்டு 48/-

5 ஜூவல் & சேரம் 28/- சேரக்குகோட்டு 33/-
7 .. & சேரம் 33/- உயர் ரகம் 36/-
15 .. & சேரம் 42/- சேரக்குகோட்டு 46/-

முழுவுதும் ஜூவல் 19/- உயர் ரகம் 21/-
சேரயத்துடன் 21/- சேன். சேகண்டு 23/-
ஸ்பெஷல் உயர்த்த ரக மெஷின் 27/-

5 ஜூவல் & சேரம் 26/- சேரக்குகோட்டு 32/-
7 .. & சேரம் 32/- சேரக்குகோட்டு 36/-
15 .. & சேரம் 48/- சேரக்குகோட்டு 58/-

5 ஜூவல் & சேரம் 22/- உயர் ரகம் 25/-
5 .. சேரக்குகோட்டு 30/- உயர் ரகம் 33/-
15 .. & சேரம் 45/- சேரக்குகோட்டு 55/-
டைம் பீஸ் 20/- உயர் ரகம் 25/-
பார்க்கெட் வர்ட்ச் 12/- உயர் ரகம் 15/-

தயார் செய்து பிரத்தியேகம். இரண்டு ஷாப்பர்கள் ஆர்டருக்கு தயார் செய்து இனும்

PIONEER WATCH CO

POST BOX NO 11428 CALCUTTA

MARGO SOAP

The Genuine
NEEM OIL SOAP

மார்கோ சோப்

வாசனை தீக்கப் பெற்ற வேப் பெண்ணையிலிருந்து ஒரு விசேஷ முறைப்படி தயாரிக்கப் படுவது. அதன் அபரிமிதமான கிருமி நாசனா அழுக்கையகற்றி, சருமத்தினுள் புகுந்து நன்கு சுத்தம் செய்யும். சருமத்திற்குப் புஷ்டியும் மென்மையும் தரும். அபூர்வ மணம். துட்பமான சருமத்திற்கும் ஹானியற்றது.

A CALCHEMICO PRODUCT

மதராஸ் ஆபீஸ்:

5/149, பிரிட்ஜே, ஜி.டி., மதராஸ்

சுருசுருப்புடன்
விளங்க வழி இதுவே
நல்ல ஆரோக்கியத்திற்கு
உட்புற சுத்தம் அவசியம்.

உட்புற சுத்தம் இருந்தால் ஒழிய நீங்கள் சுருசுருப்புடன் விளங்க முடியாது ஆண்ட்ரூஸ் உட்புற சுத்தத்தை உறுதிபடுத்துவது தவிர புத்துணர்வும் ஜோலிப்பும் தரும் உன்னத பானமாயும் இருக்கிறது ஆண்ட்ரூஸ் நாள்குவீத வேலை புரிகின்றது. வாயை சுத்தி சுத்தி, வயிற்றை அப்புவாசகம் குடலை வலுப்படுத்தி மலத்தை அகற்றும். காலையில் எழுந்தவுடன் ஆண்ட்ரூஸ் குடிக்காமல் படுக்காமல். தினத்தில் எந்த சமயத்திலும் ஒரு ஸ்பூன் ஆண்ட்ரூஸ் கலந்த குளிர்ந்த ஜலம் புத்துணர்வளிக்கக்கூடியது.

ANDREWS LIVER SALT

ஆண்ட்ரூஸ் லிவர் சால்ட்

மிகச் சிறந்த மலமின்க்கி.

K 196/505.

B. I. S. N. கம்பெனி, லிமிடெட்
சென்னை - நாகப்பட்டினம் - பிளாங்கு - சிங்கப்பூர்

S. S. “ரஜுலா”

சென்னை புறப்படும் தேதி 1951 ஏப்ரல் 18
நாகப்பட்டினம் புறப்படும் தேதி 1951 ஏப்ரல் 19

கார்கோ சாமான்கள் : பிளாங்கு, போர்ட் ஸ்வெட்டன்ஸாஹம், சிங்கப்பூருக்கு தேரடியாக இறக்குமதி செய்யவும், பாஸ்காக், ஹாஸ்காக், ஜப்பான் முதலிய இடங்களுக்கு சிங்கப்பூரில் கப்பல் மாற்ற அனுப்பும்படியும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.

கப்பல் புறப்படும் அன்ற காலை 8 மணிக்குமேல் கார்கோ கப்பலேற்ற இயலாது

சென்னைவிடுத்து புறப்படும் சனாள், பர்த் இட வசதி பிள்ளை, டிக்கட் குள்ள பிரயாணிகள், ஏப்ரல் மாதம் 18உ காலை 10 மணிக்குத் துறை முகத்தின் தெற்கு வசல் வழியே கப்பலேற அனுமதிக்கப் படுவார்கள்.

1951 ஏப்ரல் 18 காலை 11 மணிக்குமேல் வரும் பிரயாணிகளுக்கு மெடிகல் பரிசோதனை செய்ய இயலாமலும், கப்பலில் பிரயாணம் செய்ய அனுமதிக்க முடியாமலும் தேரிடும்.

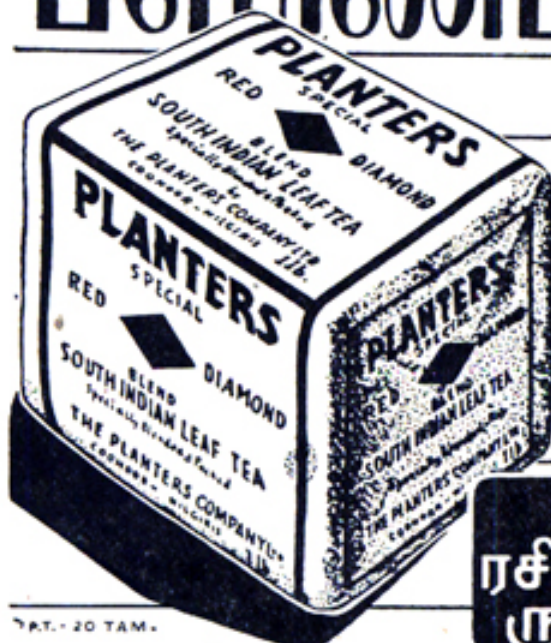
நாகப்பட்டினத்திலிருந்து பர்த் இட வசதி பிள்ளை டிக்கட்டுள்ள பிரயாணிகள் காலை 6 மணிக்குள் சனாள் டிக்கட்டுள்ள பிரயாணிகள் காலை 8 மணிக்குள் 1951 ஏப்ரல் மாதம் 19-ம் தேதி அனுமதிக்கப் படுவார்கள்.

பிளாங்கு துறைமுக ககாதார விதிகள் அனுசரிக்க ஏன்லா பிரயாணிகளும் அம்மை, காலா முதலியவைகளைத் தடுக்க னலி குத்திக்கொண்டதற்கு குஜுவாக, அலெ உலக ககாதார சட்ட திட்டப்படி அங்கேரித்துள்ள தழுவாயில், ஒரு அரசாங்க அல்தை முனிசிபல் ஹெல்த் ஆபீஸர் கையொப்பமிட்ட அத்தாட்சிப்பத்திரங்கள் வைத்திருக்க வேண்டும்.

பிள்வி & கோ., (மதராஸ்) லிமிடெட் | மதுரா கம்பெனி லிமிடெட்
7, அரமனைக்காரத் தெரு, மதராஸ் | முதல் லைன் பீச்சரோடு, நாகப்பட்டினம்

ப்ளாண்டர்ஸ்

வைறு க்ரோன்
நீலகிரிக்

தேயலை

நீங்கள்
ரசுக்கக்கடிய
ருசுக்காக

7 P.T. 20 T.A.M.

மிட்லண்ட்

எமது மகத்தான ஆரம்ப விழா!

1951 ஸ் ஏப்ரல் மாதம் 27-ம் தேதி வெள்ளிக்கிழமை
தினாதி 3 காட்சிகள் - 3-30, 6-30, 9-30

ஞாயிறு, மற்ற விடுமுறை நாட்களில் காலை காட்சி 10 மணிக்கு

●●●

M. G. M. கம்பெனியார்

முதன் முதலாக நம் இந்தியாவில் தயாரித்த ருமு வர்ணப் படம்.

ERROL FLYNN நடித்த

“KIM”

(IN TECHNICOLOR)

பேர்பல கதாசிரியர் RUDYARD KIPLING எழுதியது.

கண்களுக்கினிய காட்சிகளும், திருக்கிடும்
சம்பவங்கள் பலவும் நிறைந்த மழைநாள் படம்.

குறிப்பு:—கட்டண உயர்வு கிடையாது. ரூ. 2-9-0, 1-14-0, 1-4-0 டிக்கட்டுகள் எல்லா
காட்சிகளுக்கும் விற்கப்படும். இன்றே உங்கள் டிக்கட்டுகளை வாங்கிவிடுங்கள்.

ருசி மிகுந்த உணவுகளை
வனஸ்பதியினால்

துஷார்
அளியுங்கள்

நீடித்த புதுமைக்கும்
சக்தின் மேன்மைக்
கும் ஏற்றவாறு துஷார்
வனஸ்பதி தயாரிக்கப்
பட்டது. உங்கள் ஆகா
ரத்திற்கு துஷார் ருசி,
மணம் இவற்றுடன்
நல்ல போஷாக்கையும்
அளிக்கின்றது.

துங்கபத்ரா இண்டஸ்ட்ரீஸ் லிமிடெட், கர்நாட்

பேர்தம விநியோகஸ்தர்கள் :

தமிழ்நாடு, ஆந்திரபேசம், மதராஸ்: டி. கன்னு & Co., 57-ம் பாதாளம், 35, பவுண்ட் ராடு, மதராஸ்
மைசூர் சமஸ்தானம்: டேட்ட குடிசைப் நாயகன்களார் & Co., 200, கத்தாங்குட்டை, பெங்களூர் வீடு
தலைநகர்பாத் சமஸ்தானம்: பென்கி, காராபிளா & Co., 3568/1 & 2, ஜெய்க் தெரு, செத்தாபாத்

வயிற்றிலுள்ள புளிப்புக்கு பலியா?

இவ்விதம் தீர்த்துக் கொள்ளவும்...

நீ வயிற்றிலுள்ள புளிப்புக்கு பலியாக இருப்பதால், பிரச ஆகாரம் உனக்குவிஷம் என்று நாற்பரியம் கொண்டு கவலைப்படுகிறாயா? அப்படியானால், நிச்சயமும், நம்பிக்கையுள்ளதுவும், கட்டசயம் பயன் தரும் கலப்பலி இதோ இருக்கிறது. சாப்பிட்டவுடன் ஒரு தேக்கரண்டி அளவு பிஸ்மாக் (405 மாத்திரைகள்) கை கொஞ்சம் ஐஸ்துடன் எடுத்துக்கொள்ளவும்

பிஸ்மாக் இலுள்ள மருத்து உடனே வேலை செய்யத் தொடங்கி வயிற்றிலுள்ள அதிக புளிப்பை சமனப்படுத்தி, மிருதுவான குடல் ஓரகளை சாத்தப்படுத்தி, சாப்பாடுகொடாமல் பாதுகாக்கிறது. சில நாட்கள் ஒவ்வொரு சாப்பாட்டிற்கு பிறகு பிஸ்மாக் மருத்து அளவை நிதும்பத் திரும்ப சாப்பிட்டால், அதன் குணப்படுத்தும் வேலையை தொடர்ந்து செய்யும்.

“பிஸ்மாக்” எவ்வளவு வலியீருத்து குணமளிக்கிறது.

வயிற்றுக் கோளாறுகளுக்கெல்லாம் மூக்கியை காரணமான, வயிற்றிலுள்ள அதிகப்புடியான புளிப்பை முறித்துப்பயனற்றதாகச் செய்கிறது. “பிஸ்மாக்” புளிப்பை முறிக்கும் போதும் அதிதீவிரமாக வலியைக் குறைத்தவுடன் மற்றப் போதும் வேலையைத் துவக்குகின்றன. ஒன்று புளிப்பு வயிற்றிலுள்ள மேலும் செருவதைத் தடுப்பது. மற்றொன்று வயிற்றின் உள்நோயின் எதிர்சலாக் குறைத்துக் குணப்படுத்துவது.

‘பிஸ்மாக்’
தஷணமே அனீர்ணத்தைப்
போக்குகிறது

மாத்திரைகளாகவும் பவுடராகவும் கிடைக்கும்

இந்தியாவில் தரப்பயிர்கள்:
ஜீயப்பேயானில் & கோ.லீட்., பம்பாய்-1
பிராஞ்சுகள்: கம்கத்தா-மதராஸ்-டி.கெள்

விரைவில் வருகிறது!

எனெஸ்கே பிலிம்ஸாரின்

மணமுகள்

டைரக்டரன் N.S.சிருஷ்ணன்

BALU
32.05

விவரங்களுக்கு :

எனெஸ்கே பிலிம்ஸ், 6, வெங்கட்ராமய்யர் தெரு, மதராஸ் - 17

இத்தனை நட்சத்திரங்களும்
சேர்ந்து ஜவலிக்கும்...

ஜார் ஏவிஎம்புரோடக்ஷன்ஸ்
இரவு

A.V.M.
புரோடக்ஷன்ஸ்

டைரக்டர்:
P.நலகண்டன் ☆

கதை, வசனம்:
C.N.அண்ணாத்துரை, M.A.

G. RAO

பொருள் அடக்கம்

தமிழ்த்திரு நாடு தன்னைப் — பெற்ற
தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா

—பாரதியார்

மார்ச் 10
இதழ் 37

1951 ஏப்ரல் 15

{ 81 இல
சித்திரம் 2a

அவனுக்கு வேண்டியது!	சாஸ்திரி	...	10
தலையை ஆட்டும் வால்!	...	...	11
ஆமையே! உனக்கு அவசரமோ?	...	...	12
ஜீரகைத் தலைப்பாகைகளுக்கு ஜே!	...	...	14
சாதிச் சனியனே! போ!	...	...	14
பொன்னியின் செல்வன்	கல்வி	...	19
கம்பர் தரும் காட்சி	டி. கே. சி.	...	29
படித்துப் பாருங்கள்!	...	...	30
தூல் பஞ்சம்	" ஒரு தறிக்காரர் "	...	31
பிரேமாவின் சந்தேகம்	அருணா	...	33
பஸ் விளையாட்டு	சாமா	...	37
பறவை மன்னன் (பாப்பா மலர்)	விஜயம்	...	38
சரியான பணி!	உமர்	...	41
விருந்தானி	எஸ். வி. எஸ்.	...	42
இன்ஸ்பெக்டர் சாய்	கே. எம். முஸ்ஷி—ரா. வீ.	...	45
மத்திய கேந்திரம்	ஜெயமணி	...	49
ஆரோக்கிய சகசியம்	வி. என். குமாரஸ்வாமி	...	52
வில்வவனம் சுந்தரம்	கி. ரா. கோபாலன்	...	55
நிபந்தனை	கமல் ஜோஷி	...	62

" கல்வி " யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்களே ; சம்பவங்களும் கற்பனையே.

அட்டைப்பட விளக்கம்

பொல்லாப்பு ஏன்?

நட்சத்திரங்கள் கடர்வீறும் நில வானிலே பிறைச் சந்திரன் தோன்றித் திகழ்ந்தான். உலகம் குளிர்ந்தது; உலக மக்களின் உள்ளம் மெழிந்தது.

ஆனால், அங்கே ஒரு பெண்ணுக்கு மட்டும் உடலும் குளிர்வில்லை; உள்ளமும் மெழிவில்லை. அதற்கு மாறாகக் கோபம் பொலிக்கொண்டு வந்தது. ஏனெனில் பிறை சூடிய பெருமானிடம் காதல் கொண்ட பெண் அவள். தான் அடைய முடியாத சிவபெருமானின் மருடத்தில் ஏறி உட்கார்ந்திருக்கும் பிறைச் சந்திரனின்மீது அவளுக்குக் கோபம் வரத்தானே செய்யும்!

'ஓ, சந்திரனே! நீ ஒழியமாட்டாயா!' என்று ஏகவதற்காகத் தலை நிமிர்ந்தான் அவள். நிமிர்ந்த தலை குளிப்பவில்லை; நிறந்த வாய் மூடவில்லை; விரிந்த கண் இமைக்கவில்லை. அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டாள்.

அப்படி எதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்! சந்திர மண்டலத்தில் தோன்றி யிருந்த மன்மதனையும் ரதிரையுந்தான். மன்மதன் கையில் கரும்பு வில் வைத்திருந்தான். அதைப் பார்த்ததும், 'மன்மதா! சந்திரனின் வெண்ணிலவு போதாது என்று நீ வேறு என்னுடன் வில்லேந்திச் சண்டையிட வந்து விட்டாயா!' என்று கோபமாகக் கேட்க நின்ற தான். ஆனால் மன்மதன் பக்கத்தில் வீற்றிருந்த மைக் கருவ் கண்ணான ரதிரைக் கண்டதும், அவள் கோபம் பறந்து விட்டது! தானும் மன்மதனும் ஒரு நிலியீடுப்பதாக எண்ணினார்.

மைக் கருவ் கண்ணார்

ரதிக்கு மால்கொண்ட, மன்மதா!—விடை

வல்லார்க்கு மால் கொண்டால்

பொல்லாப்பு)என் மேல்உண்டோ, மன்மதா?

[மூலம்: மையல்; விடை: சீஷம்]

"மன்மதா! நீ ஆள் மகன்; ரதிரின்மீது மையல் கொண்டிருக்கிறாய். நான் பெண்; சிவபவாகனத்தில் வரும் சிவபெருமானின்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறேன். இதில் என்மேல் பொல்லாப்புக் கூறுவதில் அரித்தமுண்டா! காதல் என்பது ஆண் பெண் இருவருக்கும் சமம் அல்லவா! இந்த விஷயத்தைச் சிவபெருமானிடம் சொல்ல மாட்டாயா!" என்று இரங்குகிறார் திருக் குற்றுவக் குறவஞ்சியின் கதாநாயகி வசந்தவல்லி.

இப்படி வசந்தவல்லி உருவெளித் தோற்றத்தில் கண்டு மெழிந்த ரதி—மன்மதர்களை, வண்ணச் சித்திரமாக நமது சித்திரக்காரர் இந்த இதழ் அட்டையில் தீட்டி யிருக்கிறார்.

புறம் 1,20,000 டன் உணவு தானியங்கள் கொடுப்பதாக அக்க களித்திருக்கிறது.

ஸயாபும் 3,00,000 டன் கொடுப்பதாகக் கூறியிருக்கிறது.

“சியட்ராம் 30,000 டன் கொடுக்கப் போகிறது. இவங்கை 10,000 டன் ஏர்தெனவே கடன் கொடுக்கிறீர்கள்.”

அஸ்திரேயா, கான்டா ரூஷ்யா முதலிய தேசங்களிலிருந்தும் வடசுக்கனிக்கான டன் உணவு தானியங்கள் அரப் போகின்றன.

அது மட்டுமா? சின்னேஷ் 50,000 டன் உணவுப் பொருள் கொடுக்கப் போகிறது.

“ஓகோ! அப்படியா! தற்சமயம் எனக்கு ஒரு படி அரிசி கொடுக்க முடியுமா?”

சுலகி

தீகையை ஆட்டும் வால்!

ஜப்பான் சக்கரவர்த்தி ஹிரோ ஹிடோ ஜப்பான் சாம்ராஜ்யத்தின் சர்வாதிகாரியாக விளங்கினார்; ஜப்பானியரின் கடவுளாகவே காட்சி அளித்தார்; ஜப்பான் இராணுவ வெறியர்களின் சின்னமாக இருந்தார்.

அதன் பணன் என்ன? இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தோல்வி என்பதையே அறியாதிருந்த ஜப்பான் வீழ்ச்சியுற்றது; இருபது நூற்றாண்டுகளாகச் சுதந்திர சிகரத்தில் அருமை பெருமையுடன் விளங்கிய ஜப்பானிய மக்கள் அடிமைத்தனத்தின் படுபாதாளத்தை அடைந்தனர்.

அதன் பனுக, ஜப்பான் சக்கரவர்த்தியின் சர்வாதிகார ஆசையும் ஜப்பானிய தளபதிகளின் போர்வெறியும் அடியோடு மாய்ந்து விட்டது என்று உலகம் நினைத்தது.

ஆனால், உண்மையில் மாய்ந்து விட்டதா? இல்லை, இல்லை!

அவை இப்போது அந்த நாட்டின் சர்வாதிகாரியாக விளங்கும் ஜெனரல் மெக் ஆர்தர்டிம் குயுக்குந்து விட்டன!

ஜப்பான் தோல்வி அடைந்தது முதல் அந்த நாட்டின் சர்வாதிகாரியாக இருந்துவரும் ஜெனரல் மெக் ஆர்தர்,—கொரியாவில் சர்வ தேசப் படைகளின் பிரதம தளபதியாக விளங்கிவரும் ஜெனரல் மெக் ஆர்தர்,—சமீபத்தில் விடுத்துள்ள அறிக்கையினால் அமெரிக்காவை மாத்திரமல்ல, ஐக்கிய நாடுகள் சபையையும் உலகத்தையும் கூட நர்மசங்கடத்துக்கு உள்ளாக்கி யிருக்கிறார். உலக அரசியல் தலைவர்களைத் திக்குமுக்காடும்படி செய்திருக்கிறார்.

கொரியா யுத்தம் இன்னும் முடிவடையாமல் இழுத்தடித்துக்கொண்டு வருவதற்குப் பெரிதும் ஜெனரல் மெக் ஆர்தர்தான் பொறுப்பாளி என்பது அவரது அறிக்கையிலிருந்து வெளியாகி யிருக்கிறது.

“கொரியா யுத்த சம்பந்தமாக ஐக்கிய நாடுகள் சபை சகிப்புத்தன்மை காட்டி வருகிறது. அது பொறுமை யிழக்குமாயின், சீன அடியோடு முறியடிக்கப்படுவது நிச்சயம்.....கொரியா சண்டையைத் தீர்க்கும் விஷயத்தில் பார்மோஸா பிரச்சினை, ஜ. நா. சபையில் சீனாவுக்கு ஸ்தானம் அளித்தல் போன்ற விஷயங்கள் வந்து குறுக்கிடக்கூடாது. அப்படியானால் மேற்கொண்டு இரத்தம் சிந்தாமல் யுத்தத்தை நிறுத்தும் விஷயமாக நான் சீனப் பிரதம தளபதியுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தத் தயாராயிருக்கிறேன்.....”

மேற்படி அறிக்கை சீனவை மிரட்டிப் பணிய வைக்கும் முயற்சியாக இருக்கிறதே யன்றி, சமரசத்துக்கு வழிகாட்டுவதாக இல்லை. அத்தகைய அறிக்கை வெளியிட ஜெனரல் மெக் ஆர்தருக்கு அதிகாரம் உண்டா என்ற கேள்வியும் எழுகின்றது.

போர்முனையில் வெற்றி பெறுவதை மாத்திரம் ஜெனரல் மெக் ஆர்தர் தமது குறிக்கோளாகக் கொண்டிருப்பாராயின் உலக அரசியல் நிலைமையில் இன்றுள்ள சிக்கல்கள் ஏற்பட்டிராது.

வால் தலைவைய ஆட்டி வைப்பதற் கொப்பு, அமெரிக்க சர்க்காரையும், அமெரிக்கத் தலைவர்களையும் ஜெனரல் மெக் ஆர்தர் ஆட்டிவைக்க முற்பட்டிருக்கிறார். இதன் மூலம் கொரியா போரைக் காட்டிலும் அதிக ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடிய நிலைமைக்கு ஜெனரல் மெக் ஆர்தர் வழிகோலி வருகிறார்.

ஒரு நாட்டின் கொள்கையை மந்திரிகளும் அரசியல் தலைவர்களும் ஆலோசித்து முடிவு செய்யவேண்டும். அவ்விதமின்றிப் போர் முனையில் இருக்கும் தளபதிகளே அரசியல் கொள்கையை வகுப்பது என்ற விபரீதம் அமுலுக்கு வருமாயின், அதனால் ஏற்படக் கூடிய விளைவைக் கற்பனை செய்து கொள்வதும் முடியாத காரியம். உலக சமாதானத்தைச் சீர்குலைத்து, உலக நாடுகளை யுத்தப் படுமுழியில் தள்ளுவதற்கு அதைக்காட்டிலும் நிச்சயமான வழி வேறு இல்லை.

அதனால்தான், ஜெனரல் மெக் ஆர்தர் அரசியலில் பிரவேசித்துக் குழப்பமுற்பட்டிருப்பது குறிப்பாக அமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பாவிலும் பெரும் அதிர்ச்சியை உண்டாக்கி யிருக்கிறது. மெக் ஆர்தரின் போக்கைப் பிரிட்டிஷ் பத்திரிகைகள் மாத்திரமல்ல, அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் கூட வன்மையாகக் கண்டித்திருக்கின்றன. அவரை அமெரிக்காவுக்கே திருப்பி அழைத்துக் கொண்டு விடவேண்டும் என்று கூடச் சில பத்திரிகைகள் அப்பட்டமாகக் கூறியிருக்கின்றன.

ஜனநாயக தர்மத்தையும் உலக சமாதானத்தையும் காப்பாற்றுவதற்காகப் பாடுபடுவதாய்க் கூறும் அமெரிக்க சர்க்கார், தங்களுடைய தளபதியினாலேயே உலக சமாதானம் குட்டிச் சுவராடி வருவதை இன்னும் எத்தனை நாள் சகித்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறார்கள்!

மேற்கண்ட விதம் தாம் எழுதிய பிறகு ஜெனரல் மெக் ஆர்தரை அமெரிக்க ஜனநாயகத்தின் 'டிஸ்டிங்ஷன்' செய்துவிட்டதாகச் செய்தி கிடைத்தது. டிஸ்டிங்ஷன் தைரியத்தையும் சமயோசித புத்தியையும் பாராட்டுகிறோம்.

ஆமையே! உனக்கு அவசரமோ?

என்ன விபரீத காலமோ தெரியவில்லை! நமது மாகாணத்தில் கல்வி அபிவிருத்தி நடந்து வருகிற துரித்ததைப் பார்த்தால் பயமாயிருக்கிறது. "ஆமையே! உனக்கு வந்த அவசரம் என்ன! கொஞ்சம் மெதுவாய்ப் போகக் கூடாதோ!" என்று சொல்லத்தோன்றுகிறது.

பிரிட்டிஷர்கள் இந்தியாவை அரசாண்ட நூற்றாண்டுகளாக காலத்தில் கல்வி அபிவிருத்தி சம்பந்தமாக அவசரப்படவே இல்லை. நிதானமாகவே கல்வியைப் பரப்பினார்கள். இது காரணமாக, நூற்றாண்டுகள் வருஷத்தில் ஜனத்தொகையில் 100-க்கு 8 பேரை எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களாகக் விட்டார்கள்!

கத்திர இந்தியாவில் அல்லவா காலம்விட்டு வைக்க மாட்டார்கள் அல்லவா! அடுத்த நூற்றாண்டுகள் வருஷத்திற்குள் காட்டிலுள்ள எல்லாக் குழந்தைகளையும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பி விடுவார்களோ என்று பயமாயிருக்கிறது!

சென்னை மாகாணத்தில் கல்விக்காகச் செலவு செய்யப்படும் தொகை வருஷா வருஷம் எப்படி அதிகமாகி வருகிறது என்பதைப் பார்த்தால் நமக்குக் கதி கலங்குகிறது. காலேஜுகள், ஹைஸ்கூல்கள் பெருகி வரும் வேகத்தைப் பார்த்தால் தலை கிறுகிறுக்கிறது.

இத்தப் புள்ளி விவரங்களில் சிலவற்றை நமது கல்வி மந்திரி அவர்கள் சட்டசபை பட்டிஷ் விவாதத்தின்போது எடுத்துச் சொன்னார். கனம் மாதவமேனன் சுறுசுறுப்பும் ஊக்கமும் உற்சாகமும் வாய்ந்த மந்திரி என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. அவருக்கு உடல் நலம் சரியாயில்லை பென்று அறிந்ததும் எல்லோரும் கவலைப்பட்டோம். அவருக்காகவே கல்வி இலாகா பற்றிய விவாதத்தைச் சட்டசபையில் தள்ளியும் வைத்தார்கள். பிறகு அவர் உடல் நலம் சரியாகி வந்த பிறகு விவாதம் நடந்தது. கனம் மாதவமேனன் பதில் கூறினார். இம் மாகாணத்துச் செலவு இனங்களிலே கல்வி இலாகா செலவினத்தான் அதிகமானது, அதாவது 11 கோடி என்று எடுத்துக் காட்டினார். சென்ற ஆறு வருஷத்தில் 5 கோடியிலிருந்து 11 கோடியாக உயர்ந்திருக்கிறது என்பதையும் சுட்டிக் காட்டினார். பிறகு இந்த வருஷத்தில் அதிகப்படியாகக் கல்வித்

திட்டங்களுக்கு மான்யமாக அளிக்கப்படும் தொகைகளைக் குறிப்பிட்டார். காலேஜுகளுக்கு இவ்வளவு லட்சம், புள்ளிவிளக்கங்களுக்கு இத்தனை லட்சம், ஹைஸ்கூல்களுக்குப் பல லட்சம், பெண் கல்விக்குப் பல பல லட்சம், ஆதாரக் கல்விக்கு ஒரு சில லட்சம், தொழிற் கல்விக்கு எத்தனையோ லட்சம் என்று அவர் பணப் பைகளை எடுத்து எடுத்து விளி எறிந்த போது, அத்தப் பணப் பைகளின் கலை ஓசையைக் கேட்டுச் சட்டசபைகளில் வழக்கமாய்த் தூங்குவோர்கூட விழித்து எழுந்து உட்கார்ந்து "எங்கே! எங்கே!" என்று அவறினார்கள். கனம் கல்வி மந்திரியை ஒரு முகமாகப் பாராட்டினார்கள். ஸ்ரீமதி குட்டியம்மாளுக்கு அவர்கள் மட்டும்தான் ஒரு வேளை திருஷ்டி விழித்துவிடப் போகிறதே என்ற பயத்தினாலேயோ, என்னமோ) கல்வி மந்திரி செய்திருப்பது போதவே போதாது என்று குற்றம் சாட்டினார்!

சென்ற ஆறு வருஷங்களில் இம் மாகாணத்தில் ஹைஸ்கூல்களும் காலேஜுகளும் ஏராளமாய்ப் பெருகியிருக்கின்றன.

எஸ். எஸ். எல். சி. பரீட்சைகளுக்குப் போவோரும் பால் செய்வோரும் ஆண்டுதோறும் பதினாயிரக் கணக்கில் அதிகமாகி வருகிறார்கள்.

காலேஜுகள் இண்டர்மீடியட்ட்களையும், பி. ஏ. சீக்களையும், பி. எஸ். சி., பி. காள்., களை யும் ஆயிரக்கணக்கில் உற்பத்தி செய்து வெளியில் அனுப்பி வருகின்றன.

இவர்களுக்காகப் புதிய புதிய உத்தியோகங்களையும் கூடியவரை துரிதகாலத்திலேயே சர்க்கார் சிருஷ்டி செய்து வருகிறார்கள்.

இத்தக் கல்வி — உத்தியோகப் போட்டிகள் எங்கே போய் நிற்கப் போகின்றன, எவ்வளவு காலம் இத்தப் பாரத்தைத் தேசத்தினால் தாங்க முடியும் என்பது வேறு விஷயம். அத்தகைய நெருக்கடி ஏற்படும்போது அதைப் பற்றிக் கவலைப் பட்டுக் கொள்ளலாம்.

இப்போது நாம் கவலைப்பட வேண்டியது இந்தியாவின் கத்திர அரசியல் சாலனத்தில் 'பத்து வருஷத்துக்குள் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் கட்டாய இலவசப் படிப்பு' என்று

ஒரு வரத்து இருக்கிறதே, அது நிறைவேறாமா! இப்போது போகிற போக்கிலேயே போனால் அந்த இலட்சியம் நிறைவேறக்கூடுமா! — என்பதுதான்.

மேற்வரும் சில புள்ளி விவரங்களைக் கொஞ்சம் கவனித்துப் பாருங்கள்:—
பள்ளிக்கூடம் போகும் வயதுள்ள குழந்தைகள் - ஐந்து வருஷத்துக்கு முன்னால்

75 லட்சம்

இப்போது

82 லட்சம்

பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகிற குழந்தைகள் - ஐந்து வருஷத்துக்கு முன்னால்

42 லட்சம்

இப்போது

47 லட்சம்

ஆரம்பக் கல்விக்குச் செலவை சர்க்கார் செலவு, ஐந்து வருஷத்துக்கு முன்னால்

ரூ. 3 கோடி

இப்போது

ரூ. 6 கோடி

மேற்படி புள்ளி விவரங்களை ஒரு தடவைக்கு இரண்டு தடவைவராகக் கவனித்துப் பார்த்தால் பின் வரும் உண்மைகள் புலனாகின்றன.

(1) ஆரம்பக் கல்விக்குச் சர்க்கார் செய்யும் செலவு ஒன்றுக்கு இரண்டு மடங்கு ஆகியிருக்கிறது.

(2) செலவு இரண்டு மடங்கு ஆகியிருக்கும் பள்ளிக்கூடம் போகும் குழந்தைகளின் தொகை ஆரில் ஒரு பங்குதான் அதிகமாக இருக்கிறது.

(3) பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ஐந்து லட்சம் குழந்தைகள் அதிகம் போகிறார்கள் என்றால் மொத்தத்தில் குழந்தைகளின் தொகை ஏழு லட்சம் அதிகமாக இருக்கிறது!

அதாவது

ஜனத்தொகை எவ்வளவு துரிதமாகப் பெருகிறதோ அவ்வளவு துரிதத்தில் பிள்ளைகளுக்குப் பள்ளிக்கூடங்களை அதிகரிக்க முடியவில்லை.

இந்த விசித்திரமான நிலைமையைப் பற்றி நம் கல்வி மந்திரி என்ன சினைக்கிறார்!

அடுத்த பத்து வருஷத்தில் பள்ளிக்கூடம் போகும் பிராயம் உள்ள குழந்தைகள் இம்மாகாணத்தில் குறைந்தபட்சம் ஒரு கோடி குழந்தைகள் இருக்கும் என்று நியாயமாக எதிர்பார்க்கலாம் அல்லவா!

அவ்வளவு பேரையும் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைப்பதற்கு என்ன ஏற்பாடு செய்யப் போகிறார்கள்!

ஆரம்பக் கல்விக்கு ஆகும் செலவை 6 கோடியிலிருந்து 12 கோடி ஆக்கினாலும் அதிகப்படியாக எத்தனை குழந்தைகளைப் படிப்பிக்கலாம்!

மூன்று கோடி அதிகச் செலவுக்கு ஐந்து லட்சம் குழந்தைகள் அதிகமாய்ப் படிக்கிறார்கள் என்றால், ஆறு கோடி அதிகச் செலவுக்கு பத்து லட்சம் குழந்தைகள் தானே அதிகமாகப் பள்ளிக்கூடம் போக முடியும்!

மற்ற 40 லட்சம் குழந்தைகளுக்கும் படிப்பு வசதி எங்கே!

பத்து வருஷத்துக்குள் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் கல்வி அளிப்பது எங்கே!

அரசியல் சாசனத்தின் வரத்து எங்கே!

இதை யெல்லாம் நம் ஊக்கமுள்ள கல்வி மந்திரி கவனிக்கவேயில்லை என்று கருத வேண்டாம்.

கவனித்துத்தான் இருக்கிறார். கவனித்ததற்கு அடையாளமாக வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒரு காரியமும் செய்திருக்கிறார்.

அதாவது, இது வரையில் பள்ளிக்கூடமே இல்லாத பிரதேசங்களில் புத்தாகப் பள்ளிக்கூடங்கள் திறப்பதற்கென்று ஐந்து லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்!

சென்ற ஐந்து ஆண்டில் ஆரம்பக் கல்விக்குச் செலவு பெருகி யிருப்பதெல்லாம் பெரும்பாலும் பழைய பள்ளிக்கூடங்களுக்கும், பழைய பள்ளிக்கூடங்களின் ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளத்தை அதிகப்படுத்துவதற்குமே என்பதை உணர்ந்து கனம் கல்வி மந்திரி புதிய இடங்களில் பள்ளிக்கூடங்கள் திறப்பதற்கென்று ஐந்து லட்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்!

இந்த ஐந்து லட்சம் ரூபாயைக் கொண்டு எத்தனை புதிய பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்பலாம் என்று நீங்களே கணக்குப் போட்டுப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

இப்படிப் புது இடங்களில் பள்ளிக்கூடங்கள் திறப்பதற்கு என்று வருஷத்தில் ஐந்து லட்சம் ரூபாய் அதிகப் படுத்திக் கொண்டே போனால், ஏன், தாற்ருபது வருஷ காலத்திற்குள் இம்மாகாணத்தில் உள்ள அவ்வளவு குழந்தைகளையும் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்பிப் படிக்கும்படி செய்து விடலாமே!

அதற்குள் பிறக்கும் குழந்தைகளின் தொகை இன்னும் பெருகியிருமே என்றால்,—அப்படிப்பட்ட அரசாங்கியமான கவலைகளை நாமாக ஏன் இழுத்துப் போட்டுக் கொள்ளவேண்டும்! ஜவாஹர்லால்ஜி உள்ளிட்ட நம் மாபெருந்தலைவர்கள் "பிரஜா உற்பத்தியைக் குறையுங்கள்! குறையுங்கள்!" என்று தலையில் அடித்துக்கொண்டு தீவிரப் பிரசாரம் செய்து வருகிறார்களே!

அதற்குப் பலன் இல்லாமலா போகும்!

பிரஜா உற்பத்தியைக் குறைத்தல், அடுத்த மகா யுகத்தம், அணுகுண்டு முதலியவற்றை நம்பி பிராமல், பத்து வருஷத்துக்குள்ளே நம் குழந்தைகள் எல்லாரையும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைக்கிறது என்றால்,—நல்லது, நமது பழைய பல்லியை இன்னொரு தடவைவும் பாடி வைக்கிறோம்.

இப்போதுள்ள ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களில் இப்போதுள்ள ஆசிரியர்களைக் கொண்டே இரண்டு மடங்கு குழந்தைகளைப் படிப்பிக்கும் முறையை வகுக்க வேண்டும்.

ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளை குழந்தைகள் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு வந்தால் போதும் என்று ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

நமது ஏழை நாட்டில், 100க்கு 80 பேர் விவசாயத்தை ஜீவநோபாயமாகக் கொண்டுள்ள நாட்டில், 100க்கு 90 பேர் கிராமங்களில் வாசிக்கும் நாட்டில், ஒரு வேளை பள்ளிக்கூட முறையினால் மட்டுந்தான் எல்லாக் குழந்தைகளையும் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போகச் செய்யவும் படிப்பிக்கவும் முடியும்.

நம் கல்வி மந்திரியும் கல்வி இலாகா நிபுணர்களும் எங்கெங்கே சுற்றி என்னென்ன யோசனைகளைச் செய்தாலும் கடைசியில் இந்த வழிக்குத்தான் வந்தாக வேண்டும்.

ஜூரிகைக் தலைப்பாகைகளுக்கு ஜே!

சுதந்திர பாரதத் திருநாட்டின் முதலாவது ஜனநிபதி முதல் தடவையாகச் சென்னை மாநகருக்கு விஜயம் செய்தார்.

பாரத நாடு சுதந்திரத்தை இழந்து பரிதவித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில், சுதந்திரப் போராட்டம் உற்சமாக நடந்து கொண்டிருந்த காலத்தில், காங்கிரஸ் தொண்டர்களும் தலைவர்களும் சிறையில் ஒரு காணும் சிறைக்கு வெளியில் ஒரு காணாமல இருந்த நாட்களில் காங்கிரஸ் மாடுபெரும் தலைவர்கள் தமிழ்நாட்டுக்கு விஜயம் செய்தால் எங்கும் குதூகலம் பிரவாகம் எடுத்து ஓடும். கரைகாண முடியாத உற்சாகம் ததும்பும். ஜெய கோஷங்கள் வாணம் பிளக்கும். இதையெல்லாம் கண்டு அதிகார வர்க்கம் அதிர்ச்சி அடையும்.

அத்தகைய மாடுபெரும் காங்கிரஸ் தலைவர்களில் ஒருவரும், சுதந்திர இந்தியாவின் முதலாவது ஜனநிபதியுமான பாபு ராஜேந்திரப் பிரசாத் சென்ற வாரம் சென்னைக்கு விஜயம் செய்தபோது சுதந்திரமடைந்த மகா ஜனங்கள் எவ்வளவு குதூகலம் அடைந்திருக்க வேண்டும்! ஜன சமுத்திரம் எவ்வாறு பொங்கி வந்து முதல் ஜனநிபதியை வரவேற்றிருக்கவேண்டும்! அப்படிப்பட்ட உற்சாக குதூகலக் காட்சிகளை யெல்லாம் நாம் காணவில்லை.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின்போது இராஜப்பிரதிநிதிகளும் வேல்ஸ் இளவரசர் அல்லது கன்னாட் கோமான் போன்ற இராஜ குடும்பத்தாரும் இந்திய நகரங்களுக்கு விஜயம் செய்யும் காலங்களில் போலீஸ் பர்தோபஸ்து அபரிமிதமாக இருக்கும். வண்டிப் போக்கு வரத்துகள் தடுத்து நிறுத்தப்படும். சாலை ஓரங்களில் ஜனங்கள் தேய்நி நிற்பார்க்கள்.

மறுபின் பத்திரிகைகளில் "இராஜப்பிரதிநிதி (அல்லது வேல்ஸ் இளவரசர்) வீதி ஊர்வலம் வந்தபோது வீதி ஓரங்களில் பொது மக்கள் நிரல் நிரலாக நின்று உற்சாகமான வரவேற்பு அளித்தனர்" என்று பிரசுரிக்கவும் படும். பத்திரிகைகளில் அச்செழுத்தில் போட்டால் போட்டதுதான்! அதை 'இல்டி' யென்று நிரூபிக்க யாரால் முடியும்!

இராஜப்பிரதிநிதி முதலியோர்களின் வரவேற்பு வைபவங்களில் அல்லது தர்பார்களில் ஆடம்பர உடைகளும் ஜூரிகைத் தலைப்பாகைகளும் அணிந்த பிரமுகர்கள் வீற்றிருப்பார்கள். லர்களும், நிவான்பகதூர்களும், ராய்பகதூர்களும் சபையிலுள்ள ஆசனங்களை அவள்

கரிப்பார்கள். எல்லாம் ஜீவனற்ற செயற்கைச் சடங்குகளாக இருக்கும்.

சென்ற வாரத்தில் நமது முதல் ஜனநிபதி சென்னைக்கு விஜயம் செய்தபோதும் ஜனங்கள் பழைய செயற்கைக் காட்சிகளையே கண்டனர் என்பது ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமான விஷயந்தான். போலீஸ் பர்தோபஸ்து ஏற்பாடுகள் பரிமாதமாக இருந்தன. மணிக்கணக்கில் முகவியுள்ள சாலைகளில் வண்டிப் போக்குவரத்தைத் தடைப் படுத்தினார்கள். இதனால் பொது ஜனங்களில் பலரும் அசௌகரியங்களுக்கு ஆளானார்கள். அவர்கள் அப்போது பேசிக் கொண்டிருந்த பழைய வலைராப் ஊர்வலங்களின் போது மக்கள் பேசிக் கொண்டே தோர்ணியிலேயே இருந்தது.

நகர சபையின் சார்பில் ஜனநிபதிக்கு உபசாரப் பத்திரம் வாரித்துக் கொடுத்த வைபவத்தில் ஜனநிபதிக்கு அக்கம்பக்கத்து வரிசைகளில் எல்லாம் பழைய ஜூரிகைத் தலைப்பாகைகளே புதிய உருவத்தில் காட்சியளித்தன! லர்கள், நிவான்பகதூர்கள், ராய்பகதூர்களின் சாஷுத வார்ஸுதார்கள் எல்லா ஆசனங்களை யும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு கம்பிரமணசோக ரச பாவத்துடன் வீற்றிருந்தார்கள். பொது ஜனங்கள் வெகு தொலைவில் காலரி களில் இரண்டு அணு 'லிட்ட'டுகளில் உட்கார்த்து கொண்டிருந்தனர்.

ஜனநிபதி அவர்களுக்கும் காலரியில் இருந்த மகா ஜனங்களுக்கும் இருந்த தூரம் மேற்படி வைபவத்துக்கும் பொது ஜனங்களுக்கும் உள்ள தூரத்தை எடுத்துக் காட்டுவது போலிருந்தது!

ஜனநிபதி பொது ஜனங்களிடம் நேரடியாகப் பேசுவதற்கும் கலந்து பழகுவதற்கும் வசதியான பொதுக் கூட்டம் எதுவும் நடைபெறவில்லை. பொது மக்களின் முகங்களைப் பார்த்து அவர்களுடைய இதய உணர்ச்சிகளை அறிந்து கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் ஏதும் ஏற்படுத்தவில்லை.

பழைய அதிகார வர்க்க சம்பிரதாயங்களும் ஜூரிகைத் தலைப்பாகை மனோ பாவமும் சுதந்திர இந்தியாவிலும் சிரஞ்சீவியாக இருந்து வருகின்றன என்பதை நமது முதல் ஜனநிபதியின் விஜயம் எடுத்துக் காட்டியது. பொது ஜனங்களின் குதூகலமும் உற்சாகமும் குன்றி மறையும் தறுவாய்க்கு வந்திருக்கின்றன என்பதையும் சுட்டிக் காட்டியது. இந்த நிலைமையைக் காங்கிரஸ் சர்க்காரும் தலைவர்களும் காலதாமத மின்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

சீனிவாச சனியனே! போ!

சீனிவாச சனியனின் சாநிவாரியாக இடங்கொடுப்பது பற்றிய வழக்கில் ஸுப்பீம் கோர்ட் தீர்ப்பு வெளியாகி விட்டது.

இந்தத் தீர்ப்பு தமிழ்நாட்டில் பலருக்கு அறிபுதி அளித்திருக்கும்.

"சாதிப்பிரிவினை ஒழிய வேண்டும்" என்ற சிந்தித்தக் கருத்துடையவர்கள் ஒரு முறையில் வருத்தப்படுவார்கள்.

"சாதித் துவேஷம் வளர வேண்டும்" என்ற நோக்கம் உடையவர்கள் இன்னொரு விதத்தில் கவலை கொள்வார்கள்.

ஆனால், தீர்ப்பு இடம்படித்தான் ஏற்படும் என்பதை அனைவரும் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். சட்ட குரணம் சொற்பமும் இல்லாதவர்களுக்கிட எதிர்பார்த்திருக்கலாம். சென்னை சர்க்கார் இன்னும் கொஞ்சம் முன்

யோசனைபுடன் காரியம் செய்திருந்தால் இம் மாதிரி நிலைமை ஏற்படாமல் தடுத்திருக்கலாம்.

“சாதிவாரியான பாகுபாட்டை எடுத்து விட்டு எல்லா வகுப்பாருக்கும் நியாயம் செய்யக்கூடிய கமிட்டி ஒன்றைப் பிள்ளைகளைப் பொறுக்குவதற்கு நியமியங்கள்” என்று இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்பே “கல்வி” யில் எழுதியிருந்தது நேயர்களுக்கு நினைவிருக்கலாம்.

தீர்க்கதிரஷ்டி வாய்ந்த அரசியல் வாதியான ஸ்ரீ ஏ. ராமசாமி முதலியார் சென்னை சர்வ கலாசாலைப் பட்டமளிப்பு விழாப் பிரசங்கத்தில் இதைப் பற்றித் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னார். “புதிய தேச நிலைமையில் பழைய சாதிப் பிரிவினை பொருந்தாது. அறிவாளிகள் கூடி ஆலோசித்துப் பிற்பட்டவர்களுக்கும் சந்தர்ப்பம் அளிக்கக் கூடிய புதிய முறை ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டும்” என்று எச்சரித்தார். அந்த எச்சரிக்கையை யாரும் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை.

ஈரிதப் பிரிவினை போக வேண்டும் என்பதைப் பற்றி யாதொரு சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால் அதற்கு வழி சில வகுப்பாருக்குச் சந்தர்ப்பம் கிட்டாமல் செய்வதும் அல்ல; வீண் குரோதத்தை உண்டாக்குவதுமல்ல!

பற்பல வகுப்பைச் சேர்ந்த இளைஞர்களும் கல்வி ஸ்தாபனங்களில் இடம் பெறக் கட்டாயம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

குமால்தாக்களை உற்பத்தி செய்து தள்ளும் வெறும் ஆர்ட்ஸ் காலேஜுகளைப் பற்றிய வரையில் தற்போது ஷட்டம் ஒன்றுமில்லை. காலேஜுகளில் சேர விரும்புவோர் அனைவருக்கும் இடம் கிடைக்க வேண்டும். அவ்வளவாக ஆர்ட்ஸ் காலேஜுகள் பெருகிவிட்டன.

இடம் பிடிக்கும் சங்கடம் போட்டி, பொருமை, —எல்லாம் வைத்தியசாலை, என்ஜினியரீயில் கலாசாலை இவற்றைக்குறித்துத்தான்.

இந்தக் கலாசாலைகளில் பற்பல சாதி, வகுப்பாருக்கும் இடம் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

இதற்கு வழி என்ன!—சென்னை மந்திரிகள் சிந்தித்து வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

தேசத்தின் அரசியல் சாலன ஷரத்துக்களை இதற்காக மாற்ற வேண்டும் என்றும் முயற்சி செய்யப்படும் என்று அறிகிறோம்.

இந்த முயற்சி எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெறும் என்று சொல்ல முடியாது.

இன்னொரு வழி இருக்கிறது. எல்லா வகுப்பாருக்கும் இடங்கொடுத்து, மனக் கசப்பைப் போக்கி, என்ஜினியரீயில் வைத்திய வசதிகளையும் அதிகப் படுத்துவதற்குரிய வழி இருக்கிறது.

குறைந்த பட்சமான மார்க்குகளை நிர்ணயித்து விட்டு, இஷ்டப்படுகிறவர்கள் எல்லாரையும் மேற்படி கலாசாலைகளில் சேர்த்துக் கொள்ள வசதிகளைச் செய்வதுதான் அந்த வழி.

அவ்வளவு வைத்திய கலாசாலைகளையும் என்ஜினியரீயில் கலாசாலைகளையும் எப்படி ஏற்படுத்துவது? பணத்துக்கு எங்கே போவது!—என்று கேட்பார்கள்.

“அதிகம் பேர் படித்துவிடக் கூடாது” என்ற சுயலக் கருத்துடையவர்கள்தான் அவ்விதம் கேட்பார்கள்.

நமது வைத்திய கலாசாலைகளிலும் என்ஜினியரீயில் கலாசாலைகளிலும் இப்போது படிக்கும் மாணவர்களைப் போல் இரண்டு மடங்கு பேருக்குக் கட்டாயம் இடம் கொடுத்துப் பயிற்சி அளிக்கலாம்.

இதற்கு ஏதிராகச் சொல்லப் படுவதெல்லாம் வெறும் அபத்தம் சுயலம் அல்லது சோம்பலை அடிப்படையாகக் கொண்ட காரணங்கள்.

நம்முடைய ஏழை காட்டுக்குத் தகுந்த முறையில் நம் கல்வி ஸ்தாபனங்கள் வேலை செய்யவேண்டும். ஐம்பது லட்சம்—அறுபது லட்சம் என்று செலவு செய்து பெரிய பெரிய கட்டிடங்களைக் கட்டி விட்டு “முன்றே முக்கால் மாணவர்களைத்தான் சேர்த்துக் கொள்வோம்” என்று சொல்லுகிறவர்கள் சுயலத்திலும் சோம்பலிலும் ஊறிப்போன பொதுஜன விரோதிகள்.

இப்போதுள்ள கட்டிடம் முதலிய வசதிகளைக்கொண்டு குறைந்த பட்சம் இரண்ட்தனை மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு பயிற்சி அளிக்கலாம் என்று மீண்டும் வற்புறுத்திச் சொல்லுகிறோம்.

அப்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டால், மேற்படி கலாசாலைகளில் சேர விரும்புவோர் அனைவருக்கும் தங்கு தடையின்றித் தாராளமாக இடம் கொடுக்கலாம்.

அரசியல் சாலனத்தைத் திருத்தும் முயற்சிக்கு அவசியமே இல்லாமற் போகும்.

“சாதிச் சனியனே! போ!” என்று தாராளமாகக் கோஷிக்கலாம்.

“சிவகாமியின் சபதம்” உதவி நாடகம்

“கல்வி” ஆசிரியர் எழுதிய தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரத்தின் மகோன்னத காலத்தைச் சித்திரிக்கும் “சிவகாமியின் சபதம்” என்னும் சரித்திரக் கதை யை நாடகமாக ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண கிருபா அமைச்சர் ஸ்ரீ நாடக சபையார் நானது ஏப்ரல் மாதம் 14-க் தேதி சனிக்கிழமை தமிழ் வருஷப் பிறப்பன்று மயிலாப்பூர் கந்தரேஸ்வரர் ஸ்தலில் நடத்துகிறார்கள்.

14-4-1951 சனிக்கிழமை மாலை 6 மணி

சிவகாமியின் சபதம்

இந்த நாடகத்துக்குக் கணம் பி. எஸ். குமாரசாமி ராஜா தலைமை வகிக்கிறார்கள். நாடகத்தில் கிடைக்கும் தொகை சென்னை மாகாண ஷயரோக நிவாரண சங்கத்துக்கும் சென்னை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மாணவர் இல்லத்துக்கும் பகிர்ந்து அளிக்கப்படும். அன்பர்கள் திரளாக விஜயம் செய்து உதவி செய்யக் கோருகிறோம்.

விருதுநகர் ஹிந்து நாடார்கள்
செந்திக்குமார நாடார் காலேஜ் கட்டிட நிதிக்காக

ஸ்ரீமதி எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி

உதவும் சங்கீதக் கச்சேரி

○○○

ஸ்ரீ சூ. கே. வெங்கட்டராம சாஸ்திரி ... வயலின்
கல்பாத்தி ஸ்ரீ ராமநாதன் ... மிருதங்கம்
குவங்குடி ஸ்ரீ ராமசத்திரன் ... கடம்

○○○

20 - 5 - 1951 ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 6 மணிக்கு
விருதுநகர் க்ஷத்திரியப் பெண் பாடசாலையில் அமைக்கப்
பட்டிருக்கும் விஸ்தாரமான பந்தலில் நடைபெறும்

டிக்கட்டுகள் : ரூ. 250/-, 100/-, 50/-, 25/- & ரூ. 10/-

வே. வ. இராமசாமி,
கரல்பாண்டெண்ட் & காரியதரிசி

குறிப்பு : ஏற்கனவே 13-4-51ல் நடைபெற இருந்த மேற்படி கச்சேரி
20 - 5 - 51 அன்று ஒத்திவைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

14 நாட்களில் நீங்களும் அழகிய சருமத்தை அடையலாம் என்று டாக்டர்கள் நிரூபிக்கின்றனர்

பரமேலில் அழகுத்திட்டம் வெவ்வேறு வயதுள்ள
வெவ்வேறு சருமத்தை உடைய 1418 ஸ்திரீகளிடம்
உபயோகிக்கப்பட்டு பரிசோதிக்கப்பட்டது. 14 நாட்
களில் லுள்ள பேர்களில் இருவர் அழகிய சருமத்
தைப் பெற்றனர்.

நீங்கள் செய்யவேண்டியது இவ்வளவுதான். பரமே
லில் சோப்பால் உங்கள் முகத்தைக்கழுவுங்கள்.
அதன் அடர்த்தியான துரையை உங்கள் சருமத்தின்
மேல்வைத்து 60 வினாடிகள் நேவுங்கள். பிறகு
அளம்புங்கள். ஒரு நாளைக்கு 3 வேலை எதம் 14 நாட்
கள் இவ்வாறு செய்யுங்கள். கீழ்க்கண்ட சருமமரூ
பங்களையக் கவனிப்பீர்கள் :

- புதிய, பிரகாசமுள்ள தோல்!
- குறைந்த நேய்ப்பு!
- அதிக மிருதுத்தன்மை, வற
வறப்படி—உலர்ந்த சருமத்திற்கும்!
- தங்கி நிற்கும் புதிய
புடிப்பதின் வரணை.
- நீடித்த உழைப்பது.

சோப்பு மட்டுமில்லை—ஓர் அழகு சாதனம்!

விக்கப்போர்

“அமெரிக்க சர்க்காரைக் கேட்காமலேயே மக்-ஆர்தர் 33-வது அட்ச ரேகையைக் கடந்து விட்டார்.” —கொரியச் செய்தி
மக்-ஆர்தர் இப்படித் தன் தலையில் தானே அட்சரேகையைப் போட்டுக் கொண்டு அட்ச ரேகையை ஏன் கடக்க வேண்டும்!

★

“பாபில்தான் சர்க்கார் இன்னும் இரண்டு வருஷங்களில் பல துறைகளில் கய நிறைவு காண உத்தேசித்திருக்கிறார்கள்.” —ஒரு செய்தி
பாபில்தானின் இந்த உத்தேசம் ஏகதேசம் நிறைவேற்றியுக்கூட அந்தத் தேசம் உடனே உலகத்துக்குப் பொருளாதாரத்தைப் பற்றி உபதேசம் செய்யக் கிளம்பி விடாதா!

★

“ஆபாசப் பத்திரிகைகளுக்குப் பொது ஜனங்கள் ஆதரவு தரக்கூடாது.” —ஒரு மந்திரி
ஆபாசப் பத்திரிகைகளிடம் தங்களுக்கு யாதொரு விதமான பாசமும் இல்லை என்பதைப் பொது ஜனங்கள் தெரிவிக்க வேண்டும்.

★

“உலகத்தைச் சுற்றி 28,000 மைல்கள் கால் நடையாகச் சென்று வந்தவர் ஒருவர் தம்முடைய அனுபவங்களை ஒரு கூட்டத்தில் எடுத்துச் சொன்னார்.” —செய்தி
அவர் உட்கார்ந்து கொண்டே பேசலாம் என்று கூட்டத் தலைவர் அனுமதி கொடுத்திருக்கலாம்!

★

“பாபில்தாளுக்குத் தென்னிந்திய ஆலைகள் சுமார் 25 ஆயிரம் டன் சிமென்ட் ஏற்றுமதி செய்யும்.” —ஒரு செய்தி
எப்படியாவது இரண்டு நாடுகளுக்கும் இடையே உள்ள பிளவுகள் ‘பூசப்பட்டு’ விட்டால் நல்லதுதான்.

★

“பிரகாசம் கொடுத்த பதில் மீது நடவடிக்கை இல்லை.” —ஒரு தலைப்பு
தம்முடைய பதில் மீது ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கப் படவில்லை என்று ஸ்ரீ பிரகாசம் சவால் விடுப்பாரோ, என்னவோ!

★

“பதினாறு அவுன்ஸ் அரிசி ரேஷன்தான் எங்கள் எதிர் கால வட்சியம்.” —ஒரு உணவு அதிகாரி
ஆனால் 16 அவுன்ஸ் ரேஷனை என்றும் பதினாறுக் செய்துவிட மாட்டார்கள் அல்லவா!

★

“பாபில்தான் செல்ல விடும்படி இந்தியர் படும் அல்லல்.” —ஒரு செய்தித் தலைப்பு
பாபில்தான் செல்வதற்கு முன்பே அல்லல் பட வேண்டுமா!

“ரஷ்ய சர்க்கார் பலசரக்குகளின் விலையைக் குறைத்திருப்பதாக மாஸ்கோ ரேடியோ அறிவிக்கிறது.” —செய்தி
விலை குறைக்கப்பட்ட சரக்குகளில் அனு குண்டும் ஒன்று என்ற கேள்வி எழலாம்!

“ஜில்லாவுக்கு ஒரு ஸ்பரோக ஆஸ்பத்திரி ஏற்பட வேண்டுமென்பதே சர்க்காரின் வட்சியம்.” —கனம் கோபால் ரெட்டி
மாகாணம் முழுவதற்கும் ஒரு ஸ்பரோக ஆஸ்பத்திரி கூடத் தேவையாக இருக்கக் கூடாது என்பதே நம்முடைய சர்க்காரின் வட்சியமாக இருக்க வேண்டும்.

★

“பரீட்சையில் காப்பி அடித்துப் பிடிபட்ட ஒரு மாணவன் கலாசாலைத் தலைவரை துப்பாக்கியால் கட்டான்.” —டெஸ்ராண்ட் செய்தி
“பரீட்சையில் காப்பி அடிப்பதை மன்னித் தானும் மன்னிக்கலாம்; இப்படிச் சிலருடைய பலாத்காரச் செய்கைகளைக் காப்பி அடிப்பதை யாரும் மன்னிக்க முடியாது!

★

“அதிக வேஷ்டியும் புடவையும் உற்பத்தி செய்யுங்கள்.” —ஒரு வேண்டுகோள்
எத்தனை வேஷ்டிகள், எத்தனை புடவைகள் உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்பதற்குச் சமீபத்தில் எடுக்கப்பட்ட எண்ணஸ் புள்ளி விவரங்கள் உதவி செய்யலாம்!

★

“பெட்டும் விளக்குகள் விற் பனை செய்யும் கடை ஒன்றில் தீப் பிடித்துக் கொண்டது.” —ஒரு செய்தி
இந்தப் பெட்டும்கள் விஷயமே எப்பொழுதும் இப்படித்தான்!

கறுப்புச் சட்டைக்காரி: —ஏன் ஐயா, என் சட்டையின் சாயத்தை யெல்லாம் வெளுத்து விட்டீரே, நீர் என்ன கிராமனியர் கட்சியைச் சேர்ந்தவரோ?

“ஜனநாயகத்தின் செயல் விழைபதில்போது அவருக்குப் பல உபாசப் பத்திரங்கள் படித்துக் கொடுக்கப்பட இருக்கின்றன.”

—ஒரு செய்தி

இத்தனை உபாசப் பத்திரங்களையும் படித்துக் கேட்பதற்கு அவருக்கு நேரம் எங்கே இருக்கப் போகிறது! அத்தனை உபாசப் பத்திரங்களின் சாரம் என்ன என்பதை மாத்திரம் அவருக்குத் தெரிவித்தால் போதாதா!

★

“எளிது மாஜி ராணியான பாயஸ்தவிதான் என்னும் மூதாட்டி சமையல் வேலைக்கு மனுச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.”

—செய்தி

அவருக்குப் பாயஸம் வைக்கத் தெரியுமா என்று கேட்கிறார் பாயஸப் பிரிசர் ஒருவர்!

★

“ராஜஸ்தானில் ஒரு ஜாகிர்தாரின் சிப்பந்திகள் ஒரு ஸ்திரீயின் மூக்கை அறுத்து விட்டார்கள்.”

—செய்தி

ராஜஸ்தானில் இப்பொழுது நடக்கும் லக்ஷணம்: ராஜ்யம் ஒழித்து சீக்கிரம் சாமராஜ்யம் ஏற்பட்டதும்!

★

“மீன்சாரம் உற்பத்தி செய்யும் ஒரு அபூர்வ ரக மீன் கைல் நதியில் காணப்படுகிறது.”

—கெய்ரோ செய்தி

இந்த மீனைப் பிடிக்க விரும்புவீரர்கள் ஜாகிரைதை; ஷாக் அடிக்கப் போகிறது!

“ஸ்ரீ பி. சாமசாமி ரெட்டியார் காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து வெளியேறினால் அவருடன் தான் ஒத்துழைக்கத் தயார் என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் கூறினர்.”

—ஒரு செய்தி

தான் காங்கிரஸை விட்டு வெளியேறினால் எங்கே இந்த தி. மு. கட்சியார் தன்னுடன் ஒத்துழைக்கத் ‘திரு திரு’ வென்று வந்து விடப் போகிறார்களோ என்ற பயத்தினாலேயே ஸ்ரீ ரெட்டியார் காங்கிரஸை விட்டு வெளியேறாமல் இருக்கலாம்!

★

“பஞ்சாப் முதல் மந்திரி ஸ்ரீ விபத்திலிருந்து தப்பினார்.”

“பஞ்சாப் பார்க்கவா மந்திரி சபை மீது கம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானம்.”

—செய்தித் தலைப்புகள்

பஞ்சாப் முதல் மந்திரி ஸ்ரீ பார்க்கவா இந்த இரண்டாவது கோர விபத்திலிருந்தும் தப்பியது ஆச்சரியம்தான்!

★

“செல்லூர் ஜில்லாவில் பெய்த பலத்த மழையினால் ஆறுகளில் ஏராளமான தண்ணீர் ஓடுகிறது. அதனால் மாதாந்திர உணவு உற்பத்தி ஆலோசனைக் கூட்டத்திற்கு செல்லூர் கலெக்டரால் வர முடியவில்லை.”

—ஒரு செய்தி

செல்லூர் ஜில்லா கலெக்டரைப் போலவே எல்லா ஜில்லா கலெக்டர்களும் ஆற்றைக் கடக்க முடியாமல் அவஸ்தைப்பட வேண்டும் என்பதே நமது அவா!

அவரைப் போல் யார்?

யாழ்ப்பாணம் “சுழுகேசரி” பத்திராதிபர் ஸ்ரீ பொன்னையா அவர்கள் காலமான செய்தி அறிந்து பெரிதும் துயரடைகிறோம். அரசியல் துறையிலும் சமூக வாழ்க்கையிலும்

இவர்களைத் தமிழர்களுக்கு “சுழுகேசரி” தலைசிறந்த தொண்டு புரிந்து வருகிறது. சுழுகாட்டின் புதுமை எழுத்தாளர்கள் பலர் “சுழுகேசரி” யின் மூலம் தமிழை வளர்த்து வருகிறார்கள். இத்தகைய ஒரு பத்திரிகையை நிறுவி வளர்த்து வந்தமை பொருத்திய ஸ்தாபனமாக்கியவர் ஸ்ரீ பொன்னையா அவர்கள். அவருடைய அச்சகத்தின் மூலமாகத் தமிழ்மொழிக்கு அவர் செய்து வந்த திருப்பணி போற்றற்குரியது. பல பழந் தமிழ் இலக்கிய நூல்களை அவர் நல்ல முறையில் திருத்தமாக அச்சிட்டுப் பதிப்பித்து வந்தார். தாய் நாட்டிலிருந்து சுழுகாடு செல்லும் தமிழன்பர்களும் தமிழறிஞர்களும் “சுழுகேசரி” காரியாலயத்தைத் தேடிச் சென்று ஸ்ரீ பொன்னையாவைச் சந்தித்துப் பேசியிட்டு வருவது வழக்கம். அத்தகையவர் காலமானபடியினால் “சுழுகாடு” இன்று களை யிழந்திருக்கிறது. ஸ்ரீ பொன்னையாவின் ஸ்தானத்தில் இருந்து தொண்டு புரிய அவரைப் போல் யார் உள் என்ற ஏக்கம் அவரை அறிந்தவர் எல்லாருடைய உள்ளத்திலும் உண்டாவது இயல்பு. ஸ்ரீ பொன்னையா அவர்களின் குடும்பத்தாருக்கும், “சுழுகேசரி” துணை ஆலிரிப் ஸ்ரீ இராஜ அரியரத்தினம் அவர்களுக்கும், சுழுகாட்டுத் தமிழன்பர்களுக்கும் நமது மனமார்த்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

பொன்னியின் செல்வன்

ஐம்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்
கிழவன் கலியாணம்

மாமல்லபுரத்துக் கடற்கரையில் சிறிய சிறிய கற்பாறைகள் பல உண்டு. சில சமயம் கடல் பொங்கி வந்து அப்பாறைகளின்மீது அலைகள் மோதிக் கொண்டிருக்கும். சில சமயம் கடல் பின்வாங்கிச் சென்று அப்பாறைகள் உலருவதற்கு அவகாசம் அளிக்கும். அவற்றில் ஒரு சிறிய பாறையை யேனும் மாமல்லபுரத்து மகா சிற்பிகள் சும்மா விட்டு விடவில்லை. அந்தந்தப் பாறைக்குத் தகுந்தபடி பெரிதாகவும் சிறிதாகவும் காட்சிகளைக் கற்பனை செய்து அழியாச் சிற்ப உருவங்களை அமைத்து வைத்தார்கள்.

அவ்விதம் சிறிய பாறைகள் இரண்டு எதிரெதிராக அமைந்திருந்த இடத்தை ஆதித்த கரிகாலனும் மற்ற இருவரும் அணுகினார்கள். ரதத்திலிருந்து இறங்கிச் சென்றார்கள். இரண்டு பாறைகளையும் இரண்டு சிம்மாசனங்களாகக் கருதி கரிகாலனும் மலையமாளும் அமர்ந்தார்கள். பார்த்திபேந்திரன் அவர்களுக்குச் சற்று அப்பால் நின்றான். அடிக்கடி அலைகள் வந்து அவர்களுடைய முழங்கால் வரையில் நனைத்துக் கொண்டிருந்தன. அலைகள்

பாறைகளில் மோதிய போது எழுந்த திவலைகள் சில சமயம் அவர்கள் மீது முத்து மழையாகப்

பொழிந்து கொண்டிருந்தன. சற்றுத் தூரத்தில் படகுகள் வரிசை வரிசையாகப் பல்வகைப் பண்டங்களைச் சுமந்துகொண்டு கடலைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்றன. அப்பண்டங்களைப் படகிலிருந்து இறக்கிப் பாய்மரம் விரித்து நின்ற பெரிய மரக்கலங்களில் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இரட்டை மண்டலப் படையெடுப்புக்காகச் சேகரித்து வைத்த பண்டங்களெல்லாம் இலங்கைக்குப் போக வேண்டியிருப்பதை நினைத்தால் என்னெஞ்சம் கொதிக்கிறது!” என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

“பின்னே என்ன செய்கிறது? சோழ நாட்டின் பொறுக்கி எடுத்த வீரர் படைகள் இலங்கையில் இருக்கின்றன. அவர்கள் போர்க்களங்களில் வெற்றிமேல் வெற்றி அடைந்து வருகிறார்கள். ஆயிரம் வருஷமாக இலங்கை அரசர்கள் வீற்றிருந்து அரசு புரிந்த அதுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றி ஐயக்கொடி நாட்டி யிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட வீரர்கள் பட்டினி கிடந்து சாகும்படி விட்டுவிடுவதா?” என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

“அப்படி விட வேண்டும் என்று யார் சொன்னார்கள்? உணவுப் பண்டங்கள் அனுப்ப வேண்டி

கூல்கி

யதுதான். ஆனால் சோழ நாட்டிலிருந்து நாகப்பட்டினத் துறைமுகத்தில் ஏறிப் போகவேண்டும். அல்லது பாண்டிய நாட்டிலிருந்து சேதுக்கரையில் ஏற்றி அனுப்ப வேண்டும். இந்த வறண்ட தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து போக வேண்டிய அவசியம் என்ன? அதிலும் நாம் வடக்கே படையெடுத்துச் செல்வதற்கு இதனால் தடை ஏற்படுமே என்பதை எண்ணிச் சொன்னேன்!" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"அதை நினைத்தால் எனக்கும் உள்ளம் கொதிக்கத்தான் கொதிக்கிறது. அந்தப் பாவியப் பழுவேட்டரையர்களின் நோக்கம் என்னதான் என்று தெரியவில்லை. எத்தனை நாள் இதையெல்லாம் சகித்துக் கொண்டிருப்பது? தாத்தா! ஏன் இன்னும் பேசாமல் வாயை மூடிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? ஏதாவது வாயைத் திறந்து சொல்லுங்கள்!" என்றான் கரிகாலன்.

"குழந்தாய்! இந்தக் கடல் அலைகள் ஓயாமல் ஓவென்று சத்தமிடுகின்றன. கடல் அலைகளோடு போட்டி போட்டுக்கொண்டு உன் தோழன் பார்த்திபேந்திரனும் கூச்சலிடுகிறான். இதற்கு நடுவில் நான் என்னமாய்ப் பேசுவது? எனக்கோ வயதாகித் தள்ளாமை வந்து விட்டது!....." என்றார் மலையமான் மிலாடுடையார்.

"பார்த்திபேந்திரா! சற்று நேரம் நீ சும்மா இரு. தாத்தா அவருடைய கருத்தைச் சொல்லும்!" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

"இதோ வாயை மூடிக் கொண்டு விட்டேன். பாவம்! தாத்தா தள்ளாத வயதில் மலைக் கோட்டையிலிருந்து கீழே இறங்கி இவ்வளவு தூரம் சிரமப்பட்டு வந்திருக்கிறார். அவர் முன்னால் நான் வாயைத் திறக்கலாமா? இந்தக் கடலுக்குத்தான் கொஞ்சமும் புத்தி யில்லை! ஓயாமல் இரைந்து கொண்டிருக்கிறது! இதை அடக்குவார் ஒருவரும் இல்லை. நம்

மலை அரசரிடம் சமுத்திர ராஜனுக்குக் கொஞ்சமும் பயமில்லை போலிருக்கிறது!" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"தம்பி! பார்த்திபேந்திரா! அப்படியும் ஒரு காலம் இருந்தது. திருக்கோவலூர் மலையமான் என்ற பெயரைக் கேட்டு இந்தக் காசினியில் உள்ள அரசர்களெல்லாம் நடு நடுங்குவார்கள். இரட்டை மண்டலத்துச் சளுக்கர்களும், வல்லத்து வாண கோவரையர்களும், வைதும்பராயர்களும், கங்கர்களும், கொங்கர்களும் 'மலையமான்' பெயரைக் கேட்டதும் இடி முழக்கம் கேட்ட சர்ப்பத்தைப்போல் பொந்தில் ஒளிந்து கொள்வார்கள். சமுத்திர ராஜனும் கொஞ்சம் அடக்க ஒடுக்கமாகத்தான் இருப்பான். இந்த உடம்பு கொஞ்சம் தளர்ச்சி அடைந்ததும் இப்போது எல்லாரும் துள்ள ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். ஆயிரம் வருஷத்துப் பழங்குடியைச் சேர்ந்த என்னை நேற்றைக்கு மேற்கே யிருந்து வந்த பழுவேட்டரையர்கள் ஒழித்துவிடப் பார்க்கிறார்கள்! அது ஒரு நாளும் நடக்கப் போவதில்லை! கரிகாலா! பழுவேட்டரையர்களின் நோக்கம் இன்னதென்று தெரியவில்லை என்பதாகச் சற்று முன்னால் சொன்னாய் அல்லவா? அவர்களுடைய நோக்கம் இன்னதென்று நான் சொல்லுகிறேன், கேள்! உன்னையும் உன் சகோதரனையும் தனித் தனியே பலவீனப் படுத்துவதுதான்

அவர்களுடைய நோக்கம். இலங்கையில் உன் தம்பி அருள்மொழி தேரால்வி அடைய வேண்டும். அதனால் அவனுக்கு அவமானம் நேரவேண்டும். இங்கே உனக்கு உன் தம்பியின் பேரில் கோபம் ஏற்பட வேண்டும். நீங்கள் இரண்டு பேரும் சண்டைபோட்டுக் கொள்ள வேண்டும்; அதைப் பார்த்து இந்தக் கிழவன் வேதனைப்பட வேண்டும்! இதுதான் அவர்களுடைய அந்த ரங்க நோக்கம்....." என்று மிலாடுடையார் ஆத்

திரத்துடன் சொல்லி வருகையில் கரிகாலன் குறுக்கிட்டான்.

“இந்த கோக்கத்தில் அவர்கள் ஒரு நாளும் வெற்றி அடையப் போவதில்லை, தாத்தா! என்பியையும் என்னை யும் யாராகிலும் பிரிக்க முடியாது. அருள் மொழிக்காக நான் உயிரையும் விடுவேன். எனக்கு ஒவ்வொரு சமயம் தோன்றுகிறது;—கப்பல் ஏறி நானும் இலங்கைக்குப் போகலாமா என்று. அங்கே அவன் என்ன கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறானோ, என்னமோ! நான் இங்கே சுகமாக

உண்டு உடுத்து அரண்மனையில் தூங்கிக்கொண்டு காலங் கழிக்கிறேன். என் வானும் வேலும் துருப்பிடித்துப் போகின்றன. ஒவ்வொரு கணமும் எனக்கு ஒரு யுகமாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இங்கு இருக்கவே பிடிக்கவில்லை. தாத்தா! சொல்லுங்கள்! இந்தப் பண்டங்கள் ஏற்றும் கப்பல்களில் ஒன்றில் ஏறி நானும் இலங்கைக்குப் போகட்டுமா?” என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

“அரசே! அருமையான யோசனை! பல நாளாக நான் நீனைத்துக் கொண்டிருந்ததைத் தாங்களும் சொல்லுகிறீர்கள். புறப்படலாம், வாருங்கள்! இதற்குத் தாத்தாவை யோசனை கேட்பதில் பயனில்லை. இவரைக் கேட்டால் ‘வேண்டாம் பொறு!’ என்றுதான் புத்திமதி சொல்லுவார்! நாளைக்கே நாம் புறப்படலாம். தொண்டைமண்டலப் படையில் பாதியை அழைத்துக் கொண்டு போகலாம். இலங்கையுத்தத்தை ஒரு வழியாக முடித்துக் கொண்டு நேரே நாகப்பட்டினத்தில் வந்து இறங்கலாம். இறங்கித் தஞ்சையுக்குச் சென்று அந்தப் பழுவேட்டையைக்களை ஒரு கை பார்த்து விடலாம்!.....” என்று பார்த்திபேந்திரன் பொறித்துக் கொட்டினான்.

“கரிகாலா! பார்த்தாயா? நான் முதலிலேயே என்ன சொன்னேன்? இவன் வாயை மூடிக் கொண்டிருந்தால்தான் நான் பேசவேன் என்று சொல்லவில்லையா?”

“இதோ வாயை மூடிக் கொள்கிறேன், தாத்தா! நீங்கள் சொல்வதைடெல்லாம் சொல்லி முடியுங்கள்!” என்று பார்த்திபேந்திரன் வாயைக் கையினால் பொத்திக் கொண்டான்.

“கரிகாலா! நீ வீராதி வீரன். உன்னைப்போன்ற பராக் கிரமசாலி இந்த வீரத்தமிழகத்திலே கூட அதிகம் பேர் பிறந்த

தில்லை. என்னுடைய எண்பது பிராயத்துக்குள் நானும் எத்தனையோ பெரிய புத்தகங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் எதிரிகளின் கூட்டத்தில் தன்னந்தனியே புருந்து சென்று உன்னைப்போல் சண்டையிட்ட இன்னொரு வீரனைப் பார்த்ததில்லை. சேலூர்ப் பெரும்பேர் நடந்த போது உனக்குப் பிராயம் பதினாறு கூட ஆகவில்லை. அந்த வயதில் பகைவர்களின் கூட்டத்தில் நீ புருந்து சென்ற வேகத்தையும், இடசாரி வலசாரியாக உன் வாள் சுழன்ற வேகத்தையும், பகைவர்களின் தலைகள் உருண்ட வேகத்தையும் போல் நான் என்றும் பார்த்ததில்லை. இன்னும் என் கண்முன்னால் அந்தக் காட்சி நின்று கொண்டிருக்கிறது. உன்னைப்போலவே உன் சிநேகிதன் பார்த்திபேந்திரனும் வீராதி வீரன்தான். ஆனால் நீங்கள் இரண்டு பேரும் பட்டக்காரர்கள்; முன் கோபம் உள்ளவர்கள். அதனால் உங்களுக்கு யோசிக்கும் சக்தி குறைந்து விடுகிறது. எது செய்ய வேண்டுமோ அதற்கு நேர்மாறான காரியத்தைச் செய்யத் தோன்றி விடுகிறது.....”

“தாத்தா! இம்மாதிரி உபதேசம் தாங்கள் இதற்கு முன் எத்தனையோ தடவை செய்திருக்கிறீர்கள்.....”

“செய்திருக்கிறேன்; ஆனால் ஒன்றும் பயன்படவில்லை என்கிறாயா? பேசாமல் என்னை ஊருக்குத் திரும்பிப் போகச் சொல்லுகிறாயா?”

“இல்லை, இல்லை! இப்போது நடக்க வேண்டிய காரியம் என்னவென்று சொல்லுங்கள்.”

“உன் சகோதரன் அருள்மொழியை உடனே இவ்விடத்துக்கு அழைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நீயும் உன் சகோதரனும் பிரிந்திருக்கவே கூடாது.....”

“தாத்தா! இது என்ன யோசனை? அருள்மொழி இங்கே வந்து விட்டால் இலங்கை யுத்தம் என்ன ஆகிறது?”

“இலங்கை யுத்தம் இப்போது ஒரு கட்டத்திற்கு வந்திருக்கிறது. அது ராதபுரத்தைப் பிடித்தாறி விட்டது. இனி அங்கே மழை காலம். இனி நாலு மாதத்திற்கு ஒன்றும் செய்ய முடியாது. பிடித்த இடத்தை விட்டுக் கொடாமல் பாதுகாத்து வரவேண்டியதுதான். இதை மற்றத் தளபதிகள் செய்யார்கள். அருள்மொழி இச் சமயம் இங்கே இருக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். கரிகாலா! உன் மையை மூடி மூடி வைப்பதில் பயன் என்ன? விஜயாலய சோழரின் குலத்துக்கும் அவர் அடிகோலிய சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்கும் பேராபத்து வந்திருக்கிறது. நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாரும் இப்போது ஒரே இடத்தில் தங்கிச் சர்வ ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். நம்முடைய பலத்தை யெல்லாம் திரட்டி வைத்துக் கொள்ளவும் வேண்டும். எப்போது என்னவிதமான அபாயம் வரும் என்று சொல்ல முடியாது.....”

“தாத்தா! இது என்ன இப்படி என்னைப் பயமுறுத்துகிறீர்கள்? என்கையில் வாள் இருக்கும் வரையில் எனக்கு என்ன பயம்? எப்படிப்பட்ட அபாயம் வந்தால்தான் என்ன? தன்னத் தனியாக நின்று சமாளிப்பேன். எத்தகைய அபாயத்துக்கும் நான் பயப்படுகிறவன் அல்ல.....”

“பிள்ளாய்! நீ எப்படிப்பட்ட தைரியசாலி என்று எனக்குச் சொல்ல வேண்டுமா? ஆயினும், திருவள்ளூர் பெருமான் சொல்லியிருப்பதையும் சில சமயம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சுவது அஞ்சல் அறிவார் தோழி!”

என்று அந்த மகான் சொல்லியிருக்கிறார். போர்க்களத்தில் பகைவர்களுக்கு எதிரெதிரே நின்று போரிடும் போது அச்சம் கூடாது. அப்படிப் பயப்படுகிறவன் கோழை. அவ்விதம் பயப்படுகிற பிள்ளை என் வம்சத்தில் பிறந்தால் அவனை நானே இந்தக் கிழடாய்ப் போன வலிவிழந்த கையினால் வெட்டிப் போட்டு விடுவேன். ஆனால், மறைவில் நடக்கிற சதிகளுக்கும் சூழ்ச்சிகளுக்கும் கண்ணுக்குத் தெரியாத அபாயங்களுக்கும் பயப்பட்டே யாக வேண்டும். பயப்பட்டு, அந்தந்த நிலைமைக்குத் தகுந்த முன் ஜாக்கிரதையும் செய்து கொள்ள வேண்டும். அரச குலத்தில் பிறந்து சிம்மாசனத்துக்கு உரியவர்கள் இது விஷயத்தில் அஜாக்கிரதையாக இருக்கக் கூடாது. இருந்தால் நாட்டுக்கே நாசம் விளையும்.”

“தாத்தா! அப்படி என்ன இரகசிய அபாயங்களைத் தாங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? சற்று விளக்கமாகச் சொன்னால்தானே நாங்கள் ஜாக்கிரதையாயிருக்க முடியும்?.....”

“சொல்லத்தான் வருகிறேன். சில நாளைக்கு முன்னால் கடம்பூர் சம்புவரையர் மாளிகையில் அர்த்த ராத்திரி வேளையில் ஒரு கூட்டம் நடந்தது. அதற்குப் பெரிய பழுவேட்டரையர் வந்திருந்தார். இன்னும் தென்னவன் மழவரையர், குன்றத்தூர்க் கிழார், வணங்காமுடி முனியரையர், அஞ்சாத சிங்க முத்தரையர், இரட்டைக்குடை ராஜாளியார், — இவர்கள் எல்லாரும் வந்திருந்தார்களாம். என் காதுக்கு வந்தது இந்தப் பெயர்கள்தான். வேறு பலரும் வந்திருக்கலாம்.....”

“வந்திருக்கட்டும்; அதனால் என்ன? எல்லாரும் நடுநிசி வரையில் கூத்தும் கேளிக்கையும் பார்த்துவிட்டு, வயிறு புடைக்கச் சாப்பிட்டு, அதற்குமேல் மிடா மிடாவாய்க் கன்னைக் குடித்து விட்டுத் தூங்கப் போயிருப்பார்கள். அதைப் பற்றி நமக்கு என்ன? நீங்கள் சொன்ன தாடி மீசை நரைத்த கிழடுகள் எல்லாம் கூடிப் பேசி என்ன புரட்டி விடுவார்கள்?”

“கிழடுகளைப் பற்றி உனக்கு இவ்வளவு நல்ல அபிப்பிராயம் இருக்கும் பட்சத்தில் நான் என்ன சொல்லி என்ன பயன்? நானும் ஒரு கிழவன்

தானே? அவர்கள் எல்லாரையும் விடத் தொண்டு கிழவன் நான்!....."

"தாத்தா! கோபம் வேண்டாம். அந்தக் கையினாலாகாத கிழங்களோடு தங்களை நான் சேர்த்து விடுவேனா? சரி, அப்புறம் என்ன நடந்தது, சொல்லுங்கள்!"

"கையினால் ஆகாத கிழங்கள் என்று மறுபடியும் சொல்லுங்கள்! அவர்களில் தலைமைப் பெரிய கிழவன் கொஞ்ச நாளைக்கு முன்புதான் கலியாணம் செய்து கொண்டான் என்பதை மறந்து விடாதே! இளம் பெண்ணை மணந்த கிழவனைப் போல் உலகில் அபாயகரமான இளைஞன் யாரும் இல்லை என்பதையும் தெரிந்து கொள்!"

கிழவனின் கல்யாணத்தைப் பற்றிய பேச்சுத் தொடங்கியதும் ஆதித்த கரிகாலனுடைய முகத்தில் ஒரு விசித்திர மாறுதல் உண்டாகியது. அவனுடைய கண்கள் திடீரென்று சிவந்து இரத்த பலி கேட்கும் கூுதர தேவதையைப் போல் விழித்தன. உதடுகள் துடிதுடித்தன. பற்கள் நறநற வென்று கடித்துக் கொண்டன.

இதை யெல்லாம் மலையமான் கவனிக்கவில்லை; ஆனால் பார்த்திபேந்திரன் கவனித்துக் கொண்டான்.

"அந்தக் கலியாணப் பேச்சு இப்போது என்னத்துக்கு, ஐயா! சம்புவரையர் அரண்மனையில் அப்புறம் என்ன நடந்தது என்பதைச் சொல்லுங்கள்" என்றான் பல்லவ வீரன்.

"அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன். ஆனால் வயதாகி விட்டது அல்லவா? புத்தி தடுமாறி வேறு எங்கேயோ போய் விடுகிறேன். கேள், கரிகாலா! பார்த்திபேந்திரா! நீயும் கேட்டுக் கொள்! அந்த நள்ளிரவுக் கூட்டம் கிழவர்களின் கூட்டம் மட்டும் அல்ல. சில வாலிபர்களும் அதில் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் சம்புவரையன் மகன் கந்தமாறன். இன்னொருவன்....." என்று தயங்கினதைப் பார்த்து, "யார், தாத்தா? இன்னொருவன் யார்?" என்று கரிகாலன் தூண்டிக் கேட்டான்.

"உன்னுடைய பெரிய பாட்டனார் கண்டராதித்தருடைய திருக்குமாரன், —உன்னுடைய சித்தப்பன்,—மதுராதகத் தேவன் தான்!"

இதைக் கேட்டதும் ஆதித்த கரிகாலனும் பார்த்திபேந்திரனும் கலகல வென்று சிரித்தார்கள்.

"இது என்ன சிரிப்பு? இந்தச் சிரிப்புக்குப் பொருள் என்ன? மறுபடியும் என்னைப் பரிசுசிக்கிறீர்களா?" என்று மிலாடுடையார் கேட்டார்.

"இல்லை, தாத்தா! இல்லை! மதுராந்தகனைத் தாங்கள் 'வாலிபன்' என்கிறீர்களே? அதற்காகத்தான் சிரிக்கிறோம். அவன் கிழங்களிலே யெல்லாம் தொண்டு கிழடு அல்லவா? பழுத்த சிவஞானக் கிழடு அல்லவா?" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

"கிழவனுக்குச் சிலசமயம் யௌவனம் திரும்பும் என்று நீ கேள்விப்பட்டது இல்லையா? அதுபோல் மதுராந்தகனுக்கும் இளமை திரும்பியிருக்கிறது. சில நாள் முன்பு வரையில் 'துறவியாகப் போகிறேன்; சில கைங்கரியம் செய்யப்போகிறேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவன், ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று கலியாணம் செய்து கொண்டு போகிறான் அல்லவா....."

"செய்து கொள்ளட்டும்; இன்னும் பல கலியாணம் செய்து கொள்ளட்டும். அதனால் என்ன?"

"தம்பி! மதுராந்தகனின் கலியாணங்கள் சாதாரண கலியாணங்கள் அல்ல. இராஜரீக கலியாணங்கள். பழுவேட்டரையர்களின் அந்தரங்க சூழ்ச்சியைச் சேர்ந்த கலியாணங்கள்!....."

"தாத்தா! இன்னும் எதற்காக மர்மமாகவே பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? விட்டுச் சொல்லுங்கள்! பழுவேட்டரையர்கள் என்ன தான் விரும்புகிறார்கள்? ஊர் ஊராய்ச் சென்று அவர்கள் கூட்டம் போடுவதின் நோக்கம் என்ன? மதுராந்தகத் தேவனை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்யப் பார்க்கிறார்கள்?" என்று ஆதித்த கரிகாலன் கேட்டான்.

"வேறு ஒன்றும் இல்லை. உனக்கும் உன் தம்பிக்கும் இராஜ்ய உரிமை இல்லை யென்று செய்து விட்டு, மதுராந்தகனைச் சோழ நாட்டின் சிம்மாசனத்தில் ஏற்ற எண்ணி யிருக்கிறார்கள். அதற்கு உன் தந்தையின் சம்மதத்தைப் பெறுவதற்காகவே அவரைத் தஞ்சைக் கோட்டையில் சிறையில் வைத்திருப்பது போல் வைத்திருக்கிறார்கள்!" என்றார் மிலாடுடையார்.

ஐம்பத்துமூன்றாம் அத்தியாயம் மலையமான் ஆவேசம்

அறிவைப் போலவே ஆற்றலும் ஆற்றலைப் போல அதுபவமும் பெற்று முதிர்ச்சி அடைந்திருந்த திருக்கோவலூர் மலையமான் அரசர் கடைசியாகக் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஆதித்த கரிகாலன் மூர்ச்சையடைந்து விழுந்து விடவில்லைதான்! ஆயினும் சிறிது நேரம் செயல் இழந்து ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டான். பார்த்தி பேந்திரனும் வாயடைத்துப் போய் மௌனமாகி நின்றான். கடலும் ஓசை அடங்கி விட்டதாகத் தோன்றியது. தூரத்தில் படகிலிருந்து பண்டங்களை இறக்கி மரக்கலங்களில் ஏற்றுவோரின் 'ஏலேலோ' சத்தங்கூட அச்சமயம் அடங்கி நின்று போயிருந்தது.

வியப்புக்கு இடங் கொடுத்து விட்டதற்காக வெட்கப்பட்ட ஆதித்த கரிகாலன், சட்டென்று பாட்டனார் முகத்தை நிரீர்த்துநோக்கி, "தாத்தா! இப்படி யெல்லாம் நாடு நகரங்களில் சிலர் பேசி வருவதாக என் காதிலும் விழுந்தது. அது வெறும் பொய் வதந்தி என்று எண்ணி யிருந்தேன். நீங்கள் இவ்வளவு நிச்சயமாகச் சொல்கிறீர்களே? தெரிந்து கொண்டுதான் சொல்கிறீர்களா? இப்படியும் நடக்கக்கூடுமா!" என்றான்.

"ஏன் நடக்க முடியாது? உன் பாட்டனருக்கு முன்னால் உன் பெரிய பாட்டனார் கண்டராதித்த தேவர்தானே சோழ நாட்டை ஆண்டார்! அவருடைய குமாரனுக்கு உங்களைக் காட்டிலும் அதிக உரிமை இந்த ராஜ்யத்தில் உண்டல்லவா?" என்றார் மலையமான் மிலாடுடையார்.

"இவ்வே இல்லை! அந்த முழு அசடன், நாலு வார்த்தை பேசத் தெரியாதவன், கையில் வான் எடுத்து அறியாதவன், பெண்ணாய்ப் பிறக்கத் தவறி ஆணாகப் பிறந்தவன், — அவனுக்கு இந்த இராஜ்யம் உரிமையா? பால்மணம் மாறாத பன்னிரண்டாம் பிராயத்தில் போர்க்களம் புகுந்தவர், வீர பாண்டியன் தலை கொண்ட சிங்கம், தோல்வி என்பதையே அறியாத வீராதி வீரர், ஆதித்த கரிகாலனுக்கு உரிமையா? ஐயா! மிலாடுடையாரே! வயதாகி விட்டபடியால் தங்களுடைய அறிவுகூட மழுங்கி விட்டதா?" என்று சிறிதான் பார்த்திபேந்திரன்.

அவனைக் கரிகாலன் அதட்டி அடக்கி விட்டு, "தாத்தா! எனக்கு இந்த இராஜ்யம் ஒரு பொருட்டு அல்ல. வேண்டுமானால் என் கைவாளின் உதவி கொண்டு இதைப் போன்ற பத்து இராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்துக் கொள்வேன். ஆனால் இதில் நியாயம் எப்படி? முடிவிலேயே மதுராநகனுக்குத்தான் இராஜ்யம் என்று சொல்லியிருந்தால் நான் குறுக்கே நின்றிருக்கமாட்டேன். நாடு அறிய, நகரம் அறிய, மக்கள் எல்லாரும்

அறிய எனக்குத்தான் அரசரிமை
என்று இளவரசுப் பட்டாபிஷேகம்
செய்துவிட்டு, இப்போது எப்படி மாற
லாம்? உங்களுக்கு இது சம்மதமா
யிருக்கிறதா? என்று கேட்டான்.

“எனக்குச் சம்மதமா யில்லை, ஒரு
நாளும் நான் சம்மதிக்கப் போவது
மில்லை. நீ சம்மதித்து இராஜ்யத்தை
மதுராந்தகனுக்குக் கொடுப்பதாகச்
சொன்னால், முதலில் உன்னை இந்த
வாளால் கண்டதுண்டமாய் வெட்டிப்
போடுவேன். பிறகு உன்னைப் பத்து
மாதம் சுமந்து பெற்ற உன் தாயை

வெட்டிப் போடுவேன். பிறகு உன் தாயைப் பெற்றவனாகிய நானும் என் கையினாலேயே வெட்டிக் கொண்டு சாவேன். என் உடம்பில் உயிர் இருக்கும் வரை இந்தச் சோழராஜ்யம் உன்னை விட்டுப் போக வுடேன்!" என்று அந்த வயோதிகர் கர்ஜித்த போது, அவருடைய மங்கிய கண்களில் மின்னொளி வீசியது. உணர்ச்சி ஆவேசத்தில் தளர்ந்து போயிருந்த அவர் உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது.

பார்த்திபேந்திரன், "அப்படிச் சொல்லுங்கள், தாத்தா! அப்படிச் சொல்லுங்கள்!" என்று கூவிக் கொண்டே ஓடி வந்து மலையமாணைத் தழுவிக் கொண்டான். அவனுடைய கண்களில் கண்ணீர் பெருகிற்று.

சூரிகாலனும் சற்று நேரம் ஆழ் கடலை நோக்கியவாறு இருந்தான். பிறகு பாட்டினரைப் பார்த்து, "தாத்தா! தங்களுடைய எண்ணம் அதுவானால் தயக்கம் ஏன்? உடனே படைதிரட்டிக் கொண்டு தஞ்சைக்குப் புறப்படுவோம். பழுவேட்டரையர் களையும் மற்றும் அவர்களைச் சேர்ந்த மழுவரையர், சம்புவரையர், முத்தரையர், முனையரையர் எல்லாரையும் ஒரே யடியாக ஒழித்து விட்டுத் தஞ்சைக் கோட்டையைப் பிடிப்போம். மதுராதகனைச் சிறையில் அடைப்போம். சக்கரவர்த்தியை விடுதலை செய்வோம். தங்களுடைய ஆசி எங்களுக்கு இருந்தால் போதும். நானும் பார்த்திபேந்திரனும் சேர்ந்தால், ஈங்களை வெல்லக் கூடியவர்கள் இந்தப் பூவுலகில் யார்?" என்று பெருமிதத்துடன் கூறினான்.

"உங்களைப் போரில் வெல்ல முடியாது; உண்மைதான். ஆனால் குழ்ச்சியும் சதியும் சேர்ந்து எதிர்த்தால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? படையுடன் நீங்கள் தஞ்சையை நெருங்கும் போதே, பெற்ற தகப்பனுடன் மகன் யுத்தம் செய்ய வருவதாகக் கட்டிவிடுவார்கள்! அந்த அவமானத்தைத், தாங்காமல் சக்கரவர்த்தி உயிரை விட்டு விட்டார் என்றும் சொல்லி விடுவார்கள். அதை நம்புகிற ஜனங்களும் இருக்கக்கூடும் அல்லவா? அந்த நிலைமையில், நீதான் என்ன செய்வாய், குழந்தாய்? உன் மனதும் தளர்ச்சி அடைந்துவிடும்! பெற்ற தகப்பனோடு

யுத்தம் செய்ய வந்தவன் என்ற பழிச் சொல்லை உன்னால் தாங்க முடியுமா?"

ஆதித்த கரிகாலன் தன் செவிகளைப் போத்திக் கொண்டு "சிவ சிவா! கேட்கச் சகிக்கவில்லை!" என்றான்.

"அதனால்தான் முதலிலேயே நான் சொன்னேன்;—பெரிய அபாயம் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கிறது என்று!"

"உபாயம் என்ன, தாத்தா! உபாயம் என்ன?"

"முதலில் இலங்கைக்கு நம்பிக்கையான ஆள் ஒருவனை அனுப்ப வேண்டும். அனுப்பி, அருள்மொழியை அழைத்துவரச் செய்ய வேண்டும். அவன் போர்க்களத்தை விட்டு, தன் கீழுள்ள போர் வீரர்களை விட்டு, இலேசில் வரமாட்டான். அவன் மனதைத் திருப்பி அழைத்து வரக் கூடிய ஆற்றல் உள்ளவன் ஒருவனை அனுப்ப வேண்டும்..."

பார்த்திபேந்திரன் முன் வந்து, "ஐயா! நீங்கள் சம்மதம் கொடுத்தால் நானே போய் அழைத்து வருகிறேன்!" என்றான்.

"அது கரிகாலன் இஷ்டம்; உன் இஷ்டம். ஆனால் போகிறவன் வந்தியத்தேவனைப் போல் சம்பந்தமில்லாத காரியங்களில் தலையிடக் கூடாது..."

"பார்த்தீர்களா? நான் சொன்னேனே?" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"வந்தியத்தேவனைப் பற்றித் தங்களுக்கு ஏதாவது தகவல் வந்திருக்கிறதா, தாத்தா?" என்று ஆதித்த கரிகாலன் கேட்டான்.

"அவனைப் பற்றி முதலில் எனக்குச் சந்தேகமாகக் கூட இருந்தது, அவனும் நம் எதிரிகளுடன் சேர்ந்து விட்டானே என்று. அப்புறம் அந்தச் சந்தேகம் தெளிந்தது."

"பார்த்தாயா, பார்த்திபேந்திரா!" என்றான் கரிகாலன்.

"அவர் மழுதும் சொல்லட்டும். அதற்குள் அவசரப்படுகிறீர்களே? ஐயா! வந்தியத்தேவன் பேரில் தங்களுக்கு என்ன சந்தேகம் வந்தது?"

"சம்புவரையர் மாணிகையில் கூட்டம் நடந்த அன்று அவனும் அங்கிருந்தான் என்று அறிந்தேன். ஆனால் சதியில் அவனுக்குச் சம்பந்தமில்லையென்று பிறகு தெரிந்து கொண்டேன்."

"தாத்தா! இதெல்லாம் எப்படித் தங்களுக்குத் தெரிந்தது?"

“கடம்பூர் மாளிகை விருந்துக்கு எனக்கு அழைப்பு வரவில்லை. அதிலேயே கொஞ்சம் சந்தேகம் உண்டாயிற்று. பிறகு, அங்கு வந்துவிட்டுத் திரும்பி ஊருக்குச் சென்ற குன்றத்தூர்க்கிழாரை வழியில் சிறை பிடித்து என் மலைக்கோட்டைச் சிறைக்குக் கொண்டு போனேன். அவரிடமிருந்து அங்கு நடந்தவைகளை யெல்லாம் தெரிந்து கொண்டேன். வந்தியத்தேவன் சம்புவரையர் மகன் கந்தமாறனின் சிநேகிதனும்...”

“ஆமாம்; நம்முடைய சைன்யத்திலே இருவரும் இருந்தவர்கள் தானே? வடபெண்ணைக் கரையில் இருவரும் காவல் புரிந்தார்கள். அதிலிருந்து அவர்களுக்குச் சிநேகிதம் ஏற்பட்டிருந்தது எனக்குத் தெரியும்...”

“எப்படியோ, வந்தியத்தேவன் அன்றைக்கு அம் மாளிகையில் இருந்தான். அவன் சதியில் சம்பந்தப்பட்டான இல்லையா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாமலிருந்தது. பிறகு அதற்கு ஒரு வழி கிடைத்தது. தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் கந்தமாறனுடைய முதுகில் வந்தியத்தேவன் குத்திவிட்டுத் தப்பித்துச் சென்று விட்டான் என்று தெரிந்ததும்.....”

“தாத்தா! இதை ஒரு நாளும் நான் நம்ப மாட்டேன். வந்தியத்தேவன் வேறு எது செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் ஒருவனுடைய முதுகில் குத்தக் கூடியவன் அல்ல. அதிலும் சிநேகிதனுடைய முதுகில் குத்தக் கூடிய சண்டாளன் அல்ல...”

“அந்தச் சிநேகிதன் தன் எஜமானுக்கு விரோதமான சதியில் ஈடுபட்டவன் என்று தெரிய வந்தால்? இவனையும் அந்தச் சதியில் சேர்ப்பதற்கு அந்தச் சிநேகிதன் ஒரு வேளை முயற்சி செய்திருந்தால்?.....”

“எப்படியிருந்தாலும் முகத்துக்கு முகம் நின்று சண்டையிட்டிருப்பானே தவிர ஒரு நாளும் முதுகில் குத்தியிருக்க மாட்டான்!”

“உன் சிநேகிதனிடம் உன்னுடைய நம்பிக்கையை வியக்கிறேன், தம்பி! உண்மை எப்படியோ இருக்கட்டும். கந்தமாறனுடைய முதுகில் குத்தியதாக வந்தியத்தேவன் பேரில் பழு வேட்டரையர்கள் குற்றம் சுமத்தி அவனை வேட்டையாடி வருகிறார்கள்.

இவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும். ஆகையால், வந்தியத் தேவனுக்கும் கந்தமாறனுக்கும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் சண்டை வந்திருக்க வேண்டும். இதிலிருந்து அவன் உனக்கு எதிரான சதியில் சேர்ந்திருக்கவில்லை என்று நிச்சயமாகிற தல்லவா?”

“அதற்கு இவ்வளவு தூரம் சாட்சியம் வேண்டியதில்லை. வந்தியத்தேவன் நம் விரோதிகளுடன் சேர்வது என்றால், அப்போது இந்தப் பூமியே தலைகீழாகிவிடும். அலைகடல் வறண்டு விடும். வானம் இடிந்து விழும். சூரியன் இராத்திரியில் உதிப்பான். சோழர்குலம் சர்வ நாசத்தை அடையும்...” என்று ஆதித்த கரிகாலன் பரபரப்போடு கூறினான்.

“இளவரசர் சொல்லுவதை நானும் ஒத்துக்கொள்வேன். வந்தியத்தேவன் ஒரு நாளும் நமக்குத் துரோகம் செய்து எதிரிகளுடன் சேரமாட்டான். அவனிடம் நான் சொல்லும் குற்றம் ஒன்றே ஒன்றுதான். அழகான பெண் முகத்தைக் கண்டால் வந்தியத்தேவன் தலை கிறுகிறுத்து விடுவான். அவனுடைய மதி மயங்கி விடும்!”

இதைக் கேட்ட ஆதித்த கரிகாலன் புன்னகை புரிந்தான். “அது தெரிந்திருந்தபடியால்தான் சக்கரவர்த்தியிடம் ஒலையைக் கொடுத்தவிட்டு, இனைய பிராட்டியிடம் போகும்படி அவனை அனுப்பினேன். இளவரசியை ஒரு தடவை அவன் பார்த்துவிட்டால், அப்புறம் தப்புவது ஏது? அவளுக்கு அடிமையாக இருக்க வேண்டியது தானே?” என்றான்.

உடனே மலையமான் மிலாடுடையார், “ஓகோ! அப்படியா வந்தியத்தேவனுக்குச் சொல்லி அனுப்பி யிருக்கிறாய்? எனக்குத் தெரியாமல் போயிற்றே? தஞ்சாளுரை விட்டுக் கிளம்பிய பிறகு வந்தியத்தேவனிடமிருந்து ஏதாவது செய்தி வந்ததா? அல்லது இனையபிராட்டியிடமிருந்தாவது செய்தி வந்ததா?” என்றார்.

“ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இதுவரை ஒன்றும் செய்தி வரவில்லை.....”

“அருள்மொழி இவ்விடம் வந்த பிறகு உன் சகோதரியையும் இங்கே தருவித்துவிட வேண்டியதுதான். அப்

புறம் நமக்கு ஒரு கவலையும் இல்லை. இனைய பிராட்டியிடம் எல்லா யோசனையையும் விட்டு விட்டு அவள் சொல்கிறபடி நாம் கேட்டு நடந்து வந்தால் போதும்!....."

"தாத்தா! இது விஷயத்தில் வந்தியத்தேவனைக் காட்டிலும் தாங்கள் மோசமா யிருக்கிறீர்களே?"

"ஆம், கரிகாலா! உன் சகோதரி இரண்டு வயதுக் குழந்தையா யிருந்த போதே கொடுங்கோலைக் கையில் பிடித்து விட்டாள். என்னையும் உன் பாட்டியையும் தாய் தகப்பனையும் தன் இஷ்டப்படி ஆட்டி வந்தாள். இப்போதும் என் வரையில் அப்படித்தான். அவள் வைத்தே எனக்குச் சட்டம். கரிகாலா! உன் சகோதரியைப் பற்றிச் சொன்னால் உனக்கு அது குறைவு என்று நினைக்காதே! உனக்கு அது பெருமையே தவிர வேறில்லை. இனைய பிராட்டி குந்தவையைப் போன்ற அறிவுச் செல்வத்தைப் படைத்தவர் ஆண்களிலோ, பெண்களிலோ இது வரையில் பிறந்ததில்லை. நமது முதன் மந்திரி அந்நிந்தப் பிரம்மராயர் எப்படிப்பட்டவர் என்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? அவரே இனைய பிராட்டியிடம் யோசனை கேட்பார் என்றால், வேறு என்ன சொல்ல வேண்டும்?" என்று மிலாடுடையார் ஒரே பரவசமாகப் பேசினார்.

வந்தியத் தேவனிடம் அகுயை கொண்ட பார்த்திபேந்திரன், "அதெல்லாம் சரிதான்; யார் இல்லை என்றார்கள்? ஆனால் ஒருவேளை வந்தியத் தேவன் இனைய பிராட்டியைப் பார்ப்பதற்கு முன்னால் வேறு ஒரு பெண் முகத்தைப் பார்த்து மயங்கி யிருந்தால் என்ன செய்வது? உதாரணமாக, அந்தப் பழுவூர் இனையராணி என்கிற மோகினியைப் பார்த்திருந்தால்?...'" என்றான். கடைசி வார்த்தைகளை அவன் சற்றுத் தாமசிக்குரலில் கூறிய படியால், கிழவரின் காதில் அது விழவில்லை. ஆனால் ஆதித்த கரிகாலனின் காதில் விழுந்தது. அவன் சட்டென்று திரும்பிக் கண்களில் தீப்பொறி பறக்கப் பார்த்திபேந்திரனைப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வை பல்லவ வீரனைக் கதி கலங்கச் செய்து விட்டது.

மலையமான் பாறையிலிருந்து எழுந்து நின்று, "பார்த்திபேந்திரா! நீ

நானைக்கே இலங்கைக்குப் புறப்படுகிறாய் அல்லவா? வாலிபர்களாகிய உங்களுக்குப் பேசுவதற்கு எவ்வளவோ இருக்கும். நான் கிழவன். மெள்ள மெள்ள அரண்மனைக்குப் போய்ச் சேர்கிறேன். நீங்கள் பேச வேண்டியதைப் பேசி விட்டுச் சாவகாசமாக வந்து சேருங்கள்!" என்றார்.

அவர் சற்றுத்தூரம் சென்ற பிறகு பார்த்திபேந்திரன் ஆதித்த கரிகாலனைப் பார்த்து, "அரசே! என் தலைவா! தங்கள் மனதில் ஏதோ ஒரு சங்கடம் குடி கொண்டிருக்கிறது. ஏதோ ஒரு வேதனை தங்கள் உள்ளத்தை அரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அது பழுவூர் இனையராணி சம்பந்தமானது என்பதை நான் அறிவேன். பெரிய பழுவேட்டரையரின் கவியானத்தைப் பற்றியோ, பழுவூர் இனைய ராணியைப் பற்றியோ பேச்சு வரும்போதெல்லாம் தங்கள் தோற்றமே மாறி விடுகிறது. தங்கள் கண்கள் சிவந்து அனலைக் கக்குகின்றன. எத்தனை காலம் இந்த வேதனையைத் தங்கள் மனதிற்குள்ளேயே வைத்துக் கொண்டு புழுங்கப் போகிறீர்கள்? என்னைத் தங்கள் 'உயிருக்கு உயிரான சிறகிதன்' என்று ஆயிரத் தடவை கூறி யிருக்கிறீர்கள். அப்படிப்பட்ட சிறகிதனிடம் தங்கள் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டக்கூடாதா? வேதனை இன்னதென்பதை எனக்குச் சொல்லக் கூடாதா? பரிகாரம் ஏதாவது கண்டு பிடித்துச் சொல்ல எனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் அளிக்கக் கூடாதா? தங்கள் மனதிற்குள்ளே வேதனைப் பட்டுப் புழுங்குவதைப் பார்த்துக் கொண்டு எத்தனை நாள்தான் நான் சும்மா இருக்க முடியும்?" என்று அடங்கா ஆர்வத்தோடு கூறினான்.

ஆதித்த கரிகாலன் ஒரு நெயு பெருமூச்சு விட்டு, "நண்பா! என் மன வேதனை என்றும் தீராத வேதனை. என் உயிரோடு மடியவேண்டிய வேதனை. அதற்குப் பரிகாரமே கிடையாது. ஆயினும் உன்னிடம் சொல்லக்கூடாது என்பதில்லை. இன்றிரவு சொல்லுகிறேன். இப்போது கிழவருடன் அரண்மனைக்குப் போய்ச் சேர்வோம். அவரைத் தனியாக அனுப்புவது உசிதமில்லை!" என்று கூறிப் பாறையிலிருந்து எழுந்தான். (தொடரும்)

கம்பர் துரும் காட்சி

321. அன்பால்தான் சொல்லுகிறேன்

டி.பி.க.சி

தம்பி அதிகாயன் போரில் மாண்டது பற்றி இந்திரஜித்துக்கு மனம் இடிந்து, அடுத்தாற்போல் ராவணன் இடத்திலேயே கோபம் உண்டான விஷயத்தைப் பார்த்தோம்.

ராவணனுடைய சோகத்தைக் கண்டதும் இந்திரஜித்துக்கு மனம் இளகித் தந்தையை உதலாகப் படுத்தி விட்டுப் போருக்குப்போனதையும் பார்த்தோம்.

லக்ஷ்மணனோடு போர் பகல் முழுதும் புரிந்தும் தோல்விதான் மிஞ்சியது.

பிறகு பிரம்மாஸ்திரத்தை உபயோகித்து அது காரணமாக வானர சேனைகளும் ராமலக்ஷ்மணர்களுமே மூர்ச்சை போனார்கள். மூர்ச்சை போனதைப் பார்த்து அவர்கள் எல்லாம் இறந்து போய் விட்டார்கள் என்ற எண்ணத்தோடு ஊருக்குப் போய் ராவணனிடம் "பகையாளிகள் ராம லக்ஷ்மணர்கள் உள்பட எல்லாரும் செத்தொழிந்தார்கள்" என்று சொல்லி விட்டுத் தன் அரண்மனைக்குப் போய் நிம்மதியாய்ப் படுத்துத் தூங்கி விட்டான் இந்திரஜித்து.

இதற்கு மத்தியில் அனுமன் கொண்டு வந்த மூலிகையை உபயோகித்து மேலே சொன்ன வானர சேனைகள் ராம லக்ஷ்மணர் எல்லாரும் மூர்ச்சை தெளிந்து யுத்தத்துக்குத் தயாராய் இருந்தார்கள்.

இப்படி யுத்தத்துக்குத் தயாராய் இருந்த விஷயம் ராவணனுக்குக் காடையில் எழுந்ததும் தெரிய வந்தது.

ராவணன் இந்திரஜித்தைக் கூப்பிட்டு விட்டான். "பகையாளிகள் எல்லாம் செத்தொழிந்தார்கள் என்று நீ சொன்னாயே! நீ சொன்னதுபோய், அதோ யுத்தத்துக்குத் தயாராய் நிற்கிறார்கள். உடனே போய் அவர்களைக் கொன்று ஒழித்து விட்டு வா" என்று கடுமையாய்ச் சொன்னான்.

இந்திரஜித்துக்கோ மூந்திய நாள்ப் பகலெல்லாம் கஷ்டப்பட்டது இப்படியென்று ஞாபகத்துக்கு வந்தது. இரவில் உபயோகித்த பிரம்மாஸ்திரம்

பயனற்றதாய் முடிந்தது என்பதையும் தெரிந்து கொண்டான். எதிரிகளோடு இனிமேல் யுத்தம் செய்வது பெரிய ஆபத்து, நாட்டுக்கே ஆபத்து, அரக்கர்குலம் அழிந்தே விடும் என்றும் பட்டு விட்டது.

இந்த விஷயத்தை மெள்ளப் பக்குவமாக எடுத்துச் சொன்னான் ராவணனுக்கு. ராவணனுக்கோ வந்து விட்டது கோபம். "உன் வீரமெல்லாம் ஒன்றுக்கும் உதவாத வீரம். நீ வெறும் பயந்தாங் கொள்ளி" என்று உதறிப் பேசி விட்டான் இந்திரஜித்தைப் பார்த்து.

இந்திரஜித்து மறுபடியும் வாதாடுகிறான்; எப்படியாவது அரக்கர் குலமும் ராவணனும் பிழைக்க வேண்டுமே என்ற ஆத்திரத்தில் வாதாடுகிறான். தரத்துக்கு மிஞ்சிய விதமாகவே பேசுகிறான்.

'ஆதலால் அஞ்சினேன் என்று) அருளலை; ஆசைதான் அச்சிதைபால் விடுதியாயின், அநையவர் சேற்றந்தீர் வர்; போதலும் புரிவர்; செய் த தீமையும் பொறுப்பர்; உன் மேல்க்காதலால் உரைத்தேன்'என் றுன்— உலகெலாங் கலக்கிவென் றுன்.

[ஆதலால் அஞ்சினேன் என்று அருளலை; அரக்கர் குலமெல்லாம் அழிந்து விடும், அது காரணமாகத்தான் நான் இப்படிச் சொல்ல தேருகிறது. தயவு செய்து ஏதே பயத்து விட்டேன் நான் என்று என்ன வேண்டாம்; ஆசைதான் அச்சிதை பால் விடுதியாயின்; சிறையில் வைத்திருக்கிற அந்தச் சிதைபின் மேலுள்ள ஆசையை விடுவாயானால்; அநையவர் சேற்றந்தீர்வார்; அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களுக்குக் கோபம் தீங்கும்; போதலும் புரிவர்; இலங்கையை அப்படியே விட்டு விட்டு அயோத்திக்கே போய் விடுவார்கள்; செய்த தீமையும் பொறுப்பர்; நாம் செய்த தீங்கையும் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள்;

உன் மேல்க்காதலால் உரைத்தேன் என்ற றுன்; நீ ஷேமாய் இருக்கவேண்டுமே என்ற ஆத்திரத்தினால் நான் இப்படிச் சொன்னேனேன் என்று சொன்னான்—யார்? உலகெலாம் கலக்கி வென்றான்; உலகத்தினுள்ள பகை அரசர்களை எல்லாம் நீ இவ் வாய்க் செய்தவன இத்திரஜித்து.]

இந்த வார்த்தையை எப்படி ஏற்றுக் கொள்கிறான் ராவணன் என்பதை அடுத்த இதழில் பார்ப்போம்.

படித்துப் பாருங்கள்!

சோலை இளவரசி

‘சீர்திரைப் புக்ஷ் பெற்ற வரும்’ என்று பண்டித ஜவாஹர்லால் நேருமுதலிய மாபெருந்தலைவர்களால் கொண்டாடப் பெற்ற 1942-ம் வருஷத்து ஆகஸ்டு மாதத்திலே அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

கந்திர உணர்ச்சியினால் உத்தப்பட்டு உயிரைப் பொருட் படுத்தாமல் தேசத்துக்காகத் தியாகம் செய்ய முற்பட்ட எண்ணிறந்த வீர வாலிபர்களிலே தேசத் தொண்டன் குமாரசலீல்கம் ஒருவன்.

போலீஸாருக்குத் தண்டைக் கையு செய்ய உத்தரவிடப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்து, அவன் தனவாய்ப் பட்டனாத்திலே காரகாரமான சொற்பொழிவாற்றி விட்டுப் போலீஸாரின் கையில் சிக்காமல் திரும்பிச் செல்லுகிறான். வழியிலே உணர்ச்சி மேலிட்டு ரயில் தண்டவாளத்தைப் பெயர்க்கும் கைங்கர்யத்தையும் செய்கிறான். நல்ல வேளையாக, ரயில் கீழே விழுந்து உயிர்ச்சேதமாகாமல் தப்புகிறது. அந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் அவன் உள்ளத்தில் தன்னை யறியாமலே திருப்தி ஏற்படுகிறது. காத்தி யுக்கத்திலே பிறந்து காத்தி மகாத்மாவின் அடம்பெரும் அறிவினை உபதேசங்களாகக் கேட்டவனின் உள் மனம் பலாத்காரச் சோலை வெறுப்பது இயல்புதானே!

தேசத்தொண்டன் குமாரசலீல்கம் கால் போன வழியே சென்று இரவுக்கிரவே சோலைமலைக் காட்டை அடைகிறான். நடந்த களிப்புத் தாய்காமல் பாரும் மண்டபம் ஒன்றிலே உட்காருகிறான். அப்பொழுது பொழுது புலரும் சமயம். ‘கோக்கரக்கோ’ என்று சேவல் கூவுகிறது.

அடுத்த கணம் குமாரசலீல்கத்தின் கண்களின் எதிரே இந்திர ஜாலமோ, மகேந்திர ஜாலமோ என்று சொல்லும்படி ஒரு பெரிய அதிசயம் நிகழ்கிறது. அவன் உட்கார்ந்திருந்த அந்தப் பாரும் மண்டபம் வலந்த மண்டபமாக மாறுகிறது. மண்டபத்தைச் சுற்றி யிருந்த காடு, மலர் பூத்துக் குலுங்கிய செடிகளும் மரங்களும் உள்ள உத்தியான வனமாக ஆகிறது.

இத்தகைய அதிசய நிகழ்ச்சிகளிலே திக்கு முக்காடிக் கொண்டிருந்த குமாரசலீல்கம் ஏறக் குறைவு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த மாறனேந்தல் இளவரசன் உலகநாதத் தேவனாக மாறி விடுகிறான்.

மாறனேந்தலுக்குப் பக்கத்துச் சமஸ்தானாதிபதியான சோலைமலை மகாராஜாவின் செல்வப் புதல்வி மாணிக்கவல்லியை அவனுக்கு மணம் செய்து வைப்பதாகப் பேச்சு நடக்கிறது.

ஆனால் அதே சமயத்தில் பிரிந்தானும் தந்திரத்தில் பெயர் போனவர்களான பிரிட்டிஷ் துரைமாருடன் சோலைமலை ராஜா நட்புக் கொள்ளுகிறார். அதன் காரணமாக மாறனேந்தலுக்கும் சோலைமலைக்கும் நிராய் பகை ஏற்படுகிறது. இரு சமஸ்தானங்களுக்கும் இடையே போர் மூல்கிறது.

தந்தையின் சொற்படி மாறனேந்தல் கோட்டையிலிருந்து தப்பி ஓடிவந்த உலகநாதத் தேவர் எதிரிகளின் கோட்டையான சோலைமலையிலேயே ஓங்கித் தோன்றும்படி ஆகிறது. அங்கேதான் மாணிக்கவல்லியும்,

உலகநாதத் தேவரும் சந்திக்கின்றனர்! இருவருக்கும் இடையே காதல் வளர்கிறது.

சிலநாள் உலகநாதத் தேவர் ஓங்கித் துடிக்கிறார். கடைசியில் இவ்வியல் சோலைமலை அரசருக்குத் தெரிந்து விடுகிறது. விரோதியின் மகனைப் பிரிட்டிஷாருள் கையில் சிக்கவைத்து விடுகிறார். அவரைத் தூக்கில் போட்டு விடுவதாகப் பிரிட்டிஷாருள் நிர்மாணித்து விடுகின்றனர்.

தூக்கு மேடைக் காட்சியை மேன்மட்டத்திலிருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த மாணிக்கவல்லி ‘ஆ’ வென்று அவறிக்கொண்டு கீழே விழுந்து விடுகிறான்.

குமாரசலீல்கம் கண் திறந்து பார்க்கிறான். எதிரே சோலைமலை மணியக்காரரின் மகள் பொன்னம்மாள் நிற்கிறாள். அவள் அவனுடைய கண்களுக்குப் பழைய சோலைமலை இளவரசி மாணிக்கவல்லியாகவே தோன்றுகிறாள். அவளுக்குமே அவனுக்கும் நட்பு வளர்கிறது. தான் கண்ட கனவை யெல்லாம் குமாரசலீல்கம் அவளுக்குச் சொல்லுகிறான்.

தேசத் தொண்டர்கள் வேஷத்தில் போலீஸ்காரர்கள் வந்து குமாரசலீல்கத்தைப் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள்.

தண்டனை அடைந்த குமாரசலீல்கம் காங்கிரஸுக்கும் பிரிட்டிஷாருக்கும் சமரணம் ஏற்பட்ட பிறகு சிறையிலிருந்து விடுபட்டு நேரே சோலைமலைக்கு ஓடி வருகிறான். சோலைமலை இளவரசியாகவே தன்னை எண்ணிக் கொண்டு சோலைமலைக் காட்டில் மணம் பேதலித்து வசித்து வரும் பொன்னம்மாளைக் காண்கிறான்.

இப்படியாகத் தேசத் தொண்டன் குமாரசலீல்கத்தின் கதையையும் சோலைமலை இளவரசியின் கதையையும் பின்னிப் புதிய பாணியிலே அமைத்துள்ள இக்கதை படிப்பவர்களின் மனத்தை மாய லோகத்துக்கே இழுத்துச் செல்லுகின்றது.

“கல்வி” ஆசிரியர் ஈழமிய இந்தப் புதுமுறை கவிதைத் திணை முதல் பதிப்பு அனைத்தும் செவ்வாய், புதிய இரண்டாவது பதிப்பைக் கண்டைக் காலம் வகையில் கமர்ஷியல் பதிப்பகத்தார் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

விவரம்:—கமர்ஷியல் பதிப்பகம்; அரண்மனைக்காரத் தெரு; சென்னை. விலை ரூ. 3-5-0.

வட இந்தியாவும் திருக்கயிலாயமும்

தேவன்மூட்டு மொழிகள் வழங்காத நாடுகளிலே, நமது பழக்க வழக்கங்களுக்கு முற்றிலும் புறம்பான பழக்க வழக்கமுள்ள நாடுகளிலே, பொறுக்க முடியாத குளிர் அடிக்கும் பனித் தடங்களிலே, மிகவும் பயங்கரமான மலைக்காடுகளிலே, ஒரு பெண்மணி தன்ன தனியே செல்லுவதைக் கொஞ்சம் சுப்பனை செய்து கொள்ளுகள்.

அம்மாதிரி கடுமையான யாத்திரை வரலாறுகள் அடங்கிய உண்மை நாய் இது. மிகவும் குசிகரமான பல தகவல்களுடன் தமது வட இந்திய யாத்திரையை ஆசிரியை இந்துவில் விளிவாகக் கூறிவிடுகிறார்.

ஆசிரியை: வி. கே. செல்வமேசன்; பிரசுரம்: முருகன் பதிப்பகம், 16-11, இடையர் தெரு, கோயமுத்தூர்; விலை: ரூ. 4.

நூல் பஞ்சம்

“ ஒரு தறி காரர் ”

ஒரு நாட்டின் உயிரைக் காப்பது பயிற் தொழில்; மானத்தைக் காப்பது நெசவுத் தொழில். இன்று நமது நாட்டின் மானம் பிறர் கைக்கப் பறி போகிறது என்று சொன்னால் மிகையாகாது. நெசவுத் தொழிலானது நமது தென்னாட்டுக்கு ஒரு பழம் பெரும் குடிசைத் தொழில். இத்தத் தொழிலைப் பல தூறு வருடங்களாகத் தலைமுறை தலைமுறையாகச் செய்துவரும் வகுப்பார் இருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு இத்தொழில்தான் ஜீவனத்தை அளிக்கிறது. இத்தொழில் செய்ய வசதியில்லை யென்றால் இவர்களுக்கு வேறு தொழில் செய்து பிழைக்கத் தெரியாது.

இன்றுள்ள விடுவாசி நிலையில் இவர்கள் இரவு பகலாகத் தறி செய்தாலும் குடும்பத்தினர் எல்லோரும் வயிரூ உண்ண முடியாது. அப்படி யிருக்கும்போது, இவர்கள் தொழிலுக்கே நூல் கிடைப்பில்லை யென்றால் இவர்களின் கஷ்டம் சொல்லவா வேண்டும்! ஊரை விட்டுப் பலர் எங்காவது பிச்சை எடுத்தாவது சாப்பிடுவோம் என்று கிணம்பி விடுகிறார்கள். ஊருக்கு ஊர் அலைந்து, உடல் மெலிந்து, பல வியாதிகளுக்கு ஆளாகி, கடைசியில் பாரும் எழுத்துக்குப் பரி ஆகிறார்கள்.

கைத்தொழில் செய்து கஞ்சியோ, கூழோ எது கிடைத்தாலும் சாப்பிட்டு மானமாய் வாழ்ந்தவர்கள் இம்மாதிரி கஷ்டப்படுகிறார்கள். கலெக்டர்களின் ஆயில் முன் சத்யாகிரகம் செய்திருக்கிறார்கள். அதிகாரிகள் சிறைக்கு அனுப்புகிறார்கள். ஒரு சில ஊர்களில் பஞ்சப்படி கொடுக்கிறார்கள். மற்ற ஊர்களில் கிடையாது.

இம்மாதிரி கஷ்டங்களுக்குக் காரணமென்ன! யா? இத்தகுப் போறுப்பு! எதனால் ஏற்பட்டது! இக்கஷ்டம் தீர மார்க்கம் என்ன!

எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே பல்லவியாய் 'கறுப்பு மார்க்கெட்டுகள்' என்று சொல்லி விடுவது கலபம். ஆனால் அந்தக் கறுப்பு மார்க்கெட்டுக்குக் காரணம் யா? அரசாங்கம்தான் என்று சொல்ல வேண்டி யிருக்கிறது. அரசாங்கம் கண்ட்ரோல் என்று எதன் தலையில் கை வைத்தாலும் அந்தப் பொருள் மாயமாய் மறைந்து விடுகிறது. அல்லது கறுப்பு மார்க்கெட்டாய் மாறி விடுகிறது. இதுவரை எத்தனையோ உதாரணங்களைப் பார்த்தாமி விட்டது. வெல்லம் சாதாரணமாய் வீற்றுக் கொண்டிருந்தது. விட அதிகமோ நயமோ எவ்வளவு வேண்டினாலும் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. விட கண்ட்ரோல் என்றவுடன் மாயமாய் மறைந்தே விட்டது.

அதைப்போலத்தான் நூலும். ஒரு வருஷத்துக்கு முன் நூல் சரிவ சாதாரணமாய்க் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது கண்ட்ரோல் கிடையாது. வெளிநாட்டு நூலும் உள்நாட்டு நூலும் வெகு தாராளமாய்க் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. பல வியாபாரிகள் தங்கள் மில் நூல் கேட்டடங்களைக் கூடச் சரியாய் வாங்காமல் விட்டு விட்டார்கள். காரணம் மில் நூல் விடையைவிடக் கடைகளில்

விடையே வீற்றுக் கொண்டிருந்தது. இப்படி ஆறுமாதம் இருந்தது. அப்படியிருந்த நிலைமையை மத்திய அரசாங்கம் மாற்றி விட்டது. நம் நாட்டிலிருந்து வெளி நாடுகளுக்கு நூல் ஏற்றுமதி செய்தவிட்டு, நமது நாட்டில் நூல் திட்டாட்டத்திற்கு அடி கோலியது. முக்கியமாய் நமது தென்னாட்டில் உற்பத்தி ஆகும் நூல் நமது மாகாணத்திற்குப் போக மீதப்படும். அப்படி மீதி ஆகும் நூலை அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டு எப்படியாவது யாருக்காவது கொடுக்கட்டும். ஆனால் உற்பத்தி ஆவதையெல்லாம் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டு, வெளி நாட்டுக்கு வேறு அனுப்பிவிட்டு மீதியை மாகாண வாரியாகப் பிரித்துக் கொடுப்பது என்றால் அது சரியாயமா! அப்படிக் கொடுப்பதென்றால் ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கு எவ்வளவு தறி இருக்கிறது! அதற்கு எவ்வளவு கொடுக்கவேண்டும் என்று கணக்கெடுத்துக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் சரியாய்க் கணக்கு எடுத்ததாகவும் தெரியவில்லை. எடுத்த வரைக்கும் கூட சரியாக நூல் கொடுக்கவில்லை.

கைத்தறித் தொழிலில், தனிப்பட்டோர் ஒரு சிலர் சொந்தமாய்த் தறி வைத்திருப்பார். அநேகர் ஒரு மாஸ்டர் வீவர் இடம் செய்பவர். இப்பொழுதிருக்கும் நூல் விநியோகத்தில் மாஸ்டர் வீவர்களுக்கு நூல் கிடையாது. தொழிலாளிகளுக்கே நூல் கொடுக்கிறார்கள். அப்படி நூல் கொடுப்பதும் சரியாய்க் கொடுக்கிறார்களா என்றால் அதுதான் கிடையாது. ஒருவர் ஒரு மாதத்தில் 6 தறி செய்யலாம் என்றால் ஒரு தறி நூல் கூடக் கொடுப்பதில்லை. ஒரு தறிக்கு வேண்டிய நூலை ½ அல்லது ¾ பங்குதான் கொடுக்கிறார்கள். ஒரு தறிக்கு 2½ அல்லது 3 ராத்தல் நூல் கொடுத்தால் அவன் எப்படி செய்ய முடியும்! அதைப் பாவுக்குப் போடுவானா! ஊடை செய்வானா! ஆகவே, அவன் மறுபடி நூல் வரும் வரையில் காத்திருக்க வேண்டும். மறுபடி 60-ம் நம்புக்குப் பதிலாக 40-ம் நம்பர் நூலே வரலாம். அதைச் சேர்த்து செய்ய முடியாது. 60-ம் நம்பர் நூல் வருகிறது என்றே வைத்துக் கொள்வோம்; இவனுக்குப் பிச்சை, சிவப்பு, ஊதா என்று பல கலர்களில் நூல் வேண்டியதாக இருக்கும். இந்த ½ பெட்டி ½ பெட்டியை வைத்துக்கொண்டு எத்தனை விதம் பிரித்துக் கலர் போடவும், சலவைக்கும் கொடுப்பான்! அவ்வளவுக்கும் கொடுத்து வாங்க அவனுக்குச் சவுகரியில்லை இருக்கவேண்டும். அதுவும் கிடையாது. ஆகையால் அவர்கள் கலபமாகக் கறுப்பு மார்க்கெட்டில் வீற்று விடுகிறார்கள். அந்த நூலைக் கொண்டு செய்து கஷ்டப்பட்டு துணி யாக்குவதைவிட கறுப்பு மார்க்கெட்டில் விடா விட்டால் அவனுக்குப் பணம் அதிகம். அவர்களிடமிருந்து அதிக விடையே வாங்கும் நபரே துணி செய்து மார்க்கெட்டில் கொடுக்கிறான். ஆக, பொது ஜனங்களிடம் வரும்போது அந்தக் கள்ள மார்க்கெட் விடையும் இதர சேலவுகளும் சேர்ந்தே துணி விடையே ஆகிறது.

இதைச் சமாளிக்க அரசாங்கம் துணிவினைக் கண்டீரோல் செய்தால், இப்பொழுது கிடைக்கும் துணியெல்லாம் மாயமாய் மறைந்துவிடும்.

ஒரு தொழில் அபிவிருத்தி அடைய வேண்டுமானால் தொழிலாளர் எவ்வளவு முக்கியமோ அது போல முதலிடம் முதலாளியும் முக்கியம். மாஸ்டர் விவர்களுக்கு நேராய் நூல் சட்டை செய்தால் அவர்கள் அதைத் தறிவிட்டு, துணியாக்குவார்கள்.

கண்டீரோல் என்றால் எல்லாம் சரியாய் இருக்கவேண்டும். அரைகுறையாகச் செய்வது தான் கஷ்டத்திற்குக் காரணம். பருத்தியை மில்கள் வாங்குவது முதற்கொண்டு, நூல் உற்பத்தி, நூல் விக்யோகம், வியாபாரிகள் விரியோகம், மாஸ்டர் விவர், தனி செவாளர் விரியோகம், கணக்கு ஒப்புவித்தல் வரை அரசாங்கம் சரி பார்க்கப்படும் இருந்தால் கண்டீரோல் சரியாக அமும் நடத்த முடியும். ஆனால் அப்படிச் செய்வது சாத்தியமல்ல. பின்னர் வியாபாரிகளை கஷ்டப்படுத்துவானேன்! கையைக் கட்டிப் போடுவானேன்!

நமது நாட்டில் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் (Co-operative Societies) பல இருக்கின்றன. பல பேர் சேர்ந்து செய்வது எப்பொழுதும் சரியாய் நடக்கும் என்று ஒரு நம்பிக்கை. அந்த கோவைகடிகளில் வீறும் துணியாவது தூவின் கண்டீரோல் விலை மேல் வீறும் செலவுக் கூலி, சாயக் கூலியுடன் விற்கிறார்களா என்றால் அது தான் கிடையாது. மற்றக் கடைகளில், அதாவது கறுப்பு மார்க்கெட்டில் நூல் வாங்கி அதன் மேல் சாயக் கூலி, செலவுக் கூலி முதலியன கொடுத்து மற்றவர்கள் என்ன விலையில் விற்கிறார்களோ அதே விலையில் தானே இவர்களும் விற்கிறார்கள். இதில் கொஞ்சம் கூட வித்தியாசமே இல்லை! அப்பொழுது கறுப்பு மார்க்கெட் விலையில் வாங்காத நூலை் செய்யப்படும் துணி எல்லாம் எங்கே போகிறது? இதைக் கேட்பார் யார்?

தவிர இந்த மாதத்தில் ஒரு கண்டீரோல் வருகிறது. அதாவது சீமை நூல் இதுவரை தாராளமாய் லூசென்ஸ் உள்ளவர்கள் யாரும் வாங்கலாம், விற்கலாம். நூல் பஜாசில் உள்ள இருப்பை அனுசரித்துச் சில சமயம் விலை அதிகமாகும். சில சமயம் குறையும். இந்த நூல் மார்க்கெட்டே, தலைமுறை தலைமுறையாக இப்படித்தான் நடந்து வருகிறது. ஒரு ஸ்பெசு லேஷனில் ரிஸர் பெரிய முதலாளிகளாய் விடுவர்; ரிஸர் ஒட்டாண்டிகளாய் விடுவர். அவரவர் அதிர்ஷ்டம் சாமத்தியம் பொறுத்து நடக்கும் வியாபாரம் இது. உள்ளூர் நூலும் இதை நிலையையில் நடப்பது சகலம். இதை அரசாங்கம் கண்டீரோல் பண்ண வேண்டுமானால் சாத்தியமல்ல.

எப்பொழுதும் உள்ளூர் நூலைவிடச் சீமை நூல் விலை அதிகமாகவே விற்கும். காரணம் தூவின் தரம், பெர் முதலியன பொறுத்து விலை வித்தியாசப்படும். அப்படி யிருக்கும் ஒரு வியாபாரத்தில் இப்பொழுது அரசாங்கம் கைவைக்கிறார். சரி அதற்கும் பிடித்தது சலியும். இப்பொழுது மார்க்கெட்டில் கிடைக்கும் அந்த நூலும் கிடைக்காமல் செவாளர்கள் இன்னும் திண்டாடப் போகிறார்கள். கண்டீ

ரோல் என்றதும் நூல் மறையப் போகிறது. இவ்வளவு விலையைத்தான் விற்க வேண்டும் என்று இவர்கள் ஏற்படுத்தினால் விலை மட்டும் இவர்கள் கண்டீரோல் விலை வீதம் 'பில்' போட்டு அதிக விலை கையில் வாங்கிக் கொள்வார்கள். இதனால் அரசாங்கத்துக்கு வரும் லாபவரி நஷ்டமாவதுடன் செவாளர்களுக்குத் திண்டாட்டமும் தான் உண்டாகப் போகிறது.

நல்ல நல்ல சந்தர்ப்பங்களை வெல்லும் நமது நாடு, இழந்து விட்டது. சில்கப்பூர், ஜாவா, சுமத்ரா முதலிய நாடுகளில் நமது நாட்டு செவவுத் துணிகளுக்கு ஒரு தனி மதிப்புண்டு. அவ் கெல்லாம் ஏற்றுமதி செய்யக் கட்டுப்பாடு செய்து இவ்வளவுதான் அனுப்பலாம் என்றார்கள். அதனால் அங்கு ஜப்பான் வர்த்தகம் ஓங்கி விட்டது. 'சரி, இனி அனுப்பலாம் ஒரு கட்டுப்பாடும் இல்லை' என்னும்போது உள்ளூரில் நூல்கிடைக்கவில்லை.

சமீபத்தில் 10% சத வீதம் ஏற்றுமதி வரி விதித்தார்கள். விதித்த 10 நாட்களிலேயே எடுத்துக் விட்டார்கள். இப்படி எது செய்தாலும் தீர யோசிக்காமல் எல்லாம் சர்வாதிகாரமாய் செய்து பிறகு அதை மாற்றுவது என்பது நமது நாட்டிலுள்ள மற்ற கட்டுக்காரர்களுக்கு ஒரு கேவலமாய் போகிறது.

நமது அரசாங்கம், நாம் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்தது. ஜனநாயக அரசாட்சி நல்ல பெயர் எடுக்க வேண்டும் ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகவே இவ்வளவும் எடுத்துச் சொல்லப்படுகிறது. காந்தியின் தத்துவம் எல்லோரும் சுதந்திரமாய் வாழ வேண்டும், தொழில் செய்ய வேண்டும். ஒரு தொழில் செய்ய வேண்டும்' என்றால் அதற்குத் தடை இருக்கக்கூடாது. லூசென்ஸ், கண்டீரோல் முதலியன ஏதும் இருக்கக்கூடாது. அப்பொழுதுதான் தொழில் வளர்ச்சி அடையும். நாடு சுபிட்சமாகும். லூசென்ஸ் வேண்டுமானால் இந்தத் தொழிலுக்கு இவ்வளவு கட்டவேண்டுமென்ற ஒரு நிபந்தனை ஏற்படுத்தி விட்டால் அந்த நிபந்தனைப்படி பணம் ரிசர்வ் பாங்கியில் கட்டிவிட்டுத் தான் பாட்டுக்குத் தொழில் செய்வதாய் இருக்க வேண்டும். அமெரிக்காவிடம் போவதோ அடிமையைப்போல நிர்வாதோ, சில்லறைத் தேவதைகளுக்கு வாங்க்கரிசி போடுவதோ கூடாது. ஆகும், லஞ்சப் பேய் ஒழிய வேண்டுமானால் நிர்வந்தங்கள் ஒழிய வேண்டும். வேண்டுமானால் அதிகாரிகள் அவ்வப்போது வந்து சோதனை செய்து கொள்ளட்டும். பொது ஜனங்கள் அவர்களை நாடிப் போவதைத்தான் லஞ்ச ஜாழல்கள் மல்கின்றன.

அரசாங்கம் குடிசை நலனுக்கே தவிர, அரசாங்கத்திற்காக மக்கள் அல்ல. அப்படி மாறுபடும்போது அது கொடுங்கோலாட்சி ஆகும். கண்டீரோல் என்பது மறைமுகமான கொடுங்கோலாட்சியே. கண்டீரோல் இல்லையானால் தொழில் விருத்தியாகும்; தொழிற் சாலைகள் அதிகம் ஏற்படும். உற்பத்தி அதிகம் ஆகும். போட்டிகள் ஏற்படும். விலைவாசி குறையும். ஜனங்கடும் சுபிட்சமடைவார்கள். சில காலம் அப்படி சிவ்லீனாமல் மாறுபாடாய்க் கூட இருக்கலாம். ஆனால் சற்றுச் சமாளித்து விட்டால் சில வளவில் நிலைமை சரியாகி விடும்.

பிரேமாவின் சந்தேகம்

“ஆபீசுக்குப் போகிறேன். கதவைச் சாத்திக் கொள்” என்று வாசலிலிருந்து உரக்கக் கூறிக் கொண்டு வரும் அவசரத்துடன் சென்ருள் கிருஷ்ணன். முன் காலமாக இருந்திருந்தால் அக்கம்பக்கத்தார் இதைக் கேட்டு தப்பிவிடுவார்களே என்றோ தகராறு தலை தூக்கி இருக்கிறது என்று நிச்சயித்து நிரூபிக்கிறார். ஏனென்றால் தினந்தோறும் கிருஷ்ணன் ஆபீசுக்குப் போகும் படலம் வேறு விதமாக இருக்கும். கடினரத்தில் மணி ஒன்பது அடிக்க வேண்டியதுதான்! சுகதர்மினி பிள் தொடர வாசற்படியில் ஆஜர் ஆகி விடுவார் ஸ்ரீமான் ராதா கிருஷ்ணன் அவர்கள். ஆனால் அங்கிருந்து தெருவில் சால் வைத்துக் கிணம்பக் கிருஷ்ணனுக்குச் சரியாக அரை மணி செல்லும். அங்கு நின்று கொண்டு ‘சன சன’ வென்று இருவரும் பேசுவதும் இடையிடையே ‘கல கல’ வென்று பிரேமா சிரிப்பதும் மணி ஒன்பது ஆகி விட்டது என்பதை அண்டை அபலாருக்குப் பறை சாற்றும். இந்த அறிஞர்கள் அடங்கி விட்டால் மணி ஒன்பதரை என்றும் விளங்கிவிடும். திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே கிருஷ்ணன் நடந்து போவதும் அவன் தெருக்கோடி திரும்பும் வரை நின்று விட்டுப் பிறகு ஒரு மெல்லிய பெருமூச்சுடன் பிரேமா கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு உள்ளே போவதும் மாறுதலின்றித் தினம் நிகழும் சம்பவங்கள். இவற்றைத் தொடர்ந்து “அப்பப்பா! இந்தப் பேர்வசையும் சிரிப்பையும் விட்டுக் குள்ளேயே வைத்துக் கொள்ளலாமே. வாசலில் வந்து என்ன கும்மாளம் வேண்டிக் கிடக்கு!” என்று பக்கத்து வீட்டுப் பார்வதி மாமி மாடி வீட்டு மங்கனத்திடம் ஒடோடி வந்து வியாக்கியானமும் செய்யத் தொடங்கி இருப்பாள். ஆனால் இது தான் அந்தக் காலம் இங்கிலேய! பக்கத்து வீட்டுக்காரரின் பெயரைக்கூட அறிந்து கொள்ளாமல் பத்து வருஷங்களை ஒட்டி விடுவீர்களே இத்தக் காலத்தில்! ஆகவே சதிப்பிணைக் கிடையே தோன்றி யிருந்த மனஸ்தாபம் வெளி யலகுக்குத் தெரியாது இருந்து விட்டது. ஏன்! அங்கிருந்துக் குள்ளும் ஞாபர் மனதில் இருந்ததை மறந்துவிட்டு அறிவின்மை.

கலகலப்புடன் விளங்கிய அந்த வீட்டில் சில காலமாகவே விகல்பமானதொரு மெனனம்

நடிக் கொண்டு இருந்தது. அதுவும் அன்று கிருஷ்ணன் வெளியூரிலிருந்து திரும்பியதி லிருந்து கலைமை ஒரு புதிய கட்டத்தை அடைந் திருந்தது. மனத்தாங்கலை மறந்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் தன்னை வரவற்ற மனைவியிடம் கிருஷ்ணன் முகம் கொடுத்துப் பேசாதது பிரேமாவுக்கு ஒரு புறமாக இருந்தது. வந்த தும் வராததுமாக எங்கோ வெளியில் சென்று விட்டுப் புதிய மனிதர்களுடன் திரும்பி அவர்க ளுடன் ஓயாது பேசி விட்டு எஞ்சி யிருந்த நேரத்தில் தன் கைப் பெட்டியைத் திறப்பதும் மூடுவதும் ஏதோ எழுதித் தன்னுடையதாக இருந்தான் கிருஷ்ணன். பிரேமாவின் வற் புறுத்தலின் பேரில் சாப்பிட்டோம் என்று பெயர் பண்ணி விட்டு ஆபீசுக்கு அவசரமாகக் கிளம்பி விட்டான்.

கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு திரும்பிய பிரேமாவின் பார்வை அந்தக் கைப்பெட்டியின் மேல் விழுந்தது. அதன் மர்மம் என்னவாக இருக்கும் என்று சிந்தித்து அவள் சிந்தித்துப் பார்த்தாள். கணவனுக்குத் தன்னைக் காட்டி யும் மிருகத்தையே வளர்த்து ஏதோ ஒன்று அதனுள் இருந்து கொண்டு தன்னுடன் பேசக் கூடப் பொழுதில்லாமல் செய்தது என்ற விசித்திர எண்ணம் தோன்றியது அவளுக்கு. வழக்கம்போலக் கைப்பெட்டியைத் தன்னிடம் ஒப்படைக்காது போனால் என்ன! திறந்து பார்த்து விடுவது என்ற முடிவுக்கு வந்தாள். பாவம்! தன் செய்கை கண்டு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதையாக முடிவும் என்று அவ ளுக்கு எப்படித் தெரியும்!

புதுமாதிரி கிடந்த காகிதக் கட்டுகளைச் சீர்படுத்திப் படிக்கும்பொருட்டு எடுத்து வெளி யில் வைத்தாள் பிரேமா. ஆனால் அவற்றுக்கும் மேலாக அவளது கவனத்தைக் கவர்ந்தது ஒரு கைப்பெட்டி! அளவிலா ஆவலுடன் அதைத் திறந்து பார்த்தாள் பிரேமா. அதற்குள்ளிருந்த மாங்காய் மாலைவைக் காணக்கான அவள் உள்ளத்தில் உலகைப் பொங்கி வழங்கு ஓடியது. கையில் எடுத்து மணி மண்பாக அழகு பார்த் துப் பெட்டியில் வைக்கப் போவதன் திருக்

குற்றும். நகைப்பெட்டி கையிலிருந்து தானாக நழுவினது. திடீர் என்று சமுழுவது போன்ற தொகு பிரமை ஏற்பட்டது அவனுக்கு. முற்றாய் ரூபாய் மதிப்புள்ள நகையை அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கும் அளவுக்குக் கணவன் மற்றொரு மயங்கையே மனம் வைத்திருந்த சங்கதி திடீரென்று தெரியவந்தால் மனைவியின் மனம் என்ன பாடு படாது!

ஆம்! அந்த மாலை அவனுக்காக வாங்கப் பட்டதல்ல! வேறொரு பெண்மணிக்குக் கிருஷ்ணன் அளித்த அன்பளிப்பு அது என்று நகைப்பெட்டியின் உட்புறத்தில் பொறிக்கப் பட்டிருந்த எழுத்துக்கள் அப்பட்டமாகக் கூறினவே! அதேபிரகாரம் ஒரு மங்கையர் மாலை வேண்டுமென்று தான் விரும்பிக் கேட்டபோது கணவன் தட்டிக் கழித்தது அவள் நினைவுத் திரையில் 'பார்' என்று தோன்றியது. சக காலத்தில் ஏமாற்றும், துக்கம், கோபம் முதலிய உணர்ச்சிகளால் தாக்குண்ட அவள், பெட்டியை மூன் இருந்தபடி வைத்துப் பூட்டி விட்டுப் போய்ச் சாய்வு நாற்காலியில் 'தொப்' என்று விழுந்து விட்டாள். மனம் என்னுததை எல்லாம் எண்ணி ஏங்கியது.

இன்று மாலை பிரேமாவின் ஓசைநிதியின் குழந்தைக்கு ஒரு ஆண்டு சிறைவு. அதற்குப் போயிருந்த பிரேமா அங்கே தன் தோழியளையும் ஊரிலிருந்து வந்திருக்கக் கண்டாள். இருவரும் சிறு கயலில் சேர்ந்து படித்தவர்கள். அவர்களது கணவன்மாரும் ஏற்கெனவே பரிச்சயம் ஆனவர்கள். எதிர்பாராது சந்திக்கவே அவர்கள் பேசிக் வளர்ந்து கொண்டே சென்றது. ஆனால் பிரேமாவின் வாய் பேசிக்கொண்டிருந்ததே தவிர மனசெல்லாம் தோழியின் கழுத்தை அழகுறச் செய்த மாங்காய் மாலை யின் மீதே கற்றிச் சுழன்றது.

"இதையா கேட்டிலும்! நாய்கள் பாலக் காட்டுக்குப் போன புதிதில் செய்து கொண்டுள்ளேன். அழகாக இல்லை! இதைச் செய்த தட்டாளுக்கு எங்கள் ஊர்தான். ஆர்டர் கொடுத்தால் மூன்றை நாளில் முடித்துத் தருவான்" என்று மூச்சு விடாமல் பேசி முடித்தாள் லீலா.

லீலாவின் வார்த்தைகள் பிரேமாவின் மனசில் உருவானிக் கொண்டிருந்த ஆசைத் தீக்கு இசைந்த காற்றுவி அதைக் கொழுந்து விட்டு எரியச் செய்தன. அச்சமயம் தங்கள் நினைவிடமே நகை வாங்கிக் கொள்ள அனுமதிக்காது என்பது அவள் அறிந்த விஷயமே. இருந்தும் ஆசையே அறிவை வென்றது. இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் ஊருக்குக் கிளம்ப இருந்த லீலாவை வலுக் கட்டாயமாகத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

தோழி விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றதும் "அந்த மாங்காய் மாலையைப் பார்த்தீர்களா! எத்தனை அழகாக இருந்தது!" என்று ஆர்வத்துடன் ஆரம்பித்தாள் பேச்சு.

"அந்த மாங்காய் மாலை!" என்று வினவினாள் கிருஷ்ணன்.

"லீலா அணிக்குந்தானே அந்த மாங்காய் மாலைதான்!" என்றுள் பிரேமா.

"என்ன இப்படிக் கேட்டிலும்? மரியாதையை மூன்விட்டு இரண்டு வார்த்தை பேசினேனே தவிர உன் தோழிகளை உற்றுப் பார்க்கும் வழக்கம் என்னிடம் கிடையாது. அதுவும் என் பிரேமா அழகே அவதாரமாக என் அந்தரங்கம் முழுதும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கும்போது மற்றப் பெண்களை என் கண்கள் உற்றுநோக்கும் பார்க்குமோ?" என்று முகத்தில் மந்தகாசம் மீறின கேவியாகக் கூறினாள் கணவன்.

பெருமை அடைவதற்கு மாளுக்கப் பொறுமையை இழந்து குறுக்கிட்டான் பிரேமா.

"போதுமே, நான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லுங்கள். நீங்கள் அதைப் பார்த்தீர்களா, இல்லையா!" என்று அழுத்தக் கிருத்தமாகக் கேட்டாள்.

"கோபத்தைப் பார்! எனக்கென்ன ஜோல்யம் தெரியுமா, நீ அதற்காகவே உன் தோழியை அழைத்து வந்தாய் என்று அறிந்து கொள்ள! நான் பார்ப்பதற்கு என்னால் நகையைக் கழற்றிக் கொடுத்திருக்க மாட்டீயா!" என்று மிரித்துக் கொண்டே வினவினாள்.

உண்மையில் தோழியிடமிருந்து நகையைக் கேட்கத்தான் எண்ணி இருந்தாள் பிரேமா. ஆனால் நகையைக் கேட்டு விட்டுக் கையோடு ஒரு ஆர்டரும் கொடுக்காது போனால் தன் கோரவுத்திற்கு இழிவு என்ற நினைவுதோன்றிக் குறுக்கே சீன்று தடுத்துவிட்டது.

"சரி, நான் பார்த்துவிட்டால் பரவாயில்லை. அதைப் பற்றிச் சொல்ல வந்ததைச் சொல்" என்றுள் தொடர்ந்து.

"மாலை நன்றாக எடுப்பாக இருந்தது. முற்றாய் ரூபாய் பிடித்ததாம். எவர்க்கு ஒன்று

செய்து தகுநீர்களா!" என்று நேரடியாக விஷயத்திற்கு வந்தான் பிரேமா.

"என்ன பிரேம்! குழந்தை மாதிரி பேசுகிறாய்! அந்தனை ரூபாய்க்கு நான் எங்கே போவது!" என்றான் திகைப்புடன்.

"இன்னும் சில காலம் போனால் நீனை எப்படி இருக்குமோ! தங்கத்தில் விலை ஏறி நகைகளைப் பற்றி நாம் சிங்கக்காய் முடியாமல் போய்விடலாம் திராவனிக் குப்பட்டுப்படுவதை வாங்க வேண்டாம் பாங்கில் போட்ட பணம் வேறு இருக்கிறது. பாங்கில் பணத்திற்கு நீங்கள் ஏதாவது வழி....." என்று மென்று விழும்பினான்.

"இப்பொழுது அதற்கு என்ன அவசரம்! எனக்குப் பரிசீலிதது. மணி ஒன்பது அடிக்கப் போகிறது. இலைப்பை போடு" என்று பேச்சை மாற்றி அந்த விஷயத்திற்கு அங்கேயே முற்றுப்புள்ளி வைத்தான் கிருஷ்ணன். அவன் குரலில் அவன் எதிர்பார்த்த நயம் இல்லை.

ஏமாற்றம் மிகுந்தவளாய்ப் பிரேமா தன் அலுவல்களில் முனைந்தான்.

சில பென்சனைப் போல நகை கட்டு, துணி மணி இவற்றின்மீது அதிக ஆசை வைத்த தில்லை. ஆனால் என்ன முயன்றும் அந்த அழகிய மாலை அவன் கண்களை விட்டு அகலவில்லை. கிருஷ்ணன் தன் கோரிக்கையைச் சிறிதும் சட்டை செய்யாது போனதில் பெரும் மனத்துயர் அடைந்தான். அந்நிலையில் வாய் திறந்து பேசவும் விரும்பாமல் அடுத்த வாரம் முழுவதையும் கழித்து விட்டான்.

ஒரு வாரத்திற்குப் பின் மதுரை, கோயமுத்தூர், மங்களூர் ஆகிய ஊர்களில் இருந்த கிண்கி

காரியாலயங்களுக்குக் கம்பெனி விஷயமாகச் சென்றிருந்த சமயம்தான் கிருஷ்ணனுக்குத் தன் செய்கையைப் புனராலோசனை செய்யத் தோன்றிற்று. பிரேமாவையும் 'கேவலம் ஒரு நகைக்காகக் கணவனின் இல்லற இன்பத்தைக் குலைத்து விட்டாபே' என்று குத்திக் காட்டியது அவன் மனச் சாட்சி. தான் கழுகமாக இல்லாததனாலேயே ஊருக்குப் போகுமுன் அந்த ஏழு நாட்களில், கணவன் வீட்டில் தங்கும் நேரத்தைக் குறைத்துக் கொண்டான் என்று எண்ணிப் பரிதவித்தான். வழக்கமாக ஒரு வாரத்தில் தன் வேலையை முடித்துக் கொண்டு வரும் கணவன் இம்முறை திரும்பி வரப் பத்து நாளாகும் என்று கூறிச் சென்றது இந்த எண்ணத்தை ஊர்ஜிதம் செய்து அவன் பச்சாத்தாபத்தைப் பன்மடங்காக்கியது.

நிகரத்தில் மணி பன்னிரண்டு அடித்துப் பிரேமாவைப் பழைய நினைவுகளிலிருந்து மீட்டது. கணவனது நடத்தையில் தோன்றியிருந்த மாறுதலின் உண்மைக் காரணம் இப்பொழுது அல்லவா தெரிந்தது! தன் இப்பொழுக்கையில் மண்ணை அள்ளிப்போட முன் வந்த அந்த மங்கையைப் பற்றிப் பர்பல எண்ணினான். நினைக்க நினைக்க அவளுடைய ஆறுத்துயரம் அதிகரித்தது. பட்டட வென்று துடித்த தனது உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை உதடுகள் எங்கே வெளிக்காட்டி விடுமோ என்று பயந்தவன் போல வானைப் நெருங்க தன் மெனன வீரத்தை இன்னும் தீவிரமாகக் கையாண்டு விட்டிக் வளைய வந்தான். குளிப்பதற்கும் உண்பதற்கும் போதிய சோடியில் என்று கூறி அலங்கு கொண்டிருந்த கிருஷ்ணன், பிரேமா வழக்கம் போல நினைத்துக்குறைய வார்த்தைகள் பேசாததைக் கவனித்த தாக்ரீவ தெரியவில்லை.

இது போதாதென்று ஒரு நாள் மாலை கிருஷ்ணனுடைய கண்பன் அவனைத் தேடி வந்த போது ஆயிரில் சரியாக மணி ஐந்து அடித்தவுடனேயே கணவன் புறப்பட்டு விடுகிறான் என்ற உண்மை வேறு வெளி வந்தது. அதற்கெற்ப எட்டு மணிக்கு முன் கிருஷ்ணன் வீடு திரும்பி வருகிறான் ஆய் இருந்தது.

ஒரு நாள் ருசயிற்றுக்கிறுமை காலை யெல்லாம் எங்கோ சென்று விட்டுக் கிருஷ்ணன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போது மத்தியானம் மணி ஒன்று இருக்கும். 'உஸ்' என்று களைப்புடன் உட்கார்த்த அவன் 'ஏ! பேரமார்த்தை! இன்று சாயங்காலம் ஏதாவது படம் பார்க்கு வரலாமா!' என்று உல்லாசமாகக் கேட்டது பிரேமாவுக்கு விடப்பைக் கொடுத்தது.

ஆம், அவர்கள் சேர்ந்து வெளியில் போய் ஒரு மாதத்திற்கு மேல் ஆயிற்று. ஆயினும் கிருஷ்ணனின் நிட்டத்தை அவன் மனது இப்பழம் துன்பமும் கலந்ததொரு உணர்ச்சியுடன் வரவற்றது. தன் 'சக்கனத்தி'யின் நினைவு ஏதா அவன் மனத்தை அரித்துக் கொண்டிருந்த படியால் அதற்குப் பதில் அளிக்க வில்லை பிரேமா.

"என்ன பதிலே இல்லை! எத்தனை நாளாயிற்று நாம் படம் பார்க்கு! எனக்கும் வேலைத் தொல்லை இன்று தான் முடிந்தது. நாய் யாகப் போய் வருவதில் உனக்கு என்ன தடை!" என்று ஆவலுடன் கேட்டான் கிருஷ்ணன்.

"சினிமா, கிளியா எல்லாம் ஸ்ரீமதி ஏதாவதுடன் பார்க்குக் கொள்ளலாம். இங்கே படம் பார்க்க வில்லை என்று ஒருவரும் ஏங்கவில்லை" என்றவார்த்தை

தைகள் படப்பட்புடன் பிரேமா வாயிலிருந்து வெளி வந்தன. அவன் முகத்தில் கோடும் தாண்டவமாடியது.

“நாற்காலியில் கிமிர்ந்து உட்கார்த்த கிருஷ்ணன் “யாரது ஸ்ரீமதி ராதா? என்ன உளறு கிருய், பிரேமா!” என்று கேட்டான். அவ் மனவுதான். பத்து நாளைக அல்லும் பகலும் மனசில் குமுறிக்க கொண்டிருந்த உணர்ச்சிகள் யாவும் சொல்லுருவத்தில் வெளிவரவாயின.

“எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று சீக்கிர வேண்டாம். நகை வாய்க்கப் பரிசளித்தலாம் என்றால், படம் பார்க்க ஏன் அவளை அழைத்துப் போகக்கூடாது? இப்படி என்னை வந்திப் பிரிகள் என்று நான் கனவிலும் கருதவில்லை” என்று கூறும் போது பிரேமாவின் குரலில் சோகம் தழும்பியது. கண்களில் நீர் துளித்தது.

“பிரேமா, இதென்ன அழகை! மாலைப்பயிற் பற்றி உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது? வீலா எழுதினான்! ஒரு வேளை நான் இல்லாதபோது பாலக்காட்டிலிருந்து தட்டான் வந்திருந்தானா! இரண்டு மணிக்கு அல்லவா வருவதாகச் சொல்லி இருந்தான்! உன் குற்றச் சாட்டு எனக்குப் புரியவே இல்லை!” என்றான் கிருஷ்ணன் கட்டுக்கடங்காத ஆச்சரியத்துடன்.

வீம்மல்களுக்குடையே பிரேமா எல்லாவற்றையும் விவரமாகக் கூறித் துடித்தான். அவளை வாட்டிய அந்த பயங்கரமான சந்தேகத்துக்குக் காரணமாக இருந்த நகைப் பெட்டியும் அவள் பக்கம் வாதிக்க வந்தது.

“ஸ்ரீமதி ராதாவுக்குக் கிருஷ்ணன் அன்பளிப்பு” என்று நகைப் பெட்டியில் எழுதி இருந்ததைக் காணக் கிருஷ்ணன் திகைத்தான்.

பிரேமாவின் முதல் கோரிக்கையை ஸ்ரீமதி செய்வது எவ்வாறு என்று கிருஷ்ணன் ஸ்டீலையைக் குழப்பிக்க கொண்டிருக்கையில், நண்பன் ஒருவன் எதிர்பாராத வேண்டுகோளை விடுத்தான். வியாபார சிமித்தம் ஏராளமாக

மிச்சார சாதனங்களைத் தருவித்த சமயத்தில் கண்பனுக்கு உடல்நலவு ஏற்பட்டு பூரண ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டி வந்தது. நகரத்தில் பல பாகங்களிலிருந்து ஆர்டர்கள் வந்து குவிக்கிறுத்த சமயம் அது. அனுபவம் அடைய மிக்க என்றும் அவ்வப்போது தான் வழி காட்டுவதாகவும் கூறி நண்பன் கிருஷ்ணனின் உதவியை நாடினான். கைம்மாறு எதிர்பாராமல் பொறுப்புடன் உழைத்தான் கிருஷ்ணன். நல்ல வாயம் கிடைத்தது. நண்பன் கிருஷ்ணனுக்கு முந்தைய ரூபாய் கொடுத்தான்.

மங்களுக்கு வேலை விஷயமாகப் போகும் வழியில் பாலக்காட்டில் இறங்கி வீலாவின் கணவனுடன் அவர்களுடைய தட்டானிடம் சென்று மாலைப்பயிற் செய்து கேரில் பிரேமாவுக்கே அனுப்பிவிடும் பொறுப்பை ஒப்படைத்துச் சென்றான் கிருஷ்ணன். ஆனால் நகை செய்தல் சிறிது தாமதம் ஏற்படவே அவன் திரும்பும் போது பாலக்காடு ரயிலடியிலேயே அவனிடம் கொடுக்கப்பட்டு விட்டது.

நவராத்திரிப் பண்டிகை சமீபித்து விட்டதால் பண்டிகையின் முதல் நாள் அவளுக்கு இதைப் பரிசளித்தால் ஒரே அடியாக அவள் சந்தோஷப்படுவாள் என்று கிருஷ்ணன் கம்மா இருந்து விட்டான். கடைசி வரை இதை இரகசியமாக வைத்துப் பிறகு அவளை ஆச்சரியமென்றத்தில் மூழ்கடிக்க வேண்டும் என்று திட்ட மிட்டிருந்தான். ஆனால் அதற்குள் இப்படி எல்லாம் நடக்கும் என்றும் அவன் இவ்வளவு அசடாக இருப்பான் என்றும் அவன் நினைக்கவே இல்லை.

“பிரேமா! எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. நகைப் பெட்டியில் இன்ன மாதிரி எழுத வேண்டும் என்று ஒரு தரம் சொல்லி விட்டுப் பிறகு என் கைப்பட எழுதிக்கொடுத்தேன்..... தட்டானுக்கு முன் பணம் ஸ்தம்பது ரூபாய்தான் கொடுத்திருக்கிறேன். மீதியை இங்கே வந்து பெற்றுக் கொண்டதாகச் சொன்னான். இன்னும் சற்று கேரத்தில் அவனை வரலாம்” என்றான் கிருஷ்ணன். அவன் அப்படிச் சொல்லுவதற்கும் தட்டான் அங்கே வருவதற்கும் சரியா யிருந்தது.

“ஏன் ஐயா! நான் ஒன்று செய்யக் கொள்ளக் கீர் ஒன்று செய்திருக்கிறீர்? ராதா என் கிற பொறையார் எழுதக்கொன்னது!”

“அதுவா! வந்து... நீங்கள் கொடுத்த சீட்டைப் பையன் கெட்டுப் போக்கி விட்டான். நானும் பேரை மறந்து விட்டேன். நீங்கள் அனுப்பச் சொல்லி இருந்த வீலாசத்தில் ஸ்ரீமதி ராதா கிருஷ்ணன் என்று கண்டிருக்கவே இத்தக் காலத்துப் பாலக்காடு ஒட்டிப்பெரு ராதாவாக இருக்கணு மின்னு யூசித்து.....”

தட்டான் பேச்சை முடிக்கவில்லை. அதற்குள் ‘கனூக்’கென்று சிரித்துவிட்ட பிரேமாவுடன் சேர்ந்து கிருஷ்ணனும் சிரித்தான்.

கிருஷ்ணனின் முழுப் பெயர் கே. ராதா கிருஷ்ணன். அதைக் கே. ஆர். கிருஷ்ணன் என்று சுருக்கிக் கொண்டிருந்தான். ஸ்ரீமதி ராதா கிருஷ்ணன் என்று விவாதத்தில் எழுதிக் கொடுத்திருக்கவே தட்டானின் ஊகம் இவ்வளவு விபித்தத்திற்குக் காரணமாகி விட்டது!

குமால்தா:—இந்த ஆபீஸில் இரண்டு பேர் வேலையை நான் செய்கிறேன், சார்! மாணேஜர்:—அதில் ஒருவன் வேலை கூடத் திருப்பதிகரமாக இல்லையே, ஐயா!

பஸ் விளையாட்டு சாமா

ராமு :—கண்டக்டர்.
 குண்டுமணி :—டிரைவர்.
 சங்கர் :—மரத்தடி ஜோஸ்யர்.
 மற்றவர் பிரயாணிகள்.
 குண்டுமணி கழுத்தில் 'பிராவேட்' என்ற போர்டைக் கட்டிக் கொண்டு கண்டக்டர் ராமுவடன் கிர்... என்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டு ஓடி வருகிறான். எல்லோரும் ஓடி ஏறுகிறார்கள்.
 கண்டக்டர் :— எல்லோரும் இறங்குங்கள்! 'பிராவேட்' என்று பஸ்ஸுக்கு முன்னால் போட்டிருக்கிறதே நீங்கள் படிக்க வில்லையே?
 பிரயாணி :—பிராவேட் என்று போட்டிருக்கும் எதையும் காங்கள் படிப்பதில்லை. (எல்லோரும் இறங்கி சிற்கிறார்கள். போட்டு இல்லாமல் மற்றொரு பஸ் வருகிறது. குண்டுமணியும் ராமுவும் ஓடி வருகிறார்கள். கிர்...!...)
 பிரயாணி :—இதில் என்ன, போர்டே இல்லையே?
 கண்டக்டர் :— இது ரிப்பேருக்காக 'ஷெட்டு'க்குப் போகிறது! ஏழுதிகள்!
 பிரயாணி :—ஓடுகிற பஸ்ஸைத்தான் ரிப்பேருக்கு அனுப்புவது வழக்கமோ? அடுத்த பஸ் வருகிறது.
 (குண்டுமணியை ராமு தள்ளிக்கொண்டு வருகிறான்.)
 கண்டக்டர் :—இதில் ஏறிக் கொள்ளுங்கள், லார்!
 பிரயாணி சீனு :— என்ன ஐயா? கண்கூட ஓடும் பஸ் வேகமாக 'ஷெட்டு'க்குப் போகிறது. நான் போகவேண்டிய பஸ் தள்ளப்படுகிறதே!
 பிரயாணி கிட்டு :—ரிப்பேர் ஆகிவண்டிய பஸ்களை உடனே வேகமாக ஷெட்டுக்கு அனுப்பி ரிப்பேர் ஆனவுடன் அவைகளைத் திருப்பித் தள்ளிக் கொண்டு வருகிறார்கள்!
 சீனு :—இது எப்பொழுது புறப்படும்?
 கண்டக்டர் ராமு :—அதோ மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருக்கிறோரே, அவரைக் கேளுங்கள்! மணி சொல்லுவார்.
 (எல்லோரும் போய் அவரைக் கேட்கிறார்கள்.)
 அவர் (உடனே ஓலைச் சுவடிகளை அவிழ்த்து, சிலேட்டில் கட்டம் போட்டுச் சொல்கிறார்) :—இந்த பஸ்ஸின் காலபலன் அவ்வளவு சரியாக இல்லை. தள்ளினால் கூட அது நகருவதற்கு வழியில்லை. ஒன்பது கிரகமும் பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்து விட்டன. ஒரே சீட்டில் பாபக்

கிரகங்கள் இடமில்லாமல் நெருங்கி உட்கார்ந்து விட்டன. போதாத வேளைக்குச் சலீகவரன் டிரைவர் சீட்டில் உட்கார்ந்து உங்களுடைய பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறான்.....
 கண்டக்டர் : என்ன லார்? 'டயம் கிப்பரைக் கேட்கச் சொன்னால் ஜோஸ்யரைப் போய்ச் கேட்கிறீர்கள்! ஓடிப் போய் ஏறிக் கொள்ளுங்கள்; பஸ் போகப் போகிறது.
 டிரைவர் :—லார்! எல்லோரும் இறங்கித் தள்ளுங்கள். காலியா இருக்கிற போதே பஸ் நகரமாட்டேன் என்கிறது. இதில் நீங்கள் வேறு ஏறிக் கொண்டு விட்டால் அப்புறம் எப்படி?
 பஸ் ஸ்டாட் ஆகிப் போகிறது.
 சீனு :—ஆத்தாருக்கு எங்கே லார் இறங்க வேண்டும்?
 கிட்டு :—என் குளத்தாரில் இறங்கப் போகிறேன்; என்னையே பார்த்துக் கொண்டு இருங்கள். நான் இறங்கின முன் ஸ்டாப்பில் நீங்கள் இறங்குங்கள்.
 சீனு :—ஏன் ஐயா, நீங்கள் அரை மணி நேரமாகக் கண்ணை மூடிக்கொண்டே உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்?
 பட்டு :—வயதான ஸ்திரீகள் சின்று கொண்டு வருவதைப் பார்க்கச் சிக்க வில்லை. அதனால் கண்ணை மூடிக்கொண்டு வருகிறேன்.
 சீனு :—சரி, நீங்கள் எங்கே இறங்க வேண்டும்?
 பட்டு :—நான் புதாரில் இறங்க வேணும்.
 சீனு :—புதார் அப்போதே போய்விட்டது. கண்ணைத் திறந்து கொள்ளும்.
 பட்டு :—சிறுத்து பஸ்ஸை...சிறுத்து...
 கண்டக்டர் :— எல்லோரும் டிக்கட் வாங்கிபாச்சா?
 பிரயாணிகள் :—அவரவர்கள் இறங்க வேண்டிய இடம் போய்ச் சேர்ந்த பிறகு தான் டிக்கட் வாங்குவோம். நடுவில் பஸ் சின்றுவிட்டால்.....??
 பஸ் மக்கர் பண்ணி சிற்கிறது. எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்.
 ராமுவின் தகப்பனார் (அங்கு வந்து) :—டேய் ராமு! விளையாட்டுப் போதும். சர்க்கார் பஸ்களின் தொல்லையைப் பற்றிப் புகார் எழுதியிருக்கிறேன். அதைத் தபாலில் சேர்த்து விட்டு, வா!
 ராமு :—அப்பாவும் முகைந்து விட்டார்! பஸ் தொல்லை தீர்த்துவிட்டது!

1. நடுக்கடலிலே!

ஒரே ஒரு ஊரில் ஒரு பிரபு இருந்தான். அவன் பெரிய பணக்காரன். அரண்மனை மாதிரி அவன் பங்களா மிகவும் பெரிதாக இருந்தது. அதில் பெரிய நந்தவனம் இருந்தது. அந்த நந்தவனத்தில் விதம் விதமான மரங்களும் செடிகளும் நிறைந்திருந்தன. புஷ்பங்கள் பூத்துக் குலுங்கின. பழங்கள் பழுத்துத் தொங்கின. அந்த அழகிய நந்தவனத்தில் எத்தனையோ பறவைகள் இருந்தன. அவைகளெல்லாம் சதா காலமும் உற்சாகமாகக் 'கலகல' வென்று பாடி விளையாடும்.

அந்தப் பிரபுவுக்குப் பொன்னையும் பொருளையும் ஏராளமாகக் கொடுத்த கடவுள் ஒரு பன்னையைக் கொடுக்கவில்லை. பிரபுவர் அவன் மனைவியும் ஒரு ஏழைப் பெயனைத் தங்களுடைய மகனைப்போல் பாவித்து மிகவும் அன்பாக வளர்த்து வந்தார்கள். அவன் பெயர் சங்கரன். அவன் மிகவும் புத்திசாலி. தன்னை வளர்த்து வந்த பிரபுவிரிட்டுமும் அவர் மனைவியிடமும் மிகவும் அன்பாக இருந்தான்.

சங்கரனுக்குப் பறவைகளைக் கண்டால் அலாதிப் பிரியம். காலையில் அவன் எழுந்ததும் நந்தவனத்துக்குப் போய்விடுவான். அங்கே பறவைகள் சந்தோஷமாகப்

பாடிப் பேசுவதைக் கேட்டுப் பூரித்துப் போவான். அதே சமயத்தில் அவனுக்கு ஒரு வருத்தமும் உண்டாகும். "இவ்வளவு அழகாக இந்தப் பறவைகள் என்னென்னவோ பேசுகின்றனவே! இந்தப் பறவைகளின் பாஷைமட்டும் எனக்குத் தெரிந்தால்...!" என்று அவன் சதா ஏங்குவான்.

ஒரு நாள் கால சங்கரன் உலாவப் போனவன் ஊரைவிட்டுக் காட்டுப் பக்கமாக ரொம்ப தூரம் போய் விட்டான். திடீரென்று எங்கிருந்தோ கருமேகங்கள் படலம் படலமாக வந்து குழந்து கொண்டன. மறு விநாடி 'திடும் திடும்' என்று பயங்கரமாக இடி இடித்தது. வழிபே தெரியவில்லை. அவ்வளவு இருட்டிப் போய் விட்டது. பளிர் பளிர் என்று மின்னல் மின்னியது. அந்த மின்னல் வெளிச்சத்தில் ஒருமாதிரி வழியைத் தெரிந்து கொண்டு சங்கரன் வேகமாக ஊரை நோக்கி வந்தான். ஆனால் அதற்குள் 'சோ' என்று பிரமாதமான மழை

பிடித்துக் கொண்டது. சங்கரன் மேலும் நகர முடியாமல் ஒரு பெரிய மரத் தடியில் தங்கிவிட்டான்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் மரத்தின் மேலே ஏக காலத்

தில் பறவைக் குஞ்சுகள் பயத்தினால் அவறும் சத்தம் கேட்டது. சங்கரனுக்கு எப்பொழுதும் பறவைகளிடம் அன்பு அதிகமாதலால், மழையெய்துகொண்டிருந்த அந்த சமயத்திலும்கூட அந்தக் குஞ்சுகளின் பாதாபமான குரல் அவனுக்கு நன்றாய்க் கேட்டது. அதைக் கேட்டுக் கொண்டு சங்கரனால் கம்மா இருக்க முடியவில்லை. கொட்டும் மழையைக் கொஞ்சமும் டொருட்படுத்தாமல் மிகவும் சிரமசதுடன் மரத்தின் மேலேறிப் பார்த்தான். அங்கே இருந்த குருவிக் கூட்டில் நிறையக் குஞ்சுகள் இருந்தன. பாவம், அவை மழையில் நனைந்து குளிரால் நடுங்கின. சங்கரன் மிகவும் அன்போடு அந்தக் குருவிக் கூட்டை நெருங்கி உட்கார்ந்து கொண்டு மழை ஜலம் அந்தக் குருவிகளின் மேல் விழாமல் மறைத்துக் காப்பாற்றினான்.

வெகு நேரத்துக்குப் பிறகு மழை நின்றது. வெய்யில் அடிக்க ஆரம்பித்தது. சங்கரனுக்கு இப்பொழுதுதான் மனசில் நிம்மதி உண்டாயிற்று. இனி மேல் தான் வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று நினைத்து மரத்திலிருந்து கீழே இறங்கப் போனான். அப்பொழுது ஆணும் பெண்ணுமாக இரண்டு தூக்கணங் குருவிகள பறந்து ஓடி வந்து கூட்டுக்கு அருகே உட்கார்ந்தன. அன்போடும் ஆதரவோடும் தங்கள் குஞ்சுகளைப் பார்த்தன. அவைகள் மழையில் செத்துப் போயிருக்கும் என்று நினைத்துக் குருவிகள் இரண்டும் துக்கத்தோடு ஓடி வந்தன. ஆனால் குஞ்சுகள் உயிரோடு ஆடுக்கவே அவைகளுக்குச் சந்தோஷம் தாங்க முடியவில்லை. சங்கரன் ஆச்சரியக்கோடு அந்த இரண்டு குருவிகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

தாய்க் குருவியைக் கண்டவுடன் குஞ்சுகளெல்லாம் 'கிஜூகிஜூ' வென்று கத்தியபடி குழந்து கொண்டன.

"அம்மா, அம்மா! நீயும் அப்பாவும் புறப்பட்டுப்

போன சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் கடும மழை பிடித்துக் கொண்டு விட்டது. இடியும் மின்னலும் எங்களை ரொம்ப ரொம்பப் பயமுறுத்தி விட்டன! அப்பாவும் நீயும் எங்கே போய்த் தவிக்கிறீர்களோ என்ற கவலை வேறு எங்களைப் பிடித்துக் கொண்டது. இன்னும் சில விநாடிகள் சென்றால் நாங்கள் அனைவரும் அழிந்து போய் விடுவோம் என்னும் தருணத்தில் இந்தப் பையன் வந்து காப்பாற்றினான். மழை ஜலம் முழுவதையும் தன் மேலேயே தாங்கியபடி குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனால்தான் நாங்கள் உயிர்தப்பிப் பிழைத்தோம்!" என்று ஏக காலத்தில் எல்லாக் குஞ்சுகளும் ஆரவாரமிட்டுக் கூவின.

இதைக் கேட்டதும் தூக்கணங் குருவிகளுக்குச் சந்தோஷம் தாங்கவில்லை. அவனை அன்போடு உபசரித்துத் தின்னப் பழங்கள் தந்தன.

"நீ ரொம்ப நல்ல பையன். கொடிய மழையைக் கொஞ்சமும் பொருட்படுத்தாமல் நனைந்துகொண்டு என்னுடைய குழந்தைகளைக் காப்பாற்றினாயே! உனக்கு என்ன வேண்டும்,

சொல்லி" என்று ஆண் குருவிகேட்டதும் சங்கரனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை.

"அது இருக்கட்டும். உனக்கு எப்படி மனித பாஷை தெரியும்?" என்று கேட்டான் சங்கரன்.

"எனக்கு ஒரு முனிவர் அருளால் எல்லாப் பாஷைகளும் தெரியும். உனக்கு வேண்டியதைக் கேள்!" என்றது தூக்கணங் குருவி.

"எனக்குப் பறவைகளின் பாஷை தெரியவேண்டும் என்று ரொம்ப நாளாக ஆசை!" என்றான் சங்கரன்.

"மூன்று நாட்கள் இங்கேயே எங்களுடன் இரு. எல்லாப் பறவைகளின்

பாஷைகளையும் உனக்குச் சொல்லித் தந்து விடுகிறேன்!" என்றது குருவி.

சங்கரன் சந்தோஷத்துடன் சம்மதித்து அங்கேயே மூன்று தினங்கள் தங்கிப் பறவைகளின் பாஷையை நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டான். அப்புறம் அவன் ஊருக்குப் புறப்பட்டான்.

சங்கரனைக் காணாமல் வருந்திய பிரபுவுக்கு அவனைக் கண்டதும் சந்தோஷம் தாங்கவில்லை. தன் வளர்ப்புத் தந்தையிடம் சங்கரன் காட்டில் நடந்ததையெல்லாம் சொன்னான். அவன் அதை நம்பவே இல்லை. சங்கரன் அன்றைய தினத்திலிருந்து பறவைகள் பேசுவதைக் கவனமாகக் கேட்கத் தொடங்கி

னான்; நந்தவனத்திலேயே காலங் கழித்தான். அவனுக்கு இப்போது பறவை பாஷை நன்றாய் விளங்கியது. பறவைகளின் பேச்சைக் கேட்டுப் புரிந்து கொண்டு ரஸிப்பதற்காக அவன் சதா காலமும் வீட்டுத் தோட்டத்திலும் மற்ற தோட்டங்களிலும் அதே சுவனமாக இருந்து வரலானான். இப்படிச் சில வருஷங்கள் சென்றன.

அன்று வழக்கம்போல் சங்கரன் நந்தவனத்துக்குப் போனான். அவனுடன் பிரபுவும் போனான். அப்போது ஒரு வானம்பாடி உற்சாகமாகப் பாடிக் கொண்டே வானத்தில் பறந்தது. சங்கரன் அந்தப் பாட்டைக் கவனித்துக் கேட்டான்.

"இந்தப் பிரபு சீக்கிரத்தில் பரம ஏழையாகித் தவிப்பான். சங்கரன் ஒரு கேசத்துக்கு அரசனாகப் போகிறான். அப்பொழுது பிரபுவும் சங்கரனிடம் போய்ச் சேர்ந்து செளக்கியமா யிருப்பான்!"

இதைப் பல முறை வானம்பாடி சொல்லியது. சங்கரன் அதிசயத்துடன் பிரபுவினிடம் அதைச்

கண்ணாழ்ச்சி விளையாட்டில் சரணு கண்களைப் போதிக்க கொண்டான். அவன் இரு நண்பர்கள் மரத்தின்மேல் ஏறி ஒளிந்துகொண்டு விட்டனர். அவர்கள் ஒளிந்து கொள்ளுவதைப் பார்த்ததும், அவனுடைய தாயும்கூட மரத்தின்மேல் ஏறி ஒளிந்துகொண்டு விட்டது. ஒளிந்து கொண்டவர்களை எவ்வளவோ தேடிப் பார்த்தும் சரணு வினாள் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. கடைசியில் களைத்துப்போய் மரத்தடியில் உட்கார்ந்துவிட்டான். அவனுடன் சேர்ந்து நிங்கனும்தான் தேடிக்கண்டு பிடியுங்களேன்!

சொன்னான். அவனுக்கு மிகவும் கோபம் வந்து விட்டது. "பொய்! பொய்! நான் நம்ப மாட்டேன்!" என்று சொன்னான்.

அப்பொழுதிலிருந்தே பிரபுவுக்குச் சங்கரரிடம் வெறுப்புண்டாகி விட்டது.

"நம்மிடம் இருக்கும் ஏராளமான பணத்தை அபகரித்துக் கொள்ளுவதற்காக இந்தப் பயல் பறவைகளின் பாஷை தனக்குத் தெரியும் என்று பொய் சொல்லுகிறான். நான் இவன் பேச்சை நம்பிப் பணத்தை இவல்லாம் இவன் பெயருக்கு எழுதி வைத்து விடுவேன் என்று எதிர்பார்த்திருக்கிறான், முட்டாளாய்! இவனை ஒழித்துவிடுகிறேன்!" என்று மனசுக்குள் தீர்மானம் செய்து கொண்டான்.

அன்று இரவு சங்கரன் தூங்கும்போது அவனைக் கட்டிலோடு ஒரு படகில் வைத்துச் சமுத்திரத்தில் தள்ளி விட்டான். படகு இப்படியும் அப்படியும் அசைந்து கொண்டு கடலில் தானாகவே நகர்ந்து செல்ல

ஆரம்பித்தது. கொஞ்ச நேரத்துக் கெல்லாம் சங்கரன் திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டான். பயத்தினால் அவன் உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது. அவனுக்குத் தான் நடுக் கடலிலிருக்கிறோம் என்ற பது தெரிந்து விட்டது. ஆனால் தெரிந்து என்ன பயன்? நடக்கிறபடி நடக்கட்டும் என்று எண்ணிக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு படுத்தபடியே கிடந்தான். படகு தானாகவே போய்க் கொண்டிருந்தது. (தொடரும்)

சரியான மணி!

ஒரு பிரபுவின் வீட்டில் ஒருவன் காவற்காரனாக வேலைபார்த்து வந்தான். அவனுக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருந்த முக்கியமான வேலை, நாள் முழுவதும் மணி அடித்துப் பொதுஜனங்களுக்குச் சரியான

மணியை அறிவிக்க வேண்டியது. அதை அவன் மிகவும் கவனமாகச் செய்து வந்தான். அதற்காக அவனுக்கு ஒரு கடிக்காரமும் கொடுக்கப்பட்டது.

அந்தக் காவற்காரன் மணி பிசகாமல் குறித்த காலத்தில் மணி அடிப்பதற்காகச் சமீபத்திலிருந்த ஒரு மணிக்கூண்டுக் கடிக்காரத்தைப் பார்த்து அவ்வப்போது தன் கடிக்காரத்தைச் சரிப்படுத்தி வைத்துக் கொள்வான்.

ஒரு சமயம் அந்தப் பிரபுவின் வீட்டுக்கு ஒரு விருந்தாளி வந்தார். அவர் அந்த வீட்டில் ஒரு வாரத்துக்கு மேல் தங்கியிருந்தார். காவற்காரன் குறித்த நேரத்தில் கொஞ்சங்கூடப் பிசகாமல் மணி அடிக்கும் காட்சியைப் பார்த்து விருந்தாளி ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார். அவர் பட்டணத்துக்குப் புதியவர். ஆகவே அவர் தினந்தோறும் காவற்

காரனை அறியாததோடு பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். காவற்காரன் யாருடனும் பேசுக் கொடுக்காமல் தன் காரியத்திலேயே கண்ணாழிசுப்பான்.

ஒரு நாள் உலாவப் போன அந்த விருந்தாளி அந்த மணிக்கூண்டுக்கு அருகே போனார். அந்த மணிக்கூண்டுக் கடிக்காரத்தின் மேற்பார்வையாளன் அப்போது அங்கே இருந்தான்.

அவனைப் பார்த்த அந்த விருந்தாளி, "ஏன் ஸார், இந்த மணிக்கூண்டுக் கடிக்காரம் ஒரு நிமிஷங்கூடப் பிசகாகப் போகாது என்று சொல்லுகிறீர்களே, அது எப்படி, ஸார்? மணிக்கூண்டுக் கடிக்காரத்தை நீங்கள் எந்தக் கடிக்காரத்தைப் பார்த்துச் சரியாக வைத்துக் கொள்ளுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு அவன் சர்வ சாதாரணமான குரலில், "அதுவா? அந்தப் பிரபு வீட்டில் மணி அடிக்கிறானே, அதைப் பார்த்துத் தான் நான் மணிக்கூண்டுக் கடிக்காரத்தைச் சரி செய்வது வழக்கம்!" என்று சொன்னான்! —உயி.

உயிருந்தாளி

சொல்லி யிருக்கிறார்கள். ஒரு காலத்தில் 'ஒரு காளைக்கு ஒரு அதிநீக்காவது சோறு போடாமல் சாப்பிடுவது மகா பாவம்' என்று சொன்னார்கள். அது அந்த யுகத்துத் தர்மம் அந்த யுகம் மாறவில்

டது. இந்த யுகத்திலே, 'கவாம், இது ரேஷன் காலம். ஒரு வார ரேஷன் எனக்கு மூன்று நாள் கூடக் காணமாட்டேன்' என்கிறது. ஆகவே, தங்களுக்கு அதிநீ லத்தாரம் செய்வது முடியாத காரியமாக இருக்கிறது. எனவே, என்னால் கொடுக்கக்கூடியது ஒரு டப்டன் குளிர்ந்த ஜலம்தான். அதைச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய் வாருங்கள்!' என்று சொல்ல வேண்டியது. இதுதான் இந்த யுக தர்மம். ஆமாம், நம்மால் குளிர்ந்த ஜலம்தான் கொடுக்க முடியும். ஒரு 'ம. பாட்டி' என்றால் ஆயிரக்கணக்கில் செலவழித்து வந்த நம் அரசாங்கமே எழும்பிச்சம் பழ

டது. இந்த யுகத்திலே, 'கவாம், இது ரேஷன் காலம். ஒரு வார ரேஷன் எனக்கு மூன்று நாள் கூடக் காணமாட்டேன்' என்கிறது. ஆகவே, தங்களுக்கு அதிநீ லத்தாரம் செய்வது முடியாத காரியமாக இருக்கிறது. எனவே, என்னால் கொடுக்கக்கூடியது ஒரு டப்டன் குளிர்ந்த ஜலம்தான். அதைச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய் வாருங்கள்!' என்று சொல்ல வேண்டியது. இதுதான் இந்த யுக தர்மம். ஆமாம், நம்மால் குளிர்ந்த ஜலம்தான் கொடுக்க முடியும். ஒரு 'ம. பாட்டி' என்றால் ஆயிரக்கணக்கில் செலவழித்து வந்த நம் அரசாங்கமே எழும்பிச்சம் பழ

டது. இந்த யுகத்திலே, 'கவாம், இது ரேஷன் காலம். ஒரு வார ரேஷன் எனக்கு மூன்று நாள் கூடக் காணமாட்டேன்' என்கிறது. ஆகவே, தங்களுக்கு அதிநீ லத்தாரம் செய்வது முடியாத காரியமாக இருக்கிறது. எனவே, என்னால் கொடுக்கக்கூடியது ஒரு டப்டன் குளிர்ந்த ஜலம்தான். அதைச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய் வாருங்கள்!' என்று சொல்ல வேண்டியது. இதுதான் இந்த யுக தர்மம். ஆமாம், நம்மால் குளிர்ந்த ஜலம்தான் கொடுக்க முடியும். ஒரு 'ம. பாட்டி' என்றால் ஆயிரக்கணக்கில் செலவழித்து வந்த நம் அரசாங்கமே எழும்பிச்சம் பழ

டது. இந்த யுகத்திலே, 'கவாம், இது ரேஷன் காலம். ஒரு வார ரேஷன் எனக்கு மூன்று நாள் கூடக் காணமாட்டேன்' என்கிறது. ஆகவே, தங்களுக்கு அதிநீ லத்தாரம் செய்வது முடியாத காரியமாக இருக்கிறது. எனவே, என்னால் கொடுக்கக்கூடியது ஒரு டப்டன் குளிர்ந்த ஜலம்தான். அதைச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய் வாருங்கள்!' என்று சொல்ல வேண்டியது. இதுதான் இந்த யுக தர்மம். ஆமாம், நம்மால் குளிர்ந்த ஜலம்தான் கொடுக்க முடியும். ஒரு 'ம. பாட்டி' என்றால் ஆயிரக்கணக்கில் செலவழித்து வந்த நம் அரசாங்கமே எழும்பிச்சம் பழ

ரசத்துக்கு இறங்கி விட்டது என்றால், நம்மைப் போன்ற நடுத்தர வகுப்பினர் குளிர்ந்த ஜலம் தான் கொடுக்க வேண்டும். வெய்யிலும் இப்படியே இன்னும் கொஞ்ச நாள் தடுத்துக் கொண்டிருந்தால் இந்த ஒரு டப்டன் ஜலம் கொடுப்பது கூட முடியாமல் போனாலும் போய்விடும்" என்றான்.

"இதில் என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது? 'ஓம், அதிநியாரே! நீர் இன்னும் இங்கிருப்பது அடக்காது! நம்மால் 'தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. போய் வாரும்!' என்று கூறிவிடுவதுதானே?" என்று கூறினான் சாம்பு.

"இதெல்லாம் கம்மா இங்கிருந்தபடி சொல்லலாம். நேரே, ஒரு மனுஷன் முகத்திலே எப்படியப்பா சொல்லுவது? நீயொரு பக்கம்....." என்றான்.

"இதோ பாரு, அரிசி கிடைக்காத காலத்திலே, அப்படி வந்து கஷ்டப் படுத்தகிறவனுக்குச் சோறு போடுவது இந்த யுக தர்மப் படி ஒரு மாபெரும் பாதகம். தெரியுமல்லவா?"

"அதென்னப்பா அது— யுக தர்மம்—பெரிய வார்த்தையாகச் சொல்லுகிறாய்?"

"ஆமாம், அப்பா! யுகத்துக்கு யுகம் தர்மம் மாறும் என்று பெரியவர்கள்

"உன்னைப் போலே நாலுபேர் புறப் பட்டால் போதும். ஊரிலே தர்மநிலை உள்ளவர்களே கிடையாது என்று ஆக்கி விடுவீர்கள்! உன்னையும் படைத்தானே அந்த ஆண்டவன் இந்த பாதப் பண்ணிய பூமியிலே, அவனைத்தான் சொல்லினும்" என்றான்.

"வரையாது வழங்கிப் பழகிய பாதத் தேசத்தில் பிறந்து இப்பொழுது இப்படி நடந்து கொள்வது கஷ்டமாக இருந்தால் இன்னொரு யோசனை சொல்லுகிறேன். கேள். உராகிலும் எதிர்பாராத அதிநீ மூட்டை முடிச்சுடன் வருகிறார் என்று வைத்துக் கொள்! நீ என்ன செய்ய வேண்டும் தெரியுமா? ஒரு எட்டணு எடுத்தக் கொடுத்து, 'ஐயா, நீர் நம்ம விட்டைத் தேடி வந்தவிட்டதால் உமக்குச் சோறு போட வேண்டியது என் கடமை. ஆனால் எனக்குக் கொடுக்கப் படுகிற ரேஷன், எனக்கே போதும் போதாமலிருப்பதால் நீர் ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுவிடும். ஒரு வேளை சாப்பாட்டுக்குத்தான் என்னால்

கொடுக்க முடியும்' என்று சொல்லி விடு" என்றான் சாம்பு.

"இதுவும் சொல்லலாம்; இதற்கு மேலும் சொல்லலாம் இந்தத் தெருவில் சின்று கொண்டு ஆனால் காரியத்தில் செய்து காட்டுவது தான் அப்பா பெரிய காரியம்!" என்றேன்.

"என்னப்பா! இந்தச் சாம்பு வைப் பற்றி என்ன நினைத்து விட்டாய்! ஐயா காரியத்தில் இறங்கி விட்டாரானால், இந்த மாதிரி தர்ம சங்கடங்களைக் கடக்க, ஒன்றல்ல பத்தல்ல; நூறு யோசனைகள் தோன்றும். அதைச் செய்து காட்டவும் செய்வார்! என்பது ரூபக மிருக்கடும்!" என்றான்.

"பார்ப்போமே!" என்று சொல்லி விட்டு நின்றேன்.

சாம்பு சொன்ன எந்தவிதமான யோசனையும் கையாள வேண்டிய சிப்பந்தம் எனக்கு வைக்காமலே, என் அதிதி என்னை விட்டு நீங்கிப் பேருபகாரம் செய்தார். வாழ்க என் அதிதி!

★

இதெல்லாம் நடந்து மூன்று மாதங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது.

சென்ற வாரப ரூயிற்றுக்கீழமை சாம்புவை ஒரு அவசரக் காரியம் மூன்றிட்டுப் பார்க்கச் சென்றேன். என்னிடம் ஒரு வழக்கம்; எவ்வளவு நெருங்கிய கண்பனாக இருந்தாலும் என் சொந்தக் காரியம் எது இருந்தாலும் உடனே சொல்லுவது என்பது முடியாது. அவன் என்னைப் பற்றிச் சுவஸலக்காரன் என்று கீனைத்து விட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயர்தான் அதற்குக் காரணம். ஆகவே, குடும்பக்ஷேமங்கள், ஊர் க்ஷேமங்கள், அது, இது எல்லாம் விசாரித்து விட்டுத்தான் என் சொந்தக் காரியத்தைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பிப்பேன்.

அந்த வழக்கப்படி சாம்புவிடம் நான் வந்த காரியம் எதுவென்பதைத் தெரிவிக்காமலே பொதுவாக அரை மணி நேரம் ஏதெல்லாமோ பேசிக் கொண்டிருந்தேன். திடீர் என்று சாம்பு எழுந்திருந்த, "இங்கேயே இரு, நான் சற்று வெளியிலே போய் விட்டு வருகிறேன்" என்று புறப்பட்டு வேகு வேகமாக வெளியே போனான்.

ஐந்து நிமிஷமாயிற்று; பத்து நிமிஷமாயிற்று; பதினைந்து நிமிஷமாயிற்று. ஆண்க் காணவில்லை. எனக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. 'இவன் எங்கே போய் விட்டான்? திடீர் என்று மறைந்து விட்

டானே!—இப்படிச் சாம்புவுக்கு அச்சனை செய்து கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தேன். வந்த காரியத்தைப் பின்னாலிலும் சொல்லிக் கொள்ளலாம் என்று தற்சமயம் போய்விடலாம் என்றால் அதற்கும் வழி இல்லாமல் "இங்கேயே இரு!" என்று வேறு சொல்லி விட்டுப் போய்த் தொலைந்து விட்டானே? அவன் வார்த்தையைத் தட்டிக் கொண்டு எப்படிப் போவது? அப்படிப் போனாலும் பின்னால் அவன் ஏதாவதும் சொல்லுவான். அதை எவன்

கேட்பது?—என்று பலபடி சிந்தித்த வண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தேன். மணியாகிக் கொண்டிருந்தது. வயிற்றில் பசிகிள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

அந்தச் சமயத்தில் சாம்புவின் தாயார் அங்கே வந்து சேர்ந்தாள். "சாம்பு! எங்கே போய்த் தொலைந்தானோ தெரியவில்லை. நீ வேண்டுமானால் சாப்பிடுடன்; சமையல் ஆகி விட்டது. நீ ஏன் வயிற்றில் பசியுடன் 'தெய்வமே!' என்று உட்கார்ந்திருக்கிறாய்!" என்றாள்.

"அதுதான் மாயி, சரி! இவையைப் போடுங்கள் சாப்பிட்டு விடுகிறேன்!" என்றேன்.

"அவன் ஒன்றும் காத்திருக்க மாட்டானே நீ வரவில்லையே என்று!" என்று சாம்புவின் தாயார் என் மனைவியைப் பற்றிக் கேட்டாள்.

"உங்க் மாட்டுப் பெண் ஒன்றும் காத்திருக்க மாட்டாள். அப்படிச் காத்திருந்தாலும் பத்தரை மணி வரைக்கும் காத்திருந்து விட்டுச் சாப்பிட்டு விடுவாள்! அதற்குமேல் காக்க வேண்டியதில்லை என்று கண்டிப்பாக உத்தரவு போட்டிருக்கிறேன்!" என்றேன்.

சாம்புவின் தாயார் "நீ உத்தரவு போட்டாயாக்கும்! ஏன் இந்த விளக்கு பெருமை! நான் காத்திருக்க மாட்டேன்" என்று கண்டிப்பாக அவன் சொல்லி

யிருப்பாள்!" என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினார். சாம்புவின் தாயார் அல்லவா? சாம்பு விட்டில் அன்று சம்பிரமமாகச் சாப்பிட்டு விட்டு, 'ஊய்' யாக ஒரு நாற்காலியில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டேன். அப்போது 'சர், சர்' என்ற செருப்புச் சத்தத்துடன் சாம்பு உள்ளே நுழைந்தான். உதடு சிவந்திருந்தது. வாயில் வெற்றிலை குதப்பிக் கொண்டிருந்தான். பார்த்தால் எங்கேயோ சாப்பிட்டு விட்டு வந்திருக்கிறான் என்பது தெரிந்தது.

அவன் என்னைப் பார்த்ததும் "என்பா சாப்பிட்டாச்சா?" என்று.

"ஓ எஸ்! நீதான் எங்கேயோ போய் விட்டாய்! இருந்தாலும் நான் சாப்பிட்டு விட்டேன்! நீ எங்கே இப்படித் திடீர் என்று மறைந்து விட்டாய்...?"

"இந்த மாதிரி விடாக் கண்டன் அதிதிகள் வந்தால் என்ன செய்வது? இந்த ஏழவுள்க ரேஷன் காலத்திலே!..."

இதைக் கேட்டதும் எனக்கு என்னமோ போல் ஆகிவிட்டது. "நான் உன் விட்டில்

சாப்பிடுவதற்காக வா வந்தேன், மாம்பலத்தில் விட்டை வைத்துக் கொண்டு நீதானேடா 'சற்று இரு, வரேன்' என்று சொல்லி விட்டுப் போனாய். அதனால் இருந்தேன். அதற்குள் அமமா சாப்பிடக் கூப்பிட்டாள். எனக்கும் பசித்தது; சாப்பிட்டு விட்டேன்!" என்றேன்

"ஏன்டா, உப்பு சப்பு இல்லாமல் வள வள என்று பேசிக்

கொண்டிருந்தால் நான் என்னடா சினைக்கிறது? சாப்பாட்டு நேரம் வந்தும் நீ நகருவதாகக் காணும். சரி. இன்னிக்கி நீ இங்கே சாப்பிடாமல் போகமாட்டாய் என்று தீர்மானித்து விட்டேன். இந்த ஏழவுள்க ரேஷன் காலத்தில் கூட ஒரு நாள் என்றால், எவ்வளவு கஷ்டம் என்பது உனக்குத் தான் ஏற்கெனவே வெகு நன்றாகத் தெரியுமே!"

"அதனாலே நீ வெளியே போய் சாப்பிட்டாயாக்கும்! என்னை 'வெளியிலே போடா' என்று சொல்வது தானே! அல்லது நீ எனக்கு யோசனை சொன்ன படி, எட்டலை என் கையில் கொடுத்து ஹோட்டலில் போய்ச் சாப்பிடு என்று சொல்வதுதானே?" என்றேன் கோபமாக.

"உன்னுடன் அவ்வளவு நெருங்கிப் பழகி விட்டு இதெல்லாம் எப்படிச் சொல்லுவது? அதனால் உன்னை இங்கே சாப்பிடச் சொல்லி விட்டு, நான் வெளி

யிலே போய்ச் சாப்பிட்டேன். வெளிச் சாப்பாடு கூட நன்றாகத்தான் இருந்தது ஆனால் அந்த வெண்டைக்காய்க் கறிதான் விறகுக் கட்டையாக இருந்தது....."

"விறகுக் கட்டையாகவும் இருக்கும்; கொள்ளிக் கட்டையாகவும் இருக்கும்! இனி மேல் உன் சகவாசமே வேண்டாம், அப்பா! என்று கூறி விட்டுக் கோபத்துடன் வெளியேறினேன்.

★

விட்டுக்கு வந்ததும் என் கோபமும், மனக் கசப்பும் அடங்கவில்லை. முகத்தை 'உ' என்று வைத்துக் கொண்டு என் அறையில் அங்கவஸ்திரத்தை மாட்டி விட்டுச் சட்டையைக் கழற்றிக் கொண்டிருந்தேன். என் மனைவி மெள்ள வந்து, "இலை போட்டுமா?" என்று.

"வேண்டாம்! நான் சாப்பிட்டாச்சு!" என்றேன் விறைப்பாக.

"சாம்பு வந்திருந்தார், உங்களுக்காக வெகு நேரம் காத்திருந்தார்!" என்று.

என் காது களை என்னால் நம்ப முடியாமல் "என்ன?" என்றேன்.

"ஆமாம்; சாம்பு வந்திருந்தார். வெகு நேரம் காத்திருந்தார். நீங்கள் வருகிற வழியாகக் காணும். அதனால் என்ன மன்னி! எனக்குப் பசிக்கிறது; சமையலாகியிருந்தால் இலையைப் போடேன்!"

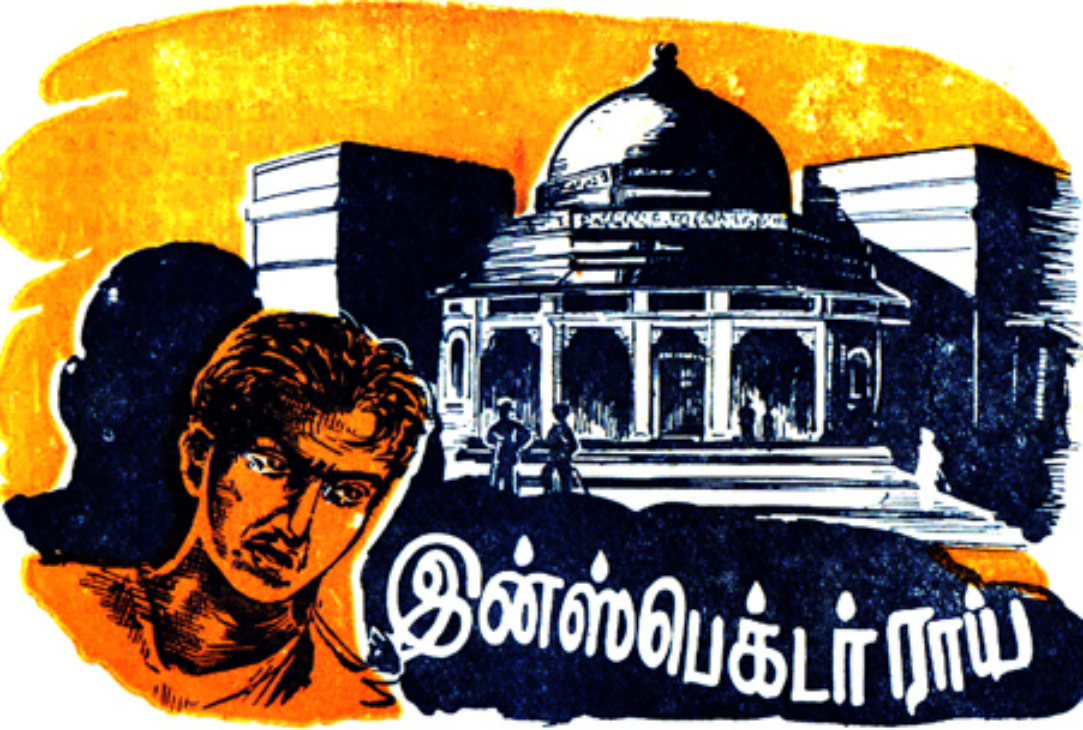
என்றார். 'சரி' என்று இலையைப் போட்டுப் பரிமாறினேன்!" என்று. எனக்கு உலகம் சுழல்வதுபோலிருந்தது.

எனக்குச் சாம்புவின்மேல் வந்த ஆத்திரம் எல்லாம் பஞ்சாய்ப் பறந்தது. அவன் பேசிய தெல்லாம் இப்போது சினைத்துக் கொண்டேன். சிரிப்பு வந்தது.

"ஊம்..... அப்பறம்!" என்று ஏதோ குபகத்திலும் கூறினேன்.

"வெண்டைக்காய்க் கறி ரொம்ப ருஜார், மன்னி! இதைச் சாப்பிடக் கொடுத்துவைக்காமல் எங்கேயோ போய்த் தின்டாடுகிறானே!" என்று உங்களைக் கூடக் கோபித்துக் கொண்டா?" என்று. அப்பொழுது அவன் முகத்தில் பெருமிதம் தவழ்ந்தது. அதைப் பார்த்து எனக்கும் ஓரளவு சிரிப்பு வந்தது! 'ஆமாம்டா, சாம்பு! நீ காரியத்தில் இறங்கி விட்டால் தூறு யோசனை உனக்குத் தோன்றத்தான் செய்கிறது!' என்று அவளை வாழ்த்தினேன்.

இன்ஸ்பெக்டர் ராய்

ஆசிரியர் : கே. எம். முன்ஷி

மொழிபெயர்ப்பு : ஈ. வி.

6. சந்தேகம் தீர்ந்தது!

அக்கே ஓரே கலவரமாயிருந்தது. சந்திரா கிரஹப் படை வீரர்களின் கோஷ்டி தயாராகக் காத்தக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் முகத்தில் பதற்றக் குறி தாண்டவமாட மிகவும் மெதுவான குரலில் ஒரு வரிக் கொருவர் ஏதோ 'உசமுசு' வென்ற பேசிக்கொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொருவனுடைய முகத்திலும் கலவரம் தோய்ந்திருந்தது. கண்களில் சோகம் ததும்பியிருந்தது.

'கரணம் தப்பினால் மாணம்' என்பார்களே, அப்பேர்ப்பட்ட சிலைமை காட்டிலே ஏற்பட்டிருந்தது. மக்கள் மனக் கொந்தளிப்பில் மணம்போன போக்கெல்லாம் செயலில் இறங்கி விட்டனர். தேவீ தேவியில் கலகம் மூண்டது விட்டது. மகாத்மாஜி அதைப் பற்றிச் சித்தித்த ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்காகத் தனிகையை காடிக் கம்பீரமான யோசனையில் ஆழ்ந்த விட்டார்.

பாத்தகாட்டுச் சரித்திரத்தின் வரும்காலம் ஒரு மனிதரை கம்பி, ஒரு வேளையை கம்பி அவர் கையிலே சர்வ சந்திர பாத்தியதை யுடன் ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்தது. அந்த சிமிஷத்திலே அவர் வாய் திறந்து சொல்லும் ஒவ்வொரு சொல்லுந்தான் வேத வாக்கு. அந்த மனிதரீதி தன் அதிகாரத்தைக் காட்டவோ, அந்த சிமிஷத்தின்மீது

தன் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தவோ யாருக்குமே உரிமை கிடையாது. எல்லோரும் கலியையுடன் 'என்ன ஆகுமோ?' என்று எதிர்பார்த்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தனர்.

காலதேவன்கூட ஒரு கணம் தன்னை மறந்து, தன் செவலை மறந்த அசுத்த விட்டான். காலச்சக்கரம் சுழல்வதற்கு ஒரு கணகோரத்தக்கு ல்லம்பித்த விட்டது.

சிறிதே கோர்த்துக் கெல்லாம் அன்பும் ஆதரவும் தோய்ந்த குரல் ஒன்று வெளியில் சின்று கொண்டிருந்தவர்களை அழைத்தது.

எல்லோரும் உள்ளே சென்றனர். அழிமீளா தர்மத்துக்குத் தெய்வத் தூதராக வந்த மகாத்மாஜியின் முகத்திலே ஒரு சோகச் சிரிப்புத் தோன்றியது. புரட்சி மண்பான்மைக்கும் அழிமீளவைப் போக்குக்கும் இடையே மிகப் பயங்கரமான மல்யுத்தம் கடந்த கொண்டிருக்கிறதே என்பதை அவருடைய முகம் தெள்ளத் தெளிய எடுத்தக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

"உபத்திரவங்களை சிறத்தவில்லையெல் கமக்கு விடுதலை கிடையாது" என்றார் தேசத்தின் தலை எழுத்தை கீர்ணயிக்கும் பொறுப்பைத் தம் தலையிலே வலியச் சுமந்த கொண்டிருந்த மகாத்மா காத்தி. அவர்

“என் அப்பா! இப்பொழுது ஆமதா பாத் தக்கு வருவாய் அல்லவா?” என்று அவர் மறபடியும் கேட்டார்.

“எதற்காக வர வேண்டும்? நீங்கள் கரும்பு தின்ற கதையைக் கேட்பதற்காகவா? என் வர முடியாத. வர முடியாத என்றால் வர முடியாததான். என் உயிரை விட்டு விடுவதாக முடிவு கட்டி விட்டேன்” என்றான் தினேஷ். அவனுக்குத் தக்கம் முதலாண்டையை அடைத்தது. இன்ஸ்பெக்டர் அகல விரிந்த கண்களுடன் அவனையே பார்த்தக் கொண்டிருந்தார்.

சிறிது கோரத்தக் கெல்வாம் “என்ன சொன்னாய்?” என்று கேட்டார் அவர். அந்தக் கேள்வியிலே போலீஸின் கடுமை தொளித்தது.

“ஒன்றும் இல்லை” என்று ஆரம்பித்தான் தினேஷ். அவனுடைய ரூலில் ரூளிர் கடுக்கம் உண்டாகிவிட்டது. அவன் எப்படியோ தன்னைச் சமாளித்தக் கொண்டு, “உங்களுடைய கால்கம் தோய்த்த மூகத்தைப் பார்க்க எனக்குச் சிறிதும் பிடிக்க வில்லை” என்றான்.

இன்ஸ்பெக்டர் சட்டமென்று முன்னேறி அவன் தோள் பட்டையில் தம் கையை வைத்தார். பிறகு, “அட முட்டான்! என்ன உளறியாய்? நீயும் ஊர்வாயை கம்பிக் காவாலிப் பயங்களின் குழாத்தில் சேர்ந்தகொண்டு விட்டாயா? அசடே, அதுமட்டும் இல்லை; அதற்காகச் சாகப் போகிறேன் என்று வேறு சொல்லிக் கொள்ளுகிறாயே? உனக்கு வெட்கமாயில்லை?” என்றார். தினேஷ் ஏன் அப்படிப் பட்டபட்டாகப் பேசுகிறான் என்பது அவருக்கா தெரியாத?

“ஆமாம். வெட்கமாயிருப்பதனால் தானே சாகப்போகிறேன் என்று சொல்லுகிறேன். இந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு வெளியில் தலை காட்ட முடிந்தால் தானே? ஊர்வில் எங்கே போனாலும் இதே பேச்சு! காது கொண்டு கேட்க முடியவில்லை. இவ்வளவு தூரம் ஆசைபிதகு காக்கைப் பிழ்க்கிக் கொண்டு உயிரை விட்டு விடுவதானால் மானம் உள்வனுக்கு தகுது! அப்பப்பா!” என்று சொல்லித் தினேஷ் தலையைப் பிடசத்தக் கொண்டான்.

அதைக் கேட்டதும் இன்ஸ்பெக்டரின் உதடுகள் துடித்தன. புருவங்கள் தெரிந்தன.

“அடே முட்டான்!” என்று ஆங்காரத்தடன் சிறியவாறு அவனுடைய தோள்

சொன்ன அந்த ஒரு சொல் இந்திய சரித் திராத்தக்குப் பல அத்தியாயங்கள் எழுதுவதற்கு ஹேதுவாயிற்று.

எத்தனையோ பேர் மெய்ச்செயற்றனர்; எத்தனையோ பேர் வருத்த முற்றனர். தினேஷ் தடிப்புக் குறையும் தன் மார்பிலே கையை வைத்துப் பார்த்தான். சத்தியாக்ரொறும் இல்லை. உபத்திரவம் இல்லை. அடிதடி இல்லை. சிறை வாழ்வு இல்லை. தப்பாக்கிகளுக்குக் கொண்டாட்டம் இல்லை. சாவும் இல்லை. அதிகம் வளர்த்தவானேன்? எதற்குமே இடம் இல்லை.

அவன் அங்கிருந்த அகன்னுள், ஏமாற்றத்தின் காரணமாகத் தடிப்புக் குறைந்த விட்ட தன் இருதயத்தைத் தேற்றிக் கொள்ளுவதற்காக. அவனுக்கு முன்னால் இன்ஸ்பெக்டரின் காயம் பட்ட கைவிரல் ‘தக தக’ வென்று ஜொலிக்கும் சத்தியத்தைப் போல ஓடியது.

சாகத் தணிந்தவனுக்குச் சமுத்திரம் முழக்கால் மட்டும் என்பார்களே, அது எவ்வளவு உண்மை! எத்தனை வருத்தி வருத்தி அழைத்தாலும் மாணம் அவனை அண்டுவி தில்லை. தேடித் தேடித் திரிந்தாலும் அது கிட்டுவதில்லை. சாகத் தணிந்தவர்களின் தலைபிலே ஏமாற்றம் என்னும் மாணம் மட்டும் தான் எழுதி யிருக்கிறதே போலும்!

“எங்கே போகிறாய்?”

இந்தக் குரலைக் கேட்டதும் தினேஷ் குத்த அக்கிவாசிப் போட்டது. பெரும் பேய் தன்னைப் பிடித்த வழி மறித்த விட்டது போலத் தணுக்குற்ற யின்னான். இன்ஸ்பெக்டர் அவன் அருகில் வந்தார்.

பட்டையைப் பிடித்த உலுக்கினார். பிறகு, "இவ்வளவு வருஷத்த வாழ்க்கையில் உன் பிறந்த காள் அன்றதான் காள் கமலாவுடன் இரண்டு வார்த்தைகள் பேசியிருக்கிறேன்" என்றார்.

"அப்படியானால் உங்களுக்கு அவளைக் கல்யாணம்....."

".....கட பைத்தியக்காரா! அது அவ்வளவும் பொய். அன்று உனக்குப் பிறந்த காள் என்றும், அன்று ராத்திரி உன்னைக் கைது செய்ய வேண்டாம் என்றும் கமலா என்னிடம் சொல்ல வந்திருந்தானே, உனக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியும். என்னிடம் சொல்லிவிட்டுத் தானே அவன் தங்கள் வீட்டுக்கு வந்தான்!"

"ஆனால் என்னவிதமான சொந்தம் பாராட்டிக்கொண்டு அவன் என்னிடம் சொல்ல வந்திருந்தான், தெரியுமா?"

"தெரியாது."

"அவருக்கும் எனக்கும் கல்யாணம் ஆவதாக இருந்தது என்னும் விஷயம் ஜோடித்தச் சொல்லப்பட்ட விஷயம். அவன் தந்திரம் அறிந்த காலும் அதை ஆமோதித்தேன்."

"அப்படியே இருக்கட்டும். ஆனால் நீங்கள் ராஜ்காமாச் செய்த விடுவதாகப்படிமுறத்தி அல்லவா என் வாரண்டை ரத்த செய்யச் சொன்னீர்களாம்! அவ்வளவு அக்கறை திடீரென்று என் குடும்பத்தின்மீது உங்களுக்கு விழக் காரணம் என்ன?"

"தினேஷ்! எத்தகாக அவசரப்படுகிறாய்? சொல்வது முழுமையையும் கேள். தமாஷாக ஜோடித்தச் சொல்லப்பட்ட கல்யாண விஷயத்தை காலும் தமாஷாக ஒப்புக் கொண்டேன். அப்பறம் உன் வீட்டுக்கு வந்தேன். அங்கே வந்தபின் உன் குடும்பத்தச் சமாளிக்கிறத் தெரிந்த கொள்ள முடிந்தது. அந்தக் குடும்பத்த வலியில் என்னையும் பின்னிக்கொள்ள எனக்கு ஒரு ஆசாரமும் சந்தர்ப்பமும் இடைத்தன. குடும்பம் கஷ்டப்படக் கூடாது என்பதற்காக வாரண்டை ரத்தசெய்து கொள்ளேன். நீ வக்ஷைக்குப் படித்திருந்தும் இப்படி முட்டாள் தனமாகப் பேசி உட்கொண்டிருக்கிறாயே! எனக்குக் குழந்தை கிடையாது. குழந்தை யில்லாத் குறை என்னை உன்னுற வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. உன் அம்மா கட்டிக்விட்ட கறைமைக் 'காக்கை உட்காரப் பணம்படி விழுந்த கறை'யாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முயன்றேன். உன்னையே என் பித்தையாகப் பாலித்த உட்கொண்ட முயன்றேன்."

அது என்மேல் தவறு?" என்று கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர். அவருடைய முகம் வாடியது; குரல் கரகரத்தது.

தினேஷ் தலை கிமிர்ந்த பார்த்தான். கடுமையிலேயே வளர்ந்த, கடுமையிலேயே வாழ்ந்த பிள்ளைப்பேற இல்லாமல் மனம் பொருமக் கொண்டிருந்த வயது முதிர்ந்த இன்ஸ்பெக்டரின் குரலிலே புத்திர வாஞ்சையும், அன்பும் குறைவதை அவன் கண்டான். 'பிராயம் முதிர்ந்த அவருடைய வறண்ட வாழ்க்கையிலே பசுமையை உண்டாக்குவதம் ஒரு உபகாரம் தானே?' என்ற எண்ணம் அவன் உள்ளத்தில் எழுந்தது.

ஆனால் அவர் இப்பொழுது இங்கே எத்தகாக வந்திருக்கிறார்? — அவனைத் திரும்ப அழைத்துப் போவதற்காகத்தானே? தாயுடன் பேசிய பேச்சையெல்லாம் அவரே ஒப்புக் கொள்ளுகிறார். ஆகையினால் அவர் சொல்லுவது உண்மையாகவே இருக்குமோ? ஆனால் அந்தக் காயம் பட்ட கைவிரல் வேறு கதையை அல்லவா சொல்லுகிறது! அவர் வார்த்தைகளை எப்படி கம்புவது? — தினேஷ் யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

இன்ஸ்பெக்டர் அவன் யோசனையைப் புரிந்த கொண்டவர் போலச் சிரித்தார். பிறகு சிந்தித கேரம் மெளனமாக கின்றார். பிறகு, "அட முட்டாளே! என்ன யோசனை? வா, என்னோடு" என்றார்.

முன்னால் இன்ஸ்பெக்டரும் பின்னால் தினேஷும் மாக ஊரை அடைந்தனர். இரு

வரும் முறையில் ரேரே இன்ஸ்பெக்டரின் வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

வீட்டுக்குச் சென்றதும் தினேஷை ஹாலில் உட்காரச் சொல்லிவிட்டு இன்ஸ்பெக்டர் உன்சே சென்ற ஒரு பழுப்பேறிப் போன 'ஃபைல்' எடுத்த உத்தார்.

"உல்ல வேளையாக இன்றுதான் கான் பர்தோலிக் கோர்ட்டிலிருந்து என்னுடைய ஒரு பழைய கேசைப் பார்ப்பதற்காக இந்தப் 'ஃபைல்'க் கொண்டு வந்திருந்தேன்" என்று சொல்லியவாறே அவர் அந்தப் 'ஃபைல்'ன் பக்கங்களைப் புரட்டினார். பிறகு ஒரு பக்கத்தைத் தினேஷின் கையில் படிக்கக் கொடுத்தார். தினேஷும் நன்னை அறியாமல் அதைப் படிக்கலானான். அது பிரமோதராய் எழுதி வைத்திருந்த பழைய சிப்போர்ட்டு:—

"திருடனைப் பிடிக்கும் பொழுது அவன் கையில்லுந்த ஆயுதம் பட்டுவிட்டதனால் என் இடது கை கடு விரலில் உல்ல காயம் பட்டு விட்டது. இந்த விரல் காயம் ஆறுவதற்குக் குறைந்தது பத்த தினங்களாவது பிடிக்கும் என்று டாக்டர் சொல்லுகிறார்" என்று அதில் எழுதியிருந்தது.

தினேஷுக்குத் தன் கண்களெதிரே கும்மிருட்டு ஏற்பட்டு விட்டது போன்ற

உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. அவன் அந்த கிலி-மாறித் தெளிவாகப் பார்வையைப் பெற்ற பொழுது இன்ஸ்பெக்டர் வாஞ்சையுடன் அவனைப் பார்த்த இனகை புரிந்த கொன் டிருப்பதைக் கவனித்தான். தினேஷின் கண்களில் முத்துப் போல் கீர் துளித்த கின்றது. அவன் எழுந்த கைகட்பி வணக்கி, "பிரமோத மாமா! உங்கன் புதல்வனாகவே இருக்கும் பாக்கியத்தையும் உரிமையையும் கான் பெற விரும்புகிறேன். தயவு செய்து எனக்கு அந்த உரிமையை அளிப்பீர்கள் அல்லவா?" என்று கேட் டான். அப்பொழுது அவனுடைய குரலில் ஒரு கனிவும் குழையும் ஏற்பட்டிருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் எழுந்த கின்றும், இரப்பிப் பட்டையைச் சரி செய்து கொண்டார். களைத்ததற் தொண்டையைச் சரி செய்து கொண்டார். கோட்டின் இடது கைப் புறத் தற் துணியினால் தம் கண்களைத் துடைத் திக் கொண்டார். பிறகு தினேஷின் அருகில் சென்ற அவனை அன்புடன் தழுவி ஆயிங்கனம் செய்து கொண்டார்.

இருவரது உள்ளத்திலும் அன்பு வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடத் தொடங்கியது. (முற்றும்)

போஸ்டோமிண்ட்

பேதியாகும்
சூயிங்கும்

திவ்வியமான பங்கி
ண்ட் மிட்டாய் போல்
கவையுள்ளது. அநி
லுள்ள மருந்து சத்து

க்கள் உயிர்நீரோடு கலந்து உதர கோசங்களில் சேர்
கின்றன. இது மலபோக்கை செம்மையாக எளிதில் சர்
ஃபடுத்துகிறது.

போஸ்டோமிண்ட் பேதியாகும் சூயிங்கும்

சென்னை மகானத்துக்கு கிற்பலா எழுந்தருள் :

மெலர்ன், ஓசியன்டல் மேர்க்கண்டைல் எஜன்ஸஸ் 99-A, அரண்மனைக்காரத் தெரு, மதராஸ்-1

மகதீய கேந்திரம்

ஜெயமணி

சரான்—5

ஆசியாவில் பிரிட்டனுக்கு உயிர் ஸ்தானங்களாக இருப்பது இரண்டு—ஒன்று சூயஸ் கால்வாய் நிர்வாக உரிமை, மற்றொன்று சரானில் எண்ணெய் எடுக்கும் உரிமையாகும்.

இந்த இரண்டுக்கும் இப்போது ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது. "சூயஸ்கால்வாயை எங்களிடம் ஒப்புவித்து விட்டு வெளியேறுங்கள்" என்று எடுத்து பிரிட்டிஷாருக்கு இறுதி எச்சரிக்கை விடுத்திருக்கிறது. சரானில் எண்ணெய் எடுக்கும் உரிமை இனி சரானியர்களை மாத்திரமே சார்ந்தது என்று சரான் பார்லிமெண்டு தீர்மானித்திருக்கிறது. எனினும் பிரிட்டன் அவ்வளவு எளிதில் மேற்படி கோரிக்கைகளுக்கு இணங்கி விடுமா? இணங்கா விடில் மத்திய கேந்திரப் பிரதேசங்களில் பெரும் கொந்தளிப்பு ஏற்படாமல் தவிர்க்க முடியுமா?

சரான் சேர்ந்த அஸ்பைஜான் மாகாணத்தில் ருஷ்யர்கள் புரட்சியைத் தூண்டி விட்டார்கள். அந்தப் பிரதேசத்தைத் தான் ருஷ்யத் துருப்புகளும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தன. எனவே, சரானுக்கு ஐக்கிய நாடுகள் சபையிடம் முறையிட்டுக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழி எதுவுமில்லை. 1946 மே மாதம் 5-ந் தேதிக்குள் ருஷ்யா சரானில் உள்ள தன் துருப்புகளை யெல்லாம் வாபஸ் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று ஐ. நா. சபை தீர்மானம் செய்தது.

அவ்வாறாக, அஸ்பைஜான் விவகாரம் காரணமாகப் பெரும் நெருக்கடி ஏற்பட்டது. எனினும், கடைசியாக ருஷ்யா தன் துருப்புகளை வாபஸ் செய்து கொண்டதால் மேற்கொண்டு விபரீதம் நேராமல் அந்தப் பிரச்சனை தாற்காலிகமாக முடிவடைந்தது.

சரான் எண்ணெயில் பிரிட்டிஷாருக்கு ஏகபோக உரிமை இருப்பது அந்த நாட்டில் பல பிரச்சனைகளைத் தூண்டி விட்டிருக்கிறது. ஏன், சரான் எண்ணெயில் தனக்கும் உரிமை வேண்டுமென்று ருஷ்யா கோருவதற்கும் அதுதான் காரணம். அதனுல்தான் மேற்படி எண்ணெய் விவகாரம் இன்று அங்கு மகத்தான கொந்தளிப்பை உண்டாக்கி யிருக்கிறது. சில தினங்களுக்கு முன் சரான் பிரதம மந்திரி ஜெனரல் அவிரல்மாரா கொலை யுண்டதற்கு எண்ணெய் விவகாரம் தான் காரணம் எனில், அது

எவ்வளவு நெருக்கடியான கட்டத்தை அடைந்திருக்கிறது என்பதை ஊகித்துக் கொள்ளலாம். பிரிட்டிஷார் சரானில் உள்ள தங்களுடைய எண்ணெய்க் கம்பெனியில் முப்பது கோடி பவுளுக்கு மேல் மூலதனம் போட்டிருக்கிறார்கள்.

1949-ம் வருஷம் மேற்படி கம்பெனி தனக்குக் கிடைத்த லாபத்தில் ஒரு சிறு பகுதியை, அதாவது ஒன்றரைரைக் கோடி பவுள் சரான் சர்க்காருக்குக் கொடுத்திருக்கிறது எனில், அந்த ஒரு வருஷத்தில் மாத்திரம் பிரிட்டிஷ் எண்ணெய்க் கம்பெனிக்கு மொத்தம் எவ்வளவு லாபம் கிடைத்திருக்குமோ! சரான் சர்க்கார் வருமான இனங்களில் மிகவும் அதிகமானது பிரிட்டிஷ் கம்பெனி கொடுக்கும் தொகைதான். அங்கு வருஷா வருஷம் சுமார் ஒரு கோடிடன் எண்ணெய் உற்பத்தியாகிறது.

சரானுடன் பிரிட்டன் செய்து கொண்டிருக்கும் ஒப்பந்தம் 1938-ம் வருஷம் காலாவதி யாகிறது. அப்படி யிருந்தும், மேற்படி ஒப்பந்தத்தை உடனே கிழித்

தெறித்து விட்டு எண்ணெய்க் கம்பெனியை சரான் சர்க்கார் நிர்வாகத்தில் எடுத்துக் கொண்டு விட வேண்டும் என்று தீவிரவாதிகள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்கின்றனர்.

பிரிட்டனில் பிரிட்டிஷாருக்குச் சொந்தமாக உள்ள பெரியதொழில்களை யெல்லாம் சர்க்கார் நிர்வாகத்தில் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள் அல்லவா? அப்படி யிருக்க, சரானில் அன்னியருக்குச் சொந்தமாக உள்ள எண்ணெய் உற்பத்தித் தொழிலை

ஓகமது ரிஜாவு

சரான் சர்க்கார் தங்க ளுடைய கிர்வாகத்திலே எடுத்துக் கொள்வதில் என்ன தவறு என்று சரான் தேசிய வாதிக்கள் கேட்கின்றனர். உடனே மேற்படி கிர்வாகத்தை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு ஜெனரல் அலி ரஸ்மாரா இணங்க வில்லை. அந்தக் கம்பெனியின் கிர்வாகத்தை ஏற்று நடத்துவதற்குப் போதிய மூல தனமோ, கிபுணர்களின் உதவியோ சரானுக்குத் தற்போது இல்லை என்பதே ஜெனரல் ரஸ்மாரா அதை ஏற்க மறுத்ததற்குக் காரணம். அதனால்தான் ஆத்திரம் கொண்ட எதிர்க் கட்சியினருக்கே சரான் பிரதம மந்திரி பதியாகும்படி தேர்ந்தது.

புதிய சரணி சுரயா

பிரதம மந்திரியைக் கொன்ற கூட்டத்தினர் சரான் மன்னருக்கும் மற்றத் 'துரோகி'களுக்கும் அதே கடுமையான தண்டனை வழங்கப்படும் என்று பத்திரிகைகளின் மூலம் பகிரங்கமாகப் பிரகடனம் விடுத்துள்ளனர்! எனவே, கலகங்களையும் குழப்பங்களையும் தவிர்ப்பதற்காக சரான் தேசத்தில் இப்போது இராணுவச் சட்டம் அமுலில் இருந்து வருகிறது.

சில வாரங்களுக்கு முந்தான் ஜெனரல் ரஸ்மாரா தான் பூரண கம்பிக்கையுடையதாக, பெரும்பாலான அங்கத்தினர்கள் போட்டுக் கொடுத்துப் பார்லிமெண்டில் தீர்மானம் சிறைவேறியது. அதே பார்லிமெண்ட்தான் இப்போது ரஸ்மாராவைக் கொலை செய்தவனுடைய திட்டத்தை ஆதரித்து ஏகமனதாகத் தீர்மானம் சிறைவேற்றி யிருக்கிறது! புரட்சிகரமான இத்தகைய மனமாற்றத்துக்குக் காரணம் திடீராக அல்லது தேசிய உணர்ச்சியா என்பது தெளிவாகவில்லை.

ஈரானில் பார்லிமெண்டின் தீர்மானம் பிரிட்டிஷ் ராஜதந்திரிகளிடையே திகைப்பையும் அதிர்ச்சியையும் உண்டாக்கியிருக்கின்றன. சரானில் உள்ள எண்ணெய்க் கம்பெனியில் தாங்கள் கோடிக்கணக்கில் மூலதனம் போட்டிருப்பதற்காக மாத்திரம் பிரிட்டிஷர் கவலையடையவில்லை; அவர்களின் கலக்கத்துக்கு மற்றொரு முக்கிய காரணம் இருக்கிறது.

உலகத்திலே உற்பத்தியாகும் மொத்த பெட்ரோல் எண்ணெயில் நாலில் ஒரு மடங்குக்கு மேல் ஈரானில் மாத்திரம் உற்பத்தியாகின்றது. மத்திய கிழக்குப்

பிரதேசத்திலுள்ள சரானில் மூத்த கிளையினர் காடுகளிலும் பெரும் பகுதி எண்ணெய் உற்பத்தியாகிறது. அந்த நாடுகள் எல்லாம் எண்ணெய் உற்பத்தியைத் தங்களுடைய சொந்த கிர்வாகத்தில் எடுத்துக்கொண்டு விட்டால், என்ன செய்யுமது? பிறகு ஆசியாவிலோ ஐரோப்பாவிலோ போர் ஏற்பட்டால் மத்திய கேந்திர நாடுகளின் தயவின்றி, உதவியின்றி பிரிட்டன் எதுவும் செய்ய முடியாது அல்லவா?

சரானில் உள்ள தங்க ளுடைய மூலதனத்தைப்

பாதுகாப்பதற்காக பிரிட்டன் துருப்புக்களை அனுப்புமாயின், உடனே ரஷ்யத் துருப்புகளும் சரானுக்குள் பிரவேசிக்கும் என்பது நிச்சயம். இப்போது பாரசிக வளைகுடாவில் பிரிட்டிஷ் யுத்தக் கப்பல்கள் வந்திருப்பதாகப் பத்திரிகைச் செய்திகள் கூறுகின்றன.

* * *

ஈரானில் ஏற்பட்டுள்ள உள்நாட்டுக் கொந்தளிப்பையும் அரசியல் சிக்கல்களையும் முகமது ரிஜா ஷா (சரான் மன்னர்) எவ்வாறு தீர்க்கப் போகிறாரோ! ரிஜா ஷா இளைஞர். அவருக்கு இப்போது முப்பத்திரண்டு வயதாகிறது.

சரானியர்கள் ராஜபக்தி யுடையவர்களாயினும்; இப்போதைய மன்னர் பரம்பரையான ராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் அல்ல என்பது ஒரு கோஷ்டியினரின் குறையாகும். சரான் மக்கள் எல்லோருடைய அன்பையும் ஆதரவையும் நல்லெண்ணத்தையும் பெறுவதற்காக ரிஜா ஷா தமக்குச் சொந்தமான ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் சிலங்களை ஏழை விவசாயிகளுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப் போவதாகச் சில தினங்களுக்கு முன்பு பிரகடனம் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

ரிஜா ஷா எகிப்து மன்னரான பருக்கின் மூத்த சகோதரி பாஜியாவை 1939-ம் ஆண்டு மணம் செய்து கொண்டார். அவர்களுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை இருக்கிறது. எனினும் ஆண் குழந்தை பிறக்கவில்லை என்பதைக் காரணமாகச் சொல்லி அவர் சென்ற வருஷம் பாஜியாவை விவாகரத்து செய்தார், பதினெட்டு வயதுள்ள சுரயா என்பாண்டியாரி என்ற பெண்ணைச் சேன்ற பிப்ரவரி மாதம் இரண்டாவது மனைவியாக மணம் செய்து கொண்டார்.

திறமை மிக்க வேலைப்பாடு
 வெகு நாள் மறையாது
 திகழ்கிறது

திருச்சி மலைக்
 கோட்டை

236 அடி உயரம்
 கி.பி. 17-ம்
 நூற்றாண்டில் நிர்மா
 னிக்கப்பட்டது

Slanes

‘ஸ்டேன்ஸ்’
 சிகப்பு லேபில்
 சுத்தமான காப்பி

தி யுனைடெட்
 காப்பி ஸப்ளை
 கம்பெனி
 லிமிடெட்

கோயம்புத்தூர்,
 தென் இந்தியா

கொண்டிக்கு ஏஜன்டுகள் :
 மெனில். சின்வம் பிரதீஸ்
 12 & 13, சைனா பஜார்

கும்பகோணத்திற்கு ஏஜன்டு :
 மீஸ்டர் எம். அழகப் பிள்ளை
 மக்கண்டலக் ஏஜன்டு
 தபால் பெட்டி நெ. 5

ஒரு நாள் காலை. நாள் யோகாசனம் செய்துகொண்டிருக்கும் போது என் நண்பர், ஒரு பையனை அழைத்து வந்தார். அந்தப் பையனுக்கு வயது பதினைந்து இருக்கும். உயரம், வளர்ச்சி எல்லாம் சரியாயிருந்தது. ஆனால் அவன் பார்க்கும் பார்வை, பேசும் வார்த்தை, செய்யும் சேஷ்டை யெல்லாம் சிறு குழந்தைகள் செய்வதைப்போலவே இருந்தது. இத்தனை வயதாகியும், அந்த வயதுள்ள மற்ற பையன்களுக்கு இருக்கும் முத்தி, அறிவு குணம் முதலியன அபிவிருத்தி யடையவில்லை. இவனைப் பார்க்காத

ஆரோக்கிய ரகசியம்

வி. என். குமாரசாமி

32: தைமஸ் கோளம்

டாக்டர்கள் கிடையாது. செய்யாத வைத்தியம் கிடையாது. வேண்டிக் கொள்ளாத கடவுள் கிடையாது. ஜோசியர் கிரகம் சரியில்லை என்றாராம். நவக்கிரகங்களால் பல மாதங்கள் சுற்றியாகி விட்டது. மந்திரக்காரன் மந்திரம் போட்டான். ஊசிகள், மருந்துகள், டானிக்குகள், ஸ்தல யாத்திரைகள் எல்லாம் பார்த்தாய் விட்டது. எதிலும் இவன் குணம், அறிவு முதலியவை திருந்தவில்லை. அபிவிருத்தி காணவில்லை. எவ்வாறோ யோகாசனத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு ஆசன சிகிச்சையை நாடி என்னிடம் வந்தார்.

நம் சரீரத்திலுள்ள பல கோளங்கள் அந்தந்தப் பருவத்தில் அதனதன் வேலையைச் செய்துவிட்டு, பிறகு அதன் பருவம் முடிந்த பின் தன் வேலையை மட்டுப்படுத்திக் கொண்டே வந்து கிறுத்திக் கொள்ளும். சில கோளங்கள் ஆயுள் பரியந்தம் வேலை செய்யும். சில ஆரம்பத்தில் அதாவது குழந்தை பிறந்தவுடன் வேலை செய்துவிட்டு நின்று விடும். சில இடைக்காலத்தில் வேலை செய்ய ஆரம்பித்து பல வருடங்கள் ஓயாமல் வேலை செய்துவிட்டு பிறகு நின்று விடும்.

இம்மாதிரி வேலை செய்வதில் பிறந்த பொழுதிலிருந்து சில வருஷங்கள் மட்டும் அதாவது பால் பருவத்தில் மட்டும் வேலை செய்யும் கோளம் ஒன்று உண்டு. அதுதான். 'தைமஸ்' என்ற கோளம். இதுவும் நெஞ்சில்தான் அமைந்திருக்கிறது. குழந்தை வளர வளரத் தன் வேலையைக் குறைத்துக் கொண்டு விடும். பிறகு

அதற்கு வேலையே கிடையாது. அதன்பின் தைராய்ட்கோளம் எல்லா வேலைகளையும் செய்து கொள்ளும். தைமஸ் கோளம் சிறு குழந்தைகளுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு அரண் போன்றது. அதனுடைய சக்தியினால்தான், அநேக வியாதிகள் குழந்தைகளுக்கு உலபமாய்த் தொத்தக் கூடியதாயிருந்தாலும், பெரும்பாலும் தொத்துவதில்லை. குழந்தையின் உடல் வளர்ந்து உறுதியடைந்து வியாதிகளை எதிர்க்கும் சக்தியடைந்து விட்டது என்ற நிலை வந்தபின் இதன் வேலை குறைந்து விடும். சிலருக்கு என்ன காரணத்தினாலோ பெரிய வர்களானாலும் தைமஸ் கோளம் தன் வேலையை கிறுத்துவதில்லை. அதன் வேலையைச் செய்து கொண்டே இருக்கும். அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு தைராய்டும் சரியாய் வேலை செய்யாது. அப்படி உள்ளவர்கள்தான் பெரியவர்களானாலும் சிறு குழந்தைகளைப்போன்ற குணம், பார்வை, அறிவு எல்லாம் உடையவர்களாயிருக்கின்றனர். ஒரு சிலர் எவ்வளவு பெரியவர்களானாலும் சில சமயங்களில் குழந்தைகளைப்போல் விளையாட்டுக்களில் பிரியமும், மற்ற சேஷ்டைகளும் செய்வார்கள். அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு ஏதோ ஒரு சிற்றளவாவது தைமஸ் வேலை செய்வதினால் தான் அம்மாதிரி இருக்கிறார்கள்.

என்னிடம் சிகிச்சைக்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட பையனுக்கு இந்தக் கோளாறுதான். தைமஸ் இன்னமும் வேலை செய்கிறது. தைமஸின் வேலையைக் குறைத்து தைராய்ட்கோளம் தன் வேலையைச் சரியாய்ச் செய்ய ஊக்குவிக்க வேண்டும். இதை எந்த மருந்தினால் குணப்படுத்த முடியும்? எந்த வைத்தியத்தினால் சுகப்படுத்த முடியும்? ஆபரேஷன் உண்டா?

இல்லை. ஆனால் ஆசனம் இவர்களுக்கு அபயம் அளிக்கிறது. சர்வாங்காசனம் தான் இதற்கெல்லாம் அபயம் அளிக்க வல்லது. இந்த ஆசனத்தைத் தினமும் காலை மாலை, சுமார் பத்து கிமீவும் பழகி வந்தால் பையன் நாளைடையில் தேரீ வருவான். பார்த்தவைகளில் கவனம் செலுத்துவான். கேட்டவைகளைப் பற்றிச் சிந்

திப்பான். சொன்னவைகளை ரூபகத்தில் வைப்பான். தான் செய்வது சரியா? தவறு? என்று யோசித்துச் செய்வான். பிறர் மதிக்கத் தானும் மதிப்பாய் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாகும்.

இதுமட்டுமல்ல. சில குழந்தைகளைப் பார்க்க வேகு கண்ணுவியாய் யிருக்கும். மனம் மிக வேதனை அடையும். தலை கழுத்தின் மேல் கிறகாது. ஆட்டுக்கல் போல் ஆடிக்கொண்டே யிருக்கும். கை சற்று தூக்குவதற்கு முன் பல கோணல் களாய் ஆடும். ஒரு அடி எடுத்து வைப்பதற்குள், உடல் காற்றில் ஆடும். கொடிபோல் வளைவுகளாய் வளைந்து தள்ளாடும். காரணமில்லாமல் முகத்தை வலிக்கும். மூக்கிலிருந்து சளி வருவது தெரியாது. வாயிலிருந்து எச்சில் வடிவது அறியாது. எல்லாக் காரியமும் ஒருவர் செய்துவிட வேண்டும். இப்படியுள்ள சில குழந்தைகள் நடக்கவும் சக்தியற்று உட்காந்த இடத்திலேயே பேயாடு வதைப் போலத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டே யிருக்கும். கையும் காலும், பல சேஷ்டைகள் செய்யும்.

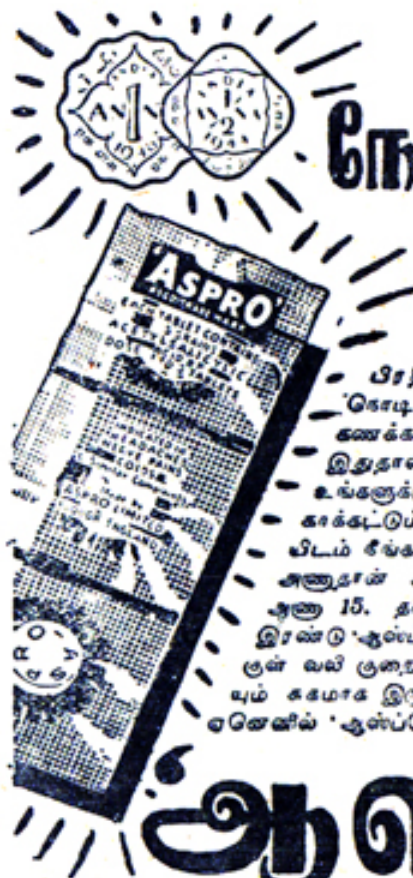
கூன், குருடு, செவிறு முதலியன இல்லாமல் சர்வ அங்க கத்தமாய்ப் பிறந்த பிள்ளை, வேண்டித் தவம் கிடந்து பெற்ற பாலகன் இந்நிலைமையில் இருக்கிறான் என்றால் பெற்றதனாலாய பயன் என்னே! இதைவிடப் பிறவாமலேயே இருந்திருந்தால் நாங்கள் சந்தோஷமாய் இருப்போமே என்று பெற்றோர்கள் மனம் புழுங்குவதில் குற்றமென்ன?

குழந்தை தவழ்ந்து மழலைச் சொல் பேசி, ஓடி, ஆடி மகிழ்ச்சி ஊட்டும் என்று மனோ ராஜ்யம் செய்துவந்த பெற்றோர்களுக்கு மனம் எப்படி இருக்கும்? நரக வேதனை வேறு வேண்டாம்.

பெற்றோர்களே கவலையை விடுங்கள்! உங்கள் குழந்தைகள் உங்களுக்கு இல்பம் அளிக்கும் நாள் அதிக தூரத்தில் இல்லை. வீணாய் மற்ற வழிகளில் சென்று காலம், பணம் விரயம் செய்து மனம் உடையா தீர்கள். உங்கள் குழந்தைக்கு சர்வாங்கா சனத்தைப் பயிற்றுவிங்கள். குழந்தைகளைத் தனியாகச் செய்யச் சொல்லாமல் நீங்கள் அருகில் இருந்து மிக ஆதரவாய், அன்பாய்க் குழந்தையின் காலைப் பிடித்துத் தூக்கி நிறுத்திச் செய்கிக்கவேண்டும்.

நினமும் காலை, மாலை வயிறு காலியாக இருக்கும்போது ஐந்து முதல் பத்து நிமிஷங்கள் செய்யுங்கள். டாக்டர்களிடம் காத்துக் கிடக்கும் நேரத்தை இதற்குச் செலவிடுங்கள். குழந்தை குணமடைந்து வளருவதை உங்கள் கண்ணிலேயே கண்டு மகிழ்ச்சி அடைவீர்கள். (தேடலும்)

1 1/2 அணு நோய், ஜலதோஷம் ஆகியவற்றை குணமாக்குகிறது

பேரினமும் தொல்லைகொடுக்கும் ஜூசம், குளிர், நோய், நோடி ஆகியவற்றிலிருந்து எவ்வோருக்கும் விடுதலை. கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு 'ஆஸ்ப்ரோ' என்பதின் அளித்தல் இதுதான் — 'ஆஸ்ப்ரோ' உங்களுக்கும் உதவட்டும். அது உங்களுக்கு ஆரோக்கியம் அளிக்கட்டும். அது உங்களைப் பாதுகாக்கட்டும். உங்களுக்கு அருகாமையிலுள்ள மருத்துவியாபாரி யிடம் கீங்கள் 'ஆஸ்ப்ரோ'வைப் பெறலாம். 8 மாத்திரைகள் 15 அணுதான் அல்லது 30 மாத்திரைகள் கொண்ட பெரிய பாக்டெட் அணு 15. தலைவலி, சரம்பு வலி, ஜலதோஷம் ஏதாவது வந்தால் இரண்டு 'ஆஸ்ப்ரோ' மாத்திரைகள் சாப்பிடுங்கள். சிறிது நேரத்திற் குள் வலி குறைந்து போகும்; ஜலதோஷம் மறையும்; கீங்கள் மறுபடியும் கசமாக இருப்பீர்கள். கீங்கள் கஷ்டப்பட வேண்டியதெய்வீகம். எனினும் 'ஆஸ்ப்ரோ' உங்களை காக்கட்டும்.

'ஆஸ்ப்ரோ' உங்கள்கை விடாது

'ஆஸ்ப்ரோ' அபாயமற்றது. குழத்தை உடனடி மீட்கும்.

கழக்கண்ட நோய்களுக்கு உபயோகிக்கவும்— தலைவலி, ஜலதோஷம், தரம்பு நோய், தொண்டைப்புண், வாதநோய், பல்வலி, தூக்கமின்மை, சூரிய வெப்பத்தால் ஏற்படும் கோளாறுகள்

குடும்பசைஸ்
30 மாத்திரை அணு 15

தய்வோரு 'ஆஸ்ப்ரோ' மாத்திரையும் கசாதார மூறையில் சாற்றப் புகவீடாமல் அடைந்த சில கைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் அது எப்போதும் கத்தமாகவும் புத்தப் புதிதாகவும் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

விரைவில் குணம் அபாயமின்மை, பலனளிக்கும் தன்மை.

114 TM

வில்வ வனம் கந்தரம்

கி.ரா. கோபாலன்

67 ன்னுடைய அத்தையின் வாழ்க்கையில் ஏதோ வொரு ஜீவ ரகசியம் மறைந்திருப்பதாக எனக்கு ஐயமாயாகக் கூடத் தோன்றியதே இல்லை. எங்களுடைய பெரிய குடும்பத்தில் எனக்கு மாத்திரம் அத்தையின் வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய ஒரு ரகசியம் தெரிய வந்தது எதிர்பாராத அதிர்ஷ்டம்தான்.

சிறுவயதிலேயே பெற்றோர்களை இழந்த நான் அத்தையின் பூதுகாப்பில் வளர்க்கப்பட்டேன். விதவையான என் அத்தை எங்கள் வீட்டிலேயேதான் வசித்து வந்தான்.

எங்கள் வீட்டில் ஒரு பழைய நிராமியோன் பேட்டி யிருந்தது. அதோடு தேய்ந்து போன பழைய இசைத் தட்டுக்களும் சில இருந்தன. ஒழிந்த கேரவகாரியம், விழுமுறை காட்களிலும், வாடகையிலோ இரவலாகவோ பல இசைத் தட்டுக்களை வாங்கி வந்து வைத்துக் கேட்பது என் வழக்கம். என் அத்தைக்கு என்னுடைய செய்கை கோபத்தைவும் வெறுப்பையும் உண்டாக்கும். அவளுக்குச் சந்தேகம் கேட்பதில் ஏதே ஆவனவு வெறுப்பு இருந்தது. இருந்தாலும் என்மீது உள்ள பிரீதியினால் நான் அடிக்கடி இசைத் தட்டு வைத்துக் கேட்பதைச் சகித்து வந்தான்.

ஒரு நாள் ஏதோ வொரு சந்திரிகையைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதில் காலஞ்சென்ற பல பிரபல பாடகர்களின் பற்றியும், நடிகர்களின் பற்றியும் எழுதப் பட்டிருந்தது. அவர்களில் சிலருடைய புகைப் படங்களும் போடப்பட்டிருந்தன. அவைகளில் முக்கியமாக 'வில்வ வனம் கந்தரம்' என்ற நடிகரின் வாழ்க்கைக் குறிப்பும், புகைப்படமும் தான் பிரதானமாக விரிவாகியது. 'வில்வ வனம் கந்தரம்' என்பவர் மிகவும் நன்றாக நடிக் பாராதி, நன்றாகப் பாடுவாராம். இதை நான் அந்தப் புத்தகத்தைப் படித்த பிறகு தெரிந்து கொள்ளவில்லை. வில்வ வனம் கந்தரத்தைப் பற்றி அனைவர் சொல்லவும் கேட்டிருக்கிறேன். என் தகப்பன் கூடச் கந்தரத்தைப் போல் நாடகமேடா ஏரி அடிக்கக் கூடியவர்கள் இது வரையில் நாட்டில் பிறந்தது மில்லை, இனி பிறக்கப் போவதுமில்லை என்று

அடிக்கடி பெருமையோடு சொல்லுவார். வில்வ வனம் கந்தரம் வாசிப வயதிலேயே துரதிர்ஷ்டவசமாக இறந்து விட்டாராம். அவர் நாடக மேடையில் ஒரு வருடம்தான் தோன்றினாராம். அந்த ஒரு வருட காலத்திற்குள் மற்றவர்களுக்கெல்லாம் கிடைக்காத பெருமையும் புகழும் அவருக்குக் கிடைத்து விட்டதாம். பாவம்! அந்த ஒரு வருட காலம் வரையில் தான் அவருடைய உன்னத நடிக் பையும் சிறந்த இசையையும் மக்கள் கேட்க முடிந்ததாம். அந்த ஒரு வருடத்தில் கிடைத்த பெருமைக்கும் புகழ்க்கும் பங்கம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமல் இறந்து விட்டாராம் கந்தரம். அந்த நடிகரின் சரித்திரத்தைப் படிக்கப் படிக்க எனக்குத் துக்கமாய் இருந்தது. இப்படிப்பட்ட சிறந்த நடிகன் உயிரோடு இருந்த காலத்தில் நாம் பிறந்து அவனுடைய இசையையும், நடிக் பையும் கண்டு அனுபவிக்கும் பாக்கியம் பெறவில்லையே என்று வருந்தினேன். ஒரு வேளை அத்தை அவனுடைய நடிக் பையும், இசையையும் அறிந்திருக்கலாமல்லவா! அவனாக் கேட்டுப் பார்க்கலாம் என்று எண்ணினேன்.

"அத்தை! நீ வில்வ வனம் கந்தரம் என்பவரைப் பற்றி ஏதாவது கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா!" என்றான் மெதுவாக. இதைக் கேட்டதும் வியோதிகத்தினால் ஒளி மங்கிய அவனுடைய கண்களிலும் முகத்திலும் ஒரு பிரகாசம் ஏற்பட்டது. ஆனால் மறு கணம் அந்தக் கண்களில் எல்லியற்ற சோகம் தோய்ந்தது. என்னை பிரமிக்க வைத்தது. "உனக்கு வில்வ வனம் கந்தரத்தைப் பற்றி என்ன தெரியும்.....!" என்று என்னையே நிரும்பக் கேட்டான்.

"எனக்கு அவரைப் பற்றி மற்றவர்கள் சொல்லிக் கொள்வதைத் தவிர விசேஷமாக ஒன்றும் தெரியாது" என்று சொல்லிக் கொண்டே புத்தகத்தினால் 'வில்வ வனம் கந்தர'த்தின் புகைப் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அத்தை ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்தான். "அத்தை! எப்படி இருந்தாலும், இவ்வளவு சிறந்த நடிகன் ஒரு பெரிய துரதிர்ஷ்டவசம் என்றுதான் சொல்லுவேன். இப்படிப்பட்ட நடிகன் இந்தக் காலத்தில்

இருந்திருந்தால் சினிமாவின் மூலமாக வட்சம் வட்சமாக சம்பாதிக்கலாம்” என்றேன்.

அத்தை என் கையிலுள்ள புத்தகத்தை வாங்கி, அந்தப் புத்தகத்தை உற்றுப் பார்த்தான். நெடுநேரம் வரையில் வைத்த விழி எடுக்காமல் அந்தப் புத்தகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவ்வளவு நேரம் அந்தப் புத்தகத்தையே அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய காரணம் என்ன வென்று எனக்குப் புரியவில்லை. என்னுடைய வார்த்தைகளை அவன் காதில் வாங்கிக் கொண்டானா இல்லையா என்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை. “எப்படி இருந்தாலும் வில்வ வனம் சுந்தரம் ரொம்ப துரதிருஷ்ட சாலிதான்” என்றேன் மறுபடியும் நான்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் அத்தை சட்டென்று அந்தப் புத்தகத்தை மடக்கி வைத்து விட்டு “வில்வ வனம் சுந்தரத்தைப் பற்றி யார் தாழ்மையாகப் பேசினாலும் எனக்குப் பிடிக்காது” என்றுள் கோபத்தோடு.

“நான் தாழ்மையாகப் பேசவில்லை அத்தை! அவர் நாடக மேடையில் ஏறி நடித்த ஒரு வருடத்திற்குள் அவர் பாடிய பாடல்கள் ஐயங்களுடைய இருதயத்தையே கசிந்துகொள் செய்து விட்டதாமே.....இந்தப் புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறது” என்றேன் நான்.

“ஆமாம்!” என்றுள் அத்தை தன் நினைவை எங்கே பறி கொடுத்தவள் போல்.

“அப்படி, என்னால் நீ அந்த நடிக்கைப் பார்த்திருப்பாய்! இல்லையா அத்தை!” என்றேன் நான்.

அவள் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டே ஒரு பெருமூச்சு விட்ட வண்ணம், “நன்றாகப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் எனக்காகத் தனிமையில் பாடினார். ஆமாம்; இந்த விட்டியலையே இந்த அறையில் தான் எனக்காக அவர் பாடினார்” என்றுள் கர்வத்தோடு.

“இந்த அறையில் உனக்காகத் தனிமையில் பாடினாரா...! எப்பொழுது அத்தை...!” என்றேன்.

“எப்பொழுதா...!” அவள் சிறிது யோசித்து விட்டு “இது மாதிரி மேலே பம்பே நீ கேட்டும் கேள்விக்கே கேல்லாம் நான் பதில் சொல்லி முடியாது” என்று சொல்லி விட்டுச் ‘சட்டென்று எழுந்து போய் விட்டாள்.

அந்தச் சமயம் அவளிடமிருந்து அதிகமாக நான் தெரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும் மற்றொரு சமயத்தில் வில்வ வனம் சுந்தரத்தைப் பற்றி அவளிடமே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது.

★

—1)வனுடைய தேவ கானத்தை நான் கேட்டிரா விட்டாலும் அவனுடைய அற்புதமான நடிப்பை நான் பார்த்திரா விட்டாலும் ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துப்பத்தாம் ஆண்டில் ஒரு பிரிசித்தி பெற்ற நடிக்கானைத் திகழ்ந்த ‘வில்வ வனம் சுந்தர’த்தைப் பற்றி இன்னும் ஏதேனும் விவரமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசை நானுக்கு நான் எனக்கு அதிகமாகக் கொண்டதான் வந்தது. பல பெரியவர்

களிடம் அவனைப் பற்றிப் பேசி ஏதாவது தெரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்தேன். என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் அவனைப் பற்றிய சில ரவமான விஷயங்களைச் சொன்னார். “அவன் ஒரு பெரியவரும் பத்தும் பெண்ணைக் காதலித்துக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள நினைத்தானும், ஆனால் அந்தப் பெண்ணின் பெற்றோர்கள் அவனுக்குத் தங்கள் பெண்ணைக் கொடுக்கச் சம்மதிக்கவில்லையாம். அந்த மனோ விசாரம்தான் அவன் உயிரை பறி வாங்கிக் கொண்டதாம்” என்று சொல்லி விட்டு வில்வ வனம் சுந்தரம் கொடுத்த இசைத் தட்டு ஒன்றையும் என்னிடம் கொடுத்தார். அதைக் கிராமபோனில் வைத்துக் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தில் அவசர அவசரமாக விட்டுக் கொடுத்தேன். அத்தை சமையலறையில் வேலையாக இருந்தான். நான் கிராம போனை எடுத்து அந்த இசைத் தட்டை வைத்தேன். அதில் பாடுவதை விடக் கொர கொர வென்ற சத்தம்தான் அதிகமாக யிருந்தது. பழைய இசைத்தட்டுத் தானே! அந்தப் பாட்டின் முதல் அடி ‘காணக்கிடைக்காத தங்கம்’ என்பதை மீகவும் கிரமப்பட்டு நான் புரிந்து கொண்டேன். நான் அந்தப் பாட்டைக் கேட்பதில் கவனமாய் இருக்கும் பொழுது என்னுடைய அத்தை அந்த அறையின் வாசற்படியில் வந்து நிற்பதை நான் கவனிக்கவில்லை. நான் உதேசசையாகத் தலை நிமிர்ந்த பொழுது அவனைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டேன்.

“வேணு! இது யாருடைய பாட்டு!” என்றுள் ஆர்வத்துடன் என் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து.

“இதுவா! யார் பாடியதோ! பழைய ரீக்காடு. ஒரு சினேமிக் தனிடமிருந்து வாங்கி வந்தேன்” என்றேன்.

“இந்தப் பாட்டு அவருடைய பாட்டல்லவா! குரலும் அப்படியே இருக்கிறதே!” என்றுள் முன்னிலும் அதிக ஆர்வத்துடன்.

“யாருடைய குரல், யாருடைய பாட்டு என்று அத்தை!” என்றேன் நானும் ஒன்றும் தெரியாதவன் போல்.

“அவர்தான் வில்வ வனம்...” என்றுள். அதற்குமேல் வார்த்தைகள் எழும்ப வில்லையோ அல்லது அதற்கு மேல் சொல்ல வேண்டியது அவசியமில்லை என்று அவள் நினைத்தாளோ, எனக்குத் தெரியாது.

“அப்படி என்னால் இந்தப் பாட்டை அவன் பாடி நீ கேட்டிருக்கிறாயா.....!” என்றேன்.

“நன்றாகக் கேட்டிருக்கிறேன். இந்தப் பாட்டை எனக்காகத்தானே அவர் பாடினார். இந்த அறையில், அவர் எனக்காகப் பாடிய நேர ஒரு பாட்டு இதுதான்.....” என்றுள் துடிப்போடு.

நான் கிராமபோனை நிறுத்தினேன். அத்தை யிடம் வில்வ வனம் சுந்தரத்தைப் பற்றிப் பூரணமாகத் தெரிந்து கொள்ளக் கிடைத்த அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நடுவாவிட இஷ்டமில்லை.

“அத்தை! இங்கு அவர் எதற்காக வந்தார்! அவர் உனக்காகப் பாடவேண்டிய காரணம் என்ன!” என்றேன் துடிப்போடு.

“அது ஒரு பழைய கதை. அந்தக் கதையில் நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது ஒன்றுமே இல்லை!” என்றான் அத்தை.

“இல்லை, அதை எனக்குச் சொல்லித் தான் ஆகவேண்டும்!” என்றேன் கொஞ்சம் பிடிவாதமாக.

அவர் சிறிதுநேரம் ஏதோ யோசித்துவிட்டு, பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே, “எனக்கு அப்பொழுது பதினாறு பதினேழு வயதிருக்கும். அப்பொழுது நடந்த கதை இது. நான் ரொம்ப அழகாய் இருப்பேன்.....” என்று சொல்லிச் சற்று நிறுத்தினான்.

★

அத்தை தன் யௌவன வயதில் ‘நான் ரொம்ப அழகாய் இருப்பேன்’ என்று சொல்லியதை நான் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டியிருந்தது. ஏனென்றால் வேறு நாளைக்கு முன்னால் எங்கள் குடும்பத்தின் ரெல்லாம் சேர்ந்து எடுத்துக் கொண்ட புகைப்படம் இன்னும் எங்கள் வீட்டுச் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்தது. அது மங்கலடைந் திருந்தாலும் என் அத்தை அழகானவன்தான் என்பதை நினைக்கக் கூடியதாய் இருந்தது. அத்தை மறுபடியும் பேசத் தொடங்கினான்:

“அப்பொழுது நல்ல மழைக்காலம். ஒரு நாள் நான் மாத்திரம்தான் வீட்டிலிருந்தேன். என் தாயாரும் தகப்பனாரும் அதாவது உள் பாட்டியும் தாத்தாவும் தஞ்சாவூரில் விலவனம் கந்தரத்தின் ‘நள தமயந்தி’ அன்று இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

தாயாரும் தகப்பனாரும் அதாவது உள் பாட்டியும் தாத்தாவும் தஞ்சாவூரில் விலவனம் கந்தரத்தின் ‘நள தமயந்தி’ அன்று இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

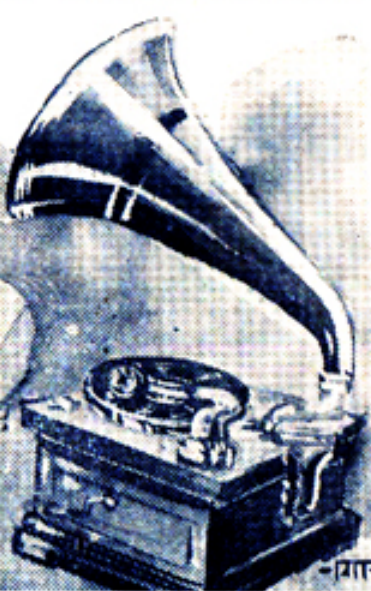
அதைப் பார்ப்பதற்காகப் போயிருந்தனர். எனக்குத் தெளிவாக இப்பொழுது ஒன்றும் ஞாபகத்தில் இல்லை. நானும் அவர்களோடு செல்ல வேண்டுமென்று அப்பொழுது பிடிவாதம் பிடித்தேனென்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் எனக்கு ஐயதோடும், மழைக் காலத்தில் வெளியே வரக்கூடாது என்று சொல்லி வேலைக்காரக் கிழவனின் பாது காப்பில் விட்டு விட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

“இரவு மணி ஏழு இருக்கும். முதல் நாள் மிகவும் கடுமையாகப் பெய்து ஒய்ந்திருந்த மழை மறுபடியும் அந்த வேளையில் பிடித்துக் கொண்டது. நான் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு இந்த அறையில் வந்து உட்கார்ந்தேன். அப்பொழுது வீட்டு வாசலில் படுத்திருந்த வளர்ப்பு நாய் குரைக்கத் தொடங்கியது. யாரோ அன்னியர் வந்திருக்க வேண்டும் என்று நான் நினைத்த பொழுது வேலைக்காரக் கிழவன் என் எதிரில் வந்து நின்றான். ‘யாரோ ஒரு வெளியூர்ப் பெரிய மனிதர் அந்த வழியாக வண்டியில் போய்க்கொண்டிருந்ததாகவும், திடீரென்று வண்டியின் அச்ச முறிந்ததால் அவருடைய பிரயாணத்திற்கே தடையாக ஏற்பட்டு விட்டதாகவும் அவர் மறு நாள் காலை வரையில் எங்கள் வீட்டில் தங்கியிருந்து போகலா மென்று நினைப்பதாகவும் சொன்னான். இப்படி ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்ட மனிதர்கள் எத்தனையோ பேர் நம்முடைய வீட்டில் வந்து தங்கியிருப்பதால் நானும் அதற்குச் சம்மதம் அளித்து, இந்த அறையில் அவர் தாராளமாக இருக்கலாம் என்று சொல்லிவிட்டு மாடிக்குப் போனேன்.”

“அந்தப் பெரிய மனிதர் தான் வில்வனம் கந்தரமோ.....!” என்றேன் துடிப்போடு.

அத்தை என் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமலேயே பேசிக்கொண்டு போனான்.

“நான் மாடியில் போய்க் கூட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு, ஏதேதோ குட்டு யோசனைகளெல்லாம்

-111-

லாம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். என்ன ஆர்ச்சரியம்! கீழே இருந்த அறையிலிருந்து யாரோ பாடும் குரல் கேட்டது. உற்றுக் கேட்டேன். வெறும் பாட்டு மாதிரி இல்லை. பாட்டுப் பிடிவின் காதலும் கேட்டது. அப்பொழுது நான் ஒரு உபாத்தியாயர் மூலம் பிடிவ் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய பிடிவ் இந்த அறையில்தான் இருக்கிறது. இரவு தங்கிவிட்டுப் போக நினைத்துப் பனிதர்தான் என் பிடிவ் எடுத்து வாசித்துக் கொண்டே பாடுகிறார் என்பது எனிடில் விளங்கியது. அதைப் போன்ற இவ்வ குரல் அன்றுவரையில் நான் கேட்டதே இல்லை. ஏன்! இன்று வரையில் கூட அப்பிடி ஒருவர் படி நான் கேட்டதே இல்லை. நான் சட்டென்று மாடிவிலிருந்து இறங்கி இந்த அறைக்கு வெளியே நின்று சிறிது நேரம் அந்தப் பாட்டைக் கேட்டேன். என்னுடைய ஆர்வம் கண்டேரத்தில்தான் எல்லை கடந்து நின்றது. நான் சட்டென்று அறையிலிருந்து நுழைந்து படிக்கொண்டிருந்தவரின் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவரும் என்னைப் பார்த்தார். ஆனால் பாடுவதை மாதிரி நிறுத்தவில்லை, பிடிவ் வாசிப்பதை யும் நிறுத்தவில்லை. அவருடைய பாட்டு எனக்கு எவ்வளவு பிரமிப்பை உண்டாக்கியதோ அதை விடப் பன்மடங்கு பிரமிப்பு அவரை நேரில் பார்த்ததும் எனக்கு ஏற்பட்டது. அவரைப் போல் அவ்வளவு அழகான வால்பரை நான் பார்த்ததே இல்லை....."

அத்தை இந்த இடத்தில் சிறிது நேரம் தன் பேச்சை நிறுத்தி ஒரு பெருமூச்சு விட்டார். "அவ்வளவு இனிமையாகப் பாடும் ஒருவர் வாசனையும்கூட, அழகாகும் இருந்தால், பதினெட்டு வயதையான என்னைப் போன்ற பெண் தனிமையில் அவளைச் சந்திக்க நேர்ந்தால் மனதில் எத்தகைய போராட்ட மெல்லாம் எழும் என்பதை என்னைப்போல் அனுபவித்தவர்களுக்குத் தான் தெரியும்....." என்று சொல்லி அவன் மெதுவாக ஒரு தடவை சிரித்துக்கொண்டே மென மானான். அத்தைக்கு அப்பது வயதிற்கு மேலாகிறது. அப்பொழுது அவருடைய இனமையிலே நடந்து ஒரு இன்பமான நிகழ்ச்சியின் நினைவு அவளுக்கு ஒரு இன்பவேதனையைக் கொடுத்தது என்பதை அப்பொழுது அவள் முக மாறுதலிலிருந்து தெளிவாய் அறிந்து கொண்டேன்.

"வேணு! சிறு வயதில் அதுபவமும் அறிவும் இல்லாதபோது தவறான முறையில் எவ்வளவோ நடந்திருக்கலாம். பின்னால் அவை களை நினைத்தால் நாம் ஒரு காலத்தில் செய்த அசட்டுக் காரியத்திற்காக வெட்கத்தாலும் அவமானத்தாலும் இருதயம் குன்றிப் போய் விடுகிறது. நாம் செய்த அசட்டுக் காரியங்களை எல்லாம் மறந்து விடுவோம் என்றாலும் முடிவிலில்லை. எப்பொழுதாவது அவைகள் ஓர்பகத்துக்கு வந்து விடுகின்றன...போகட்டும். மேலே கதையைச் சொல்கிறேன் கேள். அந்தப் பாட்டை அவர் முடித்தவுடன் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே, பிடிவ்யும் வில்லை யும் கீழே வைத்து விட்டு 'கீங்கன்தானே இந்த வீட்டு எஜமானி!' என்றார் பணிவான குரலில். "எனக்கு அவரோடு பேசுவதற்கே வெட்கமாய் இருந்தது. அவருடைய அழகு என்னை

உன்மத்தமாகி விட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நல்ல சிவப்பு. கட்டுக் குடுமி. காணில் வைரக் கண்கள் ஜோலித்துக் கொண்டிருந்தது. குறு குறுப்பான பார்வை—விடிமச் சிரிப்பு, ஜவ்வாதுப்போட்டு, மல்லின் சட்டை. கழுத்தில் தங்கச் சங்கிலி, கையில் தோடா, மோதிரம் இவைகள் ஒவ்வொன்றும் மனதிற்குக் கவர்ச்சியாகத்தான் விருந்தது. ஆனால் அவரோடு பேசுவதற்குத்தான் வெட்கமாய் இருந்தது. ஆனால் ஏதாவது பேச வேண்டுமென்ற ஆவல் மாதிரி துடித்தது. நான் நினைவாகப் படியில் சாய்ந்து நின்ற வண்ணம் 'இல்லை, என் தயாரும் தகப்பனும் வில்வ வனம் கந்தரத்தின் நாடகத்தைப் பார்க்கத் தஞ்சாவூருக்குப் போயிருக்கிறார்கள்.....' என்றேன்.

"இதை கேட்டதும் அவர் 'கல கல' வென்று சிரித்து விட்டு, 'உனக்கு வில்வ வனம் கந்தரத்தின் நாடகத்தைப் பார்க்க இஷ்டமில்லையா! நீ மாதிரி ஏன் போகவில்லை!' என்றார்.

"இதற்குச் சட்டென்று என்றால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. 'எனக்கும் ஆசைதான்... ஆனால் அம்மா, உனக்கு ஜலதோரம். மழையிலும் குளிரிலும் வரவேண்டாம்' என்று சொல்லி விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்' என்றேன் தயங்கியபடி. அவர் மறுபடியும் ஒரு தடவை கல கலவென்று சிரித்து விட்டு 'கவலைப்படாதே! வட்சக்கணக்கான ஜனங்கள் வில்வ வனம் கந்தரத்தக்காகத் தஞ்சாவூரில் காத்திருந்தாலும் அவன் அவர்களுக்குக் காசுப் போய்ப் பாடவோ நடிக்கவோ தயாராய் இல்லை, இன்று அவன் உனக்காகப் பாடப் போகிறான்...' என்று சொல்லிக் கண்ணைச் சாய்த்து என்னைப் பார்த்துவிட்டு 'சரி! இன்னொரு பாட்டுப் பாடுகிறேன். கேட்கிறாயா!' என்றார். இதைக் கேட்டதும் எனக்குத் தூக்கி வாசிப்போட்டது. அப்பொழுது எனக்குள்ளான ஆர்ச்சரியமும், ஆர்வத்தமும் சொல்லி முடியாது. என் எதிரில் உட்கார்ந்திருப்பவர்தான் 'வில்வ வனம் கந்தரம்' என்பதை அறிந்து கொண்டதும் எனக்கு எப்படி இருந்திருக்குமென்று சொல்ல வேண்டுமா! அது உண்மையா என்று சந்தேகம் எழுந்தது..." என்று சொல்லி அத்தை மெனமனானான்.

"அதற்கு மேலே என்ன நடந்தது, அத்தை!" என்றேன் நான் ஆர்வத்தோடு.

அத்தை மீண்டும் தொடர்ந்தார்: "கீங்கன் இன்னொரு பாட்டுப் பாடுங்கள்' என்று என் கபாலமான வெகுளித் தனத்தினாலும் அறிபாலமையாலும் கேட்டேன். விவாகம் ஆகக் கூடிய பருவத்திலிருக்கும் ஒரு பெண் அப்படிக் கேட்டதை வெறும் வெகுளித்தனம் என்றுதான் அவரும் கருதியிருக்கவேண்டும். அவர் மறுபடியும் பிடிவ்யைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு 'காணக் கிடைக்காத தங்கம்' என்ற பாட்டைப் பாடிக்கொண்டே பிடிவ் வாசிக்க ஆரம்பித்தார். நான் மெய் மறந்து அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அவர் அதைப் பாடி முடித்தவுடன் பிடிவ்யைக் கீழே வைத்து விட்டு 'நான் வெறும் நடிக்க மாதிரி மில்லை. பாடகன் மாதிரிமில்லை, கொஞ்சம் பிடிவ்யும் வாசிக்கத் தெரியும். இங்கு இந்தப் பிடிவ்யைப் பார்த்ததும் இதை எடுத்து வாசிக்க

வேண்டுமென்று தோன்றியது. பிறர் வாத்தியங்களை அவர்கள் அனுமதியின்றி தொடுவது பிசகு. ஆனால் எனக்கிருந்த ஆர்வத்தில் அந்தத் தவறை செய்து விட்டேன். இதில் ஒன்றும் குற்றமில்லை...!” என்றார்.

“அவர் என்னுடைய பிடிவை எடுத்து வாசித்ததை நான் குற்றமாக நினைக்கவே இல்லை. வில்வ வளம் கந்தரம் என்னுடைய பிடிவையும் எடுத்து வாசித்த பாக்கியம் கிடைத்ததே என்று தான் நினைத்தேன். ஆகவே, “இதில் குற்றமென்ன! இதைக் குற்றமாகவே நான் கருதவில்லை. இதில் எனக்குச் சந்தோஷம் தான்” என்றேன்.

“அவர் சிரித்துக் கொண்டே ‘இந்த வீட்டில் இன்னும் யாரேனும் இருந்தாலும் நான் இங்கு இருக்கிறேன் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளடும் என்று தான் பாடினேன்’ என்றார்.

“இதற்கு நான் ஒன்றும் பதில் பேசவில்லை. அப்பொழுது, மிகவும் களைப்படைந்தவராகத் தோன்றினார். அந்தக் களைப்பு பாடியதனால் ஏற்பட்டதோ, அல்லது அந்த மழையில் வண்டியில் பிரயாணம் செய்ததினால் ஏற்பட்டதோ என்பதை என்னால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. ஒருவேளை இரவு வேளையில் அவர் சாப்பிடாமலும் இருந்திருக்கலாம் அல்லவா! அவருக்கு ஏதாவது உபசாரம் செய்ய வேண்டுமென்று தோன்றியது. ‘சீக்கர்கள் ரொம்பக் களைத்திருக்கிறீர்கள். கொஞ்சம் பால் கொண்டு வந்து தரட்டுமா?’ என்றேன் நான்.

“தாராளமாக நீ எது கொடுத்தாலும் சாப்பிடுகிறேன். கொண்டுவா.....” என்றார்.

“உள்ளே அடுப்பில் பால் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதை ஒரு டம்ளரில் ஊற்றிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தேன். அவர் அதைச் சாப்பிட்டுவிட்டு மெதுவாக என் சமீபத்தில் வந்து ‘உண்ணப்போல் இவ்வளவு அழகான பெண்ணை நான் எங்குமே பார்த்ததில்லை. சொப்பனத்தில் கூடக் கண்டதில்லை.....’ என்றார்.

‘உங்களைப் போல இவ்வளவு அழகானவரை நான்கூடச் சொப்பனத்திலும் கண்டதில்லை—’ என்று நான் அவர் வார்த்தைக்கு எதிர் வார்த்தை சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் வெட்கம் என்னைப் பேச விடவில்லை.

“இவ்வளவு இன்ப குணமும் அப்பழக்கற்ற தெளிந்த உன்னமும் படைத்த ஒரு பெண்ணைப் பார்க்கப் போகிறேன் என்று நான் நினைக்கவேயில்லை. இந்த அதிருஷ்டத்தை தெய்வம் எனக்கு அளிப்பதற்கு அனுகூலமாகத்தான் நான் பிரயாணம் செய்த வண்டியின் அச்சம் முறிந்தது போலும்” என்றார்.

“என்னைக் கண்டதும் அவருக்கு இவ்வளவு அன்பும் இப்படிச் சரணமாகப் பேசுவதற்கு துணிச்சலும் ஏற்பட்டு விடுமென்று நான் நினைக்கவே இல்லை. என்று சொல்லிச் சற்று நிறுத்தினான் அத்தை.

★

“அப்படியென்றால் அவர் உன்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள ஆசைப் பட்டார் என்று சொல்லு.....!” என்றேன் நான்.

“அதில் என்ன சந்தேகம்! அப்படித்தான் அவர் நினைத்தார். என் மனசிலும் அந்தக் கணத்தில் அப்படி ஒரு ஆசை எழுந்தது. ஆனால் பின்னால் எல்லாம் வேறு விதமாக முடிந்து விட்டது.....” என்று ஒரு பெருமூச்சு விட்டார் அத்தை.

“சரிதான். அப்புறம் என்ன நடந்தது!” என்றேன் நான். அத்தை தொடர்ந்தான்:

“நல்ல வேளை விபீதமாக ஒன்றும் நடந்து விடவில்லை. அந்தச் சமயத்தில் தஞ்சாவூருக்கு நாடகத்திற்காகப் போன என் தாயாரும் தகப்பனரும் ஏமாற்றத்துடன் வீடு திரும்பி விட்டார்கள். எங்கள் வீட்டு வண்டியின் சலங்கைச் சத்தத்தைக் கேட்டதுமே இதை நான் தெரிந்து கொண்டேன். நான் பதட்டத்தோடு ‘இதோ நாடகத்துக்குப் போன அப்பாவும் அம்மாவும் திரும்பி விட்டார்கள். நான் போகிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டு ஓடி விட நினைத்தேன். அவர் ‘சட்’டென்று என் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு ‘உன் பெயர் என்ன! கேட்க மறந்து விட்டேன்’ என்றார். நான் ‘என் பெயரா? வனஜா..... கையை விடுங்கள்’ என்றேன் பதட்டத்துடன்.

“அவர் ‘வனஜாவா, நல்ல பெயர்தான். நீ என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டிருக்கிறாய்! என்னோடு வந்து விடுகிறாயா.....’ என்றார் ஆர்வத்துடன் என் கைகளை விடாமல். அப்பொழுது சிந்தித்துப் பதில் சொல்ல எனக்கு அவகாசம் இல்லை. நானும் அரட்டுத்தனமாக ‘சரி’ என்று பதில் கூறிவிட்டு என் கைகளை அவருடைய பிடியிலிருந்து உதறிக்கொண்டு ஓடிவிட்டேன்.

“என் அப்பாவும் அம்மாவும் அப்பொழுது தான் வண்டியிலிருந்து இறங்கினார்கள். நான் வாசற்படியில் நின்று என்னுடைய படபடப்பை ஒருவிதமாகச் சமாளித்துக்கொண்டு அவர்களிடம் வில்வவளம் கந்தரம் எதிர் பார்த்த விதமாக அன்று இரவு நம்முடைய வீட்டில் தங்கும்படி நேரிட்டதைச் சொன்னேன். ஒரு பிரபல நடிகர் தங்கள் வீட்டில் வந்து தங்க நேரிட்ட அதிசயத்தை எண்ணி அவர்கள் அடைந்த ஆச்சரியத்துக்கும் ஆனந்தத்துக்கும் எல்லை இல்லை.

“என் தகப்பனர் கந்தரத்துக்கு உபசாரம் செய்ய ஆரம்பித்தார். நான் மாடியில் போய்ப் படுத்திக் கொண்டேன். என் மனம் நான் செய்தது தவறு, சரியா என்று அப்பொழுது தான் ஆலோசித்து முடிவுகூட எண்ணியது. அவருக்கு அளித்த வாக்குறுதியை எண்ணிப் போராடியது. நெடுநேரம் தூங்காமல் ஏதேதோ நினைத்துப் புரண்டு கொண்டிருந்தேன்.

“ஓடு கந்தரம் பாடும் குரல் என் காதிக்குக் கேட்டது. சாதாரணமான பாடல்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தாலே என் தகப்பனர் அவர்களை இலேசில் விடுவதில்லை. வில்வவளம் கந்தரமே வந்திருக்கும்போது அவர் சாதாரணமாக விட்டு விடுவாரா! இரவு நெடுநேரம் வரையில் அவர் பாடினார். பாடல்கள் பாடினார். ஆனால் அவர் எதையும் விருப்பத்தோடு பாடியதாய் எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவர் எனக்காகப் பாடிய ‘காணக் கிடைக்காத தங்கம்’ என்ற

பாட்டைப்போல் இனிமையாக இருந்ததாகவும் எனக்குத் தோன்றவில்லை. மறுநாள் காலை மழை நீன்றுவிட்டது. என் தகப்பனர் சுந்தரத்திற்காக வண்டி தயார் செய்து அவரை வழியனுப்பினார்....."

★

“அவர் போகும்போது உன்விடம் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையா அத்தை!.....” என்று கேட்டேன் நான்.

“அவரிடம் கெடுக்கிப் பேசுவோ அவரைப் பார்க்கவே எனக்குச் சுந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போய்விட்டது. அவர் எதிரில் போகவே எனக்கு பயமாகவும் கூச்சமாகவும் இருந்தது. அவர் சென்ற பிறகு என்னுடைய அசட்டுத்தனத்திற்காக நான் வெட்கப்பட்டேன். நடந்தவைகளை மறந்துவிடப் பிரயத்தனம் பட்டேன். இளமையில் நடந்த எத்தனையோ விளையாட்டு சிகழ்ச்சிகளில் இதுவும் ஒன்று என்றுதான் நாளடைவில் கருதினேன். இந்த ரகசியம் இத்தனை நாளும் என் இருதயத்திற்குத் தான் தெரியும்.....” என்று சொல்லி நிறுத்தினார்.

“அத்தை! வில்வ வனம் சுந்தரத்தை நீ மறுபடியும் பார்க்கவே இல்லையா!” என்றேன்.

“மறுபடியும் அவரைப் பார்க்கவே இல்லை.”

“அப்படியென்றால் அந்த மனிதன் போகிறி, அவன் உன்னை நயவஞ்சகமாகக் கெடுக்கத்தான் நினைத்திருக்க வேண்டும்” என்றேன்.

“இல்லை வேணு! அவரை அப்படி எல்லாம் சொல்லாதே” என்று சொல்லிவிட்டு “நீ மாடிக்குச் சென்று பிரேசு டிராயரைத் திறந்து அதற்குள் ஒரு சிறிய பித்தளைப் பெட்டி இருக்கும். அதை எடுத்து வா” என்றார்.

நான் அவசரமாக மாடிக்குச் சென்று அவள் குறிப்பிட்ட இடத்திலிருந்த சிறிய பித்தளைப் பெட்டியை எடுத்து வந்தேன். அவள் அதைத் திறந்தாள். அதற்குள் ஒரு காகிதக் கத்தை இருந்தது. அவள் ஒவ்வொரு கடிதமாக எடுத்துப் பார்த்துவிட்டுக் கடைசியிலிருந்த ஒரு மக்கலான காகித உறைவை என்விடம் எடுத்துக் கொடுத்து “இதைப் படி” என்றார். நான் அதைப் படிக்கவானேன் :

அன்பும் அழகும் மிக்க பெண்ணே!

ஒரு நாள் இரவு உன் வீட்டில் தெய்வா நினமாக வந்து தங்கிய நடிக்கிற மறத்திருப்பாய். நீ மறவாதிருந்தால் அது அவன் செய்த பக்கவியம். முன்பின் அறிமுகம் இல்லாத அந்த நாலேடி நடிக்கவிடம் நீ மிகவும் கருணையோடும் அன்போடும் நடந்து கொண்டாய். நீ உன்னுடைய குது வினையறியாத தாய்மையான உள்சந்தோடு அவளிடம் பழகினாய். அவள் ஏதை விரும்பினாலும் அவனுக்காகச் செய்யச் சித்தமாய் இருந்தாய் என்பதை உன் கண்களே அனுக்கு விளக்கின. அப்படியே அவளும் உன்விடம் நன் இருதயத்தைப் பரிசீலனை செய்தாள். ஆனால் அவன் வாழ்க்கையில் உன்னைப்போல் பரிசுத்தமானவன்மே. அவன் உலகத்திலேயே காணக் கிடைக்காத ஒரு பலவீனமான மனிதப் பிரதி என்பதை

அனுபவமில்லாத நீ எப்படி அறிந்து கொண்டிருக்கிறாயும்? ஆனால் கடைசி நிமிஷத்தில் அவனுக்கும் தெளிவான புத்தி வந்ததுதான் கடவுள் உன்னை அவளிடமிருந்து காப்பாற்றச் செய்த பேருதவி. அவன் உன்னையும் அவனோடு பழகிய பல பெண்களையும் மதிப்பீட்டுப் பார்த்த பொழுதுதான் அவர்களைப் போல் உன்னையும் நினைக்க - உன்னையும் நடத்த - அவன் மனத்துக்குத் துணிவு ஏற்படவில்லை. இதை நீ இன்று அறிந்து கொள்ளாவிட, நாம் எங்குவது அறிந்து கொள்வாய். அவனுடைய மனச்சாட்சி அவனை எந்தவிதமான அநாகரீகமான காரியமும் செய்யத் தூண்டவில்லை. அன்பான பெண்ணே! இதை நீ உணர்ந்து கொண்டு அவளை மன்னிக்க வேண்டும். உன்னுடைய களங்கமற்ற அழகான கண்கள் அன்னுடைய துக்கத்திலும் அவனுக்குக் கொடுக்காத ஆறுதலைக் கொடுத்துக் கொள்புக்கும். அத்தகைய அழகிய கண்களில் சோகத்தையும், கண்ணீரையும் காண அவன் விரும்பவில்லை.

அன்புள்ள

வில்வ வனம் சுந்தரம்

அந்தக் கடிதத்தைப் படித்ததும் உறையில் போட்டு அத்தையிடம் கொடுத்தேன். அவள் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்த வண்ணம் மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“அவரைத்தான் நீ மறுபடியும் பார்க்கவே இல்லையே. இந்தக் கடிதம் உனக்கு எப்படிக்கிடைத்தது அத்தை!” என்றேன்.

அத்தை அப்பொழுதுதான் தூக்கத்திலிருந்து விழித் தெழுந்தவன் போல் திடுக்கிட்டு “இந்தக் கடிதம் எப்படி என் கைக்குக் கிடைத்தது என்று கேட்கிறாய்! ஒருநாள் நான் விட்டு வாசலில் நின்று கொண்டிருந்த போது யாரோ ஒரு மனிதன் இதை வில்வ வனம் சுந்தரம் என்விடம் கொடுக்கச் சொன்னதாகச் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டுப் போனார். நான் மறுபடியும் அவரைப் பார்க்கவே இல்லை. அவரைப் பார்க்கவும் விரும்பவில்லை. இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு எனக்கும் விவாகமாகி விட்டபடியால் இதை யெல்லாம் பற்றி நினைப்பதே எனக்கு வேறுபாய் இருந்தது. அதற்குப் பின் ஒரு வருட காலம்தான் வில்வ வனம் சுந்தரத்தின் புகழ் உலகத்தில் சிர்ந்தது. திடீரென்று அவருடைய சாரீரம் கெட்டுவிட்டது. முன்பு கேட்ட இனிய குரலை ஜனங்கள் கேட்க முடியவில்லை. நாளடைவில் உலகம் அவரை வட்சியம் செய்யவில்லை, தன் பெருமை குலைந்தவுடன் அவரும் உயிருடன் வாழ விரும்பவில்லை போலிருக்கிறது. திடீரென்று ஒரு நாள் அவர் இறந்து விட்ட செய்தியை நான் கேள்விப்பட்டேன். வேணு! அந்த இசைத்தட்டை யாரிடமிருந்து வாங்கி வந்தாயோ அவரிடமே திருப்பிக் கொடுத்துவிடு. இந்த வயதான காலத்தில் நான் மனசை அமைதியாக வைத்துக்கொண்டு பிராணனை விட நினைக்கிறேன்.....” என்று சொல்லி நிறுத்தினார்.

அத்தையின் விருப்பப்படியே அந்த இசைத்தட்டைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டேன். ஆனால் வில்வ வனம் சுந்தரத்தை மாத்திரம் மறந்து விடவேண்டுமென்று நான் நினைக்கவே இல்லை.

வேளிவந்து விட்டன!

கமர்ஷியல் வேளியீடான இரண்டு
இணையற்ற கலைப் போக்கிஷங்கள்

சோலைமலை இளவரசி

(கல்கி எழுதியது)

விலை ரூ. 3-8-0

போரும் காதலும்

(டால்ஸ்டாய் எழுதியது)

முதல் பாகம்: 650 பக்கங்கள் கொண்டது

மொழிபெயர்த்தவர் :

பொ. நிருகூடசுந்தாம்

விலை ரூ. 10-0-0

(தபால் செலவு தனி)

வியாபாரிகளுக்கு 25% கமிஷன்
கொடுக்கப்படும்

~~~~ விவரங்களுக்கு ~~~~
கமர்ஷியல் பிரிண்டிங்
& பப்ளிஷிங் ஹவுஸ்

தபால் பெட்டி செ. 1569

46, அரமணக்காரத் தெரு, சென்னை 1

அலை ஓசை, சிவகாமியின் சபதம்
(கல்கி எழுதியவை)

(அச்சில்)

புதுமை
பெறுங்கள்!

மிருதுத்
தன்மை பெறுங்கள்!

நீடித்த
இனிமையுடன் இருங்கள்!

புதுமை பெறுங்கள்! முதலில் உயரணம்
செய்ததும் சார்மின் டால்கம் பவுடரை
உடல் முழுதும் தூவுங்கள். எத்தனைபு புது
மை உணர்ச்சி அது அளிக்கும் தெரியுமா?
தீய்ப்பாற குளுமையும் உடல்.

மிருதுத் தன்மை பெறுங்கள்! உடலில்
கரினையுள்ள இடங்களிலும் பவுடரை கண்டு
கத்தடின் விடுங்கள். அது பட்
டைப் போல பட்டாந்து அரிச்சம்
வராமல் பாதுகாக்கிறது.

நீடித்த இனிமையுடன்
இருங்கள்! சார்மின் டால்
கம் பவுடரை தாராளமாக
அடக்கடி உபயோகிப்புகள்.
அது செயலிழாமல் பெரு
ளாழ்வு அளிகளும் சாதனம்.
அமலித்தமகாதம் வராசரிந்
ளும் இதுவே சிறந்த காரியம்.

சார்மின்ஸ்

டால்கம் பவுடர்,

பரவரப்படுத்தும் மனோஹரமான நறுமணமுள்ளது.

கொம்பெட்டிகள் சார்மின் வரண பண்டங்
களில் சுவைநீங்குகின்றும் உதவும் கரிம் மற
தும் மனோ குணமையுடனும் இருக்கின்றன.
இவை இரண்டும் எவ்விதமான சமூகத்திற்
கும் உகந்த பிரபலமான முகக்கர்மன்.

கமல் ஜோஷி

“முடியாது! இனிமேல் ஒரு மாதம் என்ன, ஒரு நாள் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. ஒரு மாதம் என்றால் ஒரு மாதத்துவாடகையில் அல்லவா வந்து விடிகிறது! ஸ்வாமி, இந்த மாதக் கடைசிக்குள் நீங்கள் இந்த அறையைக் காலி செய்துதான் ஆகவேண்டும். இல்லா விட்டால்.....”

“ஒரே ஒரு மாதம் தவணை கொடுங்கள். இந்தச் சித்திரம் எழுதி முடிந்ததும் நான் உங்களுக்குச் சேர்ந்தாற்போல மூன்று மாதத்துவாடகையும் சேர்த்துக் கொடுத்து விடுகிறேன். இந்தப் படம் நல்ல விலைக் குப் போகும். நான் சொல்லுவது மூற் றிலும் உண்மையே.”

கலைஞரின் வார்த்தைகளில் வீட்டுச் சொந்தக்காரனுக்கு நம்பிக்கை உண்டாக வில்லை. கலைஞன் அந்த அறையை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு நான்கு மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. முதல் மாதத்து வாடகை கொடுத்ததோடு சரி, அப்புறம் மூன்று மாதங்களாக வாடகை பாக்கி சின்றுவிட்டது. சிலைமை இப்படி இருக்கும்பொழுது இன்னும் ஒரு மாதம் இருக்க அறுமதி அளித்தால் நான்கு மாதத்து வாடகையும் அல்லவா சிலுவையில் சின்றுவிடும்?

“வேண்டாம், ஸ்வாமி! வேண்டாம். உங்களை நான் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு விட்டேன். உங்களிடமிருந்து ஒரு செல் லாத தம்பிடி கூடக் கழலாது. அப்படியிருக்கும் பொழுது நான் உங்களுக்கு எத்தனை நாள் தான் தவணை கொடுப்பது? என் கால்களுக்கு விளக்கெண்ணெய் சேதமே ஓரிய, உங்களால் ஒரு பிரயோ ஜனமும் இல்லை. இந்தனை நாட்களாகத் தவணைக்கு மேல் தவணை சொல்லி நான் கடத்திக் கொண்டே வந்து விட்டீர்கள். உங்கள் நானையப் பொறுப்பை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு விட்டேன். இனி என்னால் ஒரு சிறியும் கூடப் பொறுக்க முடியாது. உண்மையில் நீங்கள் ஒன்றுக் கும் உதவாதவர்; சுதகச் சோம்பேறி. வேலை வெட்டி ஒன்றும் செய்வதில்லை.

நீங்கள் ஏதாவது நாலு காசு சம்பாதித்தாலா வது, இன்றைக்கு இல் லாவிட்டால் நாளைக் காவது கொடுத்து விடு வீர்கள் என்று நம்ப லாம். மனத்தைச் சமாதானப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.”

“தாங்கள் தயவு செய்து, பெரிய மனசு பண்ணி இன்னும் ஒரே

மாதம், ஒரு மாதம் என்றால் ஒரே மாதம்.....”

“எதற்காக வீணில் பேசி வாய்க்குச் சிரமம் தருகிறீர்கள்? ஒரு மாதம் என் கிறீர்களே, அந்த ஒரு மாதத்துக்கு எத்தனை நாட்கள் தெரியுமா? முப்பது நாட்கள்! நான் தான் ஒரு நாள் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது என்று சொல்லி விட்டேனே! உலகத்தில் உள்ள உதவாக்கரைகளுக்கும் திண்ணை தூங்கித் தடிராமன்களுக்குள் என் வீட்டில் இடம் கொடுக்க இது என்ன தர்ம சத்திரமா?”

அவமானமும் கோபமும் கலைஞன் உள்ளத்திலே கொந்தளிப்பை உண்டு பண்ணுகின்றன. இருந்தாலும் அவன் வாய் நிறவாங்கல் வாளா விருக்கிறான். வாடகைக் கட்டுப்பாடு சட்டப்படி பணத்தைக் கோர்ட்டில் கட்ட மட்டும் அவனுக்குச் சக்தியிருந்தால் இன்று அவன் வீட்டுக் காரனின் இந்த அடாபிடிப் பேச்சுக்குத் தகுந்த பாடம் கற்பித்திருப்பான். அப்பப்பா! வீட்டுக்காரனுக்குத் தான் என்ன கல் நெஞ்சம்! அவன் முகத்திலே கடுகளவாவது கருணையின் சின்னம் தோன்றினால்தானே! இப்படிக் கல் நெஞ்சம் படைத்தவர்களை அந்தக் கடவுள் ஏன் தான் படைத்தானே? ஒரு வேளை அவனும்கல் நெஞ்சம் படைத்தவனாகவே தான் இருப்பானே?

கோபத்தில் கலைஞன் வீட்டுக்காரனை மனத்துக்குள் திட்டுகிறான். ஆனால் அவ னுடைய கையால் ஆகாத கோபம் வீட்டுக் காரனை என்ன செய்துவிட முடியும்!

வீட்டுக்காரன் அறையைச் சுற்று முற்றும் பார்க்கிறான். அவனுடைய கண்கள் கலைஞன் திட்டும் அரைகுறைப் படத்தின் மேல் விழுகின்றன. என்ன படமோ இது? இவனுக்கும் படம் எழுதத் தெரிந்தால் தானே! இந்த மாதிரிப் படத்தை எவ்வளவு காசு கொடுத்து வாங்குவானே? உலகத்தில் முட்டாள்களுக்குக் குறைவில்லை. இல்லாவிட்டால் இம் மாதிரிப் படங்கள் எல்லாம் எப்படித்தான் விற்பனை ஆக முடியும்?

சிறிது நேரம் வரை படத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த வீட்டுக்காரனின் கண்கள் சித்திரத்தில் உள்ள உருவத்தின் கண்களின் மீது விழுந்து லயிக்கின்றன. அவனுக்கு அந்தக் கண்கள் அழகாகவும் தோன்றுகின்றன. இருந்தாலும் அந்தக் கண்களில் இன்னும் ஒளி உண்டாக்கப்படவில்லை; உயிர்க்களை திட்டப்படவில்லை. கலைஞரின் எழுதுகோல் இன்னும் அந்தக் கண்கள் மீது தன் கைத் திறனைக் காட்டவில்லை. காட்டி யிருந்தால் அதன் இரு கரு விழிகளிலும் உயிர்க்களை தாண்டவ மாடத் தொட்டு யிராதா?

அந்தக் கண்கள் அழகு வாய்ந்தவை தானா, இல்லையா என்பது தெரியாது. ஆனால் அவை வீட்டுக்காரனின் மனத்தில் கட்டாயம் இரக்கத்தைக் கசியச் செய்து விட்டன என்று மட்டும் தெரிகிறது. இல்லாவிட்டால் அவனுடைய குரலில் இவ்வளவு மென்மையும் குழையும் எங்கிருந்து தாண்டவமாடக் கூடும்? "நான் உனக்கு ஒரு மாதம் தவணை தரத்தயார். ஆனால் ஒரே ஒரு சிபந்தனை" என்று ஆரம்பிக்கிறான் வீட்டுக்காரன்.

"என்ன சிபந்தனை?" — கதியற்ற கலைஞன் அறிவாளியைப் போலத் தன் உள்ளத்தில் குமுறிக் கொண்டிருக்கும் கோபத்தை மனத்துக்குள்ளேயே அடக்கிக் கொண்டே கேட்கிறான்.

"நீங்கள் எத்தகைய கலைஞர் என்பதை எனக்கு உணர்த்த வேண்டும்."

கலைஞன் வீட்டுக்காரனின் அபிப்பிராயத்தைப் புரிந்து கொள்ள முயல்பவன் போல ஒரு முறை பார்த்திருக்கிறான்.

"என் கண்களில் ஒன்று பிறவியிலேயே கெட்டுவிட்டது. அநேக வருஷங்களுக்கு முன்னால் நான் ஒரு பளிங்குக் கண்— அதாவது செயற்கைக் கண்— வைத்துக் கொண்டேன். அந்தப் பளிங்குக் கண் மிகமிக நேர்த்தியானது. எது இயற்கைக் கண், எது செயற்கைக் கண் என்று எனக்கும் என் டாக்கட்டுக்கும் மட்டும் தெரியுமே ஒழிய மூன்றாம் மனிதன் யாருக்குமே தெரியாது. ஏன்? என் மனைவிக்குக் கூட இன்றுவரை இந்த ரகசியம் தெரியாது என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன். நான் சொல்லுவது புரிகிறதா?"

"சொல்லங்கள். அதுதான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேனே!" என்று கலைஞன் கூறுகிறான்.

"நீங்கள்தான் உயர்ந்த கலைஞர் ஆயிற்றே! ஊரில் கூட உங்களைப் பற்றி அப்படித் தானே சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்? உங்களிடம் அதற்கேற்ற தகுதி இருக்கிறதா இல்லையா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்."

"சரி, உங்கள் சிபந்தனை என்னவென்பதைச் சொல்லுங்கள்!"

"என் கண்களில் எது இயற்கைக் கண், எது செயற்கைக் கண் என்பதை நீங்கள் சொல்லி விடுவீர்களாகில், நான் உங்களுக்கு உங்கள் விருப்பப்படி ஒரு மாதம் தவணை தரமுடியும். இதுதான் என் சிபந்தனை."

கலைஞன் சிறிது நேரம் வரை வீட்டுக்காரனின் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனிக்கிறான். பிறகு, "ஒரே ஒரு மாதந்தானா?" என்று கேட்கிறான்.

"ஆமாம், ஒரே ஒரு மாதம்தான்! அதற்கு மேல் ஒரு நாள் கூடக் கொடுக்க....."

"...உங்கள் இடது கண் செயற்கைக் கண்" என்று முடித்து விடுகிறான் கலைஞன்.

"அட, ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே! நீங்கள் எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள்?"

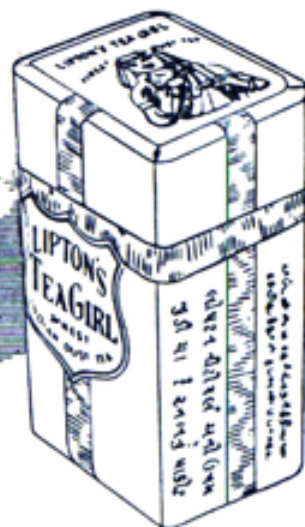
"கண்டு பிடிப்பது சற்றுச் சிரமமான காரியமாகத் தான் இருந்தது" என்று எல்லாம் தெரிந்த வேதார்த்தியைப் போல ஆரம்பிக்கிறான் கலைஞன். "நீங்கள் ஒரு மாதம்தான் என்று சொன்ன பொழுது உங்கள் இடது கண்ணில் மென்மையே உருவான இரக்கத்தின் ஒளி வீசுவதைக் கண்டேன். அப்புறம் அந்தக் கண்தான் செயற்கைக் கண் என்பதைத் தீர்மானிக்க எனக்கு வெகு நேரம் பிடிக்கவில்லை. ஏனென்றால் உங்களைப் போன்றவர்களின் செயற்கைக் கண்ணில் மட்டுமே தான் மென்மையே உருவான இரக்கத்தின் ஒளி வீசமுடியும்" என்று முடிக்கிறான் கலைஞன்.

அப்புறம் கல் ரெஞ்சமே உருவான வீட்டுக்காரன் அங்கிருந்து நகர்ந்துபோய் விட்டதில் ஆச்சரியம் என்ன? — அடியும்

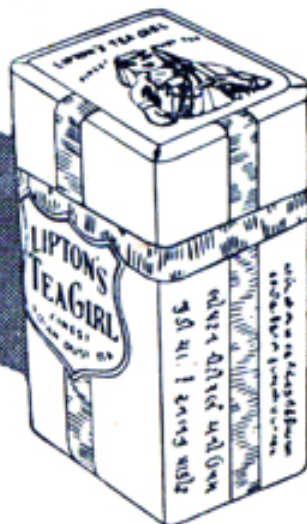

"உங்களை ஏதோ கேட்க வேண்டும் என்று நினைச்சேன், மறந்து போச்சு!"

"அதற்கு ஏதோ பதில் சொல்ல நினைச்சேன், மறந்து போச்சு!"

லிப்டன்ஸ்
டீ கெர்ல் டீஸ்ட்
சிறந்த ஸ்ட்ராங்
டீ தருகிறது

LTGX231M

வின்கோலா

ஒரு சிறந்த டாணிக்

விடாமின் "B"
யுடன் கூடியது

A
SPW
PRODUCT

நோய்க்குப் பின் விளைவில் தேக வலு
குட்டாகும், கர்ப்ப காலத்தில் ஏற்படும்
சத்த சோகைக்கும், பிரசவத்திற்குப் பின்
அபாயித போஷாக்களிக்கவும் அதிக
ரூளை வேகியினால் ஏற்படும் ரூபகமரதி
வயம் போக்கவும் ஓர் சிறந்த டாணிக்.

SV-11

லிட்டில்ஸ்

ஒரியண்டல் பாம்

மாச்சரி

மேலேபட்டவுடன்
ஆறுதலளிக்க வல்லது

LOB/21

எல்லா தலைவலி உடம்புவலிகளுக்கும்
எங்கும் கிடைக்கும்.

பொன் விழா விற்பனை!

விசேஷ கவனத்துடன் தயார் செய்யப்பட்டவை ஒவ்வொன்றும் ஐந்து வருட உத்திரவாதம்

5 ஜூவல் க்கேரம் 32/- கேரக்குகோக்கு 35/-

7 .. க்கேரம் 37/- கேரக்குகோக்கு 40/-

15 .. க்கேரம் 46/- கேரக்குகோக்கு 48/-

5 ஜூவல் க்கேரம் 31/- கேரக்குகோக்கு 35/-

7 .. க்கேரம் 33/- கேரக்குகோக்கு 37/-

15 .. க்கேரம் 45/- கேரக்குகோக்கு 47/-

5 ஜூவல் க்கேரம் 22/- உயர்க்கம் 24/-

7 .. க்கேரம் 24/- கேள்.கேகண்டு 25/-

வாட்டர் பூசும் 15 ஜூவல் 80/-

5 ஜூவல் க்கேரம் 32/- கேரக்குகோக்கு 34/-

7 .. க்கேரம் 34/- கேரக்குகோக்கு 36/-

15 .. க்கேரம் 48/- கேரக்குகோக்கு 56/-

5 ஜூவல் க்கேரம் 24/- உயர்க்கம் 27/-

5 .. கேரக்குகோக்கு 30/- உயர்க்கம் 32/-

15 .. க்கேரம் 45/- உயர்க்கம் 48/-

இங். கைடம்பீன் 24/- உயர்க்கம் இங். 25/-

பாக்டேட் வாட்க 12/- உயர்க்கம் 15/-

பாக்டீங், போல்டேஜ் விற்பனை வரி இவைகள்

CARONA WATCH CO.,
Post Box No. 6729, Calcutta

கவியரசர் டாக்டர் காந்தி மகாத்மாவின் பெருமையையும் அவர் இத்தியாவுக்கு ஆதர்சி யிருக்கும் அருத் தோண்டையும்

மகாத்மா காந்தி

என்ற துறிக் அழகாக விளக்கி யிருக்கிறார்

(விலை அணு எட்டு)

(தபால் செலவு தனி)

சசிதேவி எழுதிய

விஜயா

முதலிய கதைகள்

விலை ரூ. 2-8-0

(தபால் செலவு தனி)

விடைக்குமிடம்:

“கல்கி” காரியாலயம்

செழியாக்கம் 11 சென்னை

உத்திரவாதமுள்ள கட்டுப்பாட்டின் ஸ்டீல் சாமான்கள்

என்றும் பிரகாசமாக இருக்கும் என்றும் மங்களகரம்.

ஒவ்வொரு விட்டுக்கும், தோட்டம், ஆம்பத்தி கட்டுப்பாட்டின் தோண்டையும் சாமான்களும் உவ்வளவு டாம்பீகமானவை ஆனால் மலிவானவை. கருவாமானவை — தீயத்துழைப்பவை

நீரிழிவு

ஏழு நாட்களில்
குணமாகும்!

எவ்வளவு நாட்பட்டதாயினும், மிகக் கடுமையாக இருப்பினும் நவீன ரஸாயன முறைத் தயாரிப்பான வினஸ் எம் வியாதியை முற்றிலும் குணமாக்கி விடும். அடங்காத பசி, மரண தாகம், அடிக்கடி சிறுநீர் பிரிதல், சொரி சிறங்கு ஆகிய இவைகளே இவ் வியாதியின் முக்கிய அறிகுறிகள். இதை கவனிப்பின்றி விட்டு விட்டால் கட்டி, பிளவை, கண்கோளாறு முதலிய உபத்திரவங்களில் முடியும். வினஸ் எம் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் மரிப்பினின்றும் பிழைக்க உதவியுள்ளது. உபயோகித்த மறு தினமே நீரிழிவுள்ள சர்க்கரைச் சத்தைக்குறைத்து இதமளிக்கும். இரண்டு மூன்று தினங்களில் பாதி குணமடைந்ததாக நீங்களே உணர்வீர்கள். ஆகார சிபந்தனை கிடையாது. இலவசமான விபரங்கள் அடங்கிய காட்லாகிற்று எழுதவும்

50 மாத்திரைகள் கொண்ட
பாட்டில் ரூ. 6 - 12 - 0

(தயாத செலவு இலவசம்)

வினஸ் ரிஸர்ச் லாபரடரி (K.M.)
தயால் பெட்டி நெ. 587, கல்கத்தா

கோலூஸ்

புன்னகையில்
குணமேன்மை
ஒளிர்கிறது!

நுரைதான் இந்த
சித்தியாசத்திற்குக் காரணம்!

அங்க நக்கனமனதுவகட
—ஏனெனில் அரைபஞ்சு
அளவே போதுமானது!

சரமின்மை நுரைநிலை
உபயோகிக்கிற
உத்தமம்

இந்தியாவில் தயாரிப்பாளர்கள்:
ஜியாபரே மானர்ஸ் & கோ.லிட்.,
பம்பாய் 1

கிளைகள்: கல்கத்தா-மதராஸ்-ஒலிவி.

தினம் காலையில் எண்ணெய் தேய்த்துக்
குளிப்பதைப் போன்ற

**சுகத்தை பூர்த்தியாக
அனுபவியுங்கள்!**

எண்ணெய் தேய்த்து குளித்தானபிறகு உங்களுக்குக் கமரகவும் குளுமையாகவும் நென்பாகவும் இருப்பதன் காரணம், அது சருமத்தினுள் புகுந்து வேலை செய்து ஓர் இன்புணர்ச்சியூட்டுகிறது. கோளாடாய்ஸ்ட் ஸோப்புகளும் அத்தகைய பயனளிக்கின்றன. அவைகள் சுத்தமானவை; கேவலம் எடை பருமன் நீர்ப்பவேண்டி மாற்றுப்பொருள்கள் யாதொன்றும் அவையில் சேர்க்கப்படுகிறதில்லை. இந்த ஸோப்புகளின் சேழிப்பான நுரையை தனுத்த ஜலத்தினால் கூட எளிதில் கழுவலாம்.

கோளாஸோப்

சுத்தமான எண்ணெயே மூலப்பொருள்

ஸான்டல்வுட்

இதில் கலந்துள்ள சந்தனம், கங்கல் தைலங்களின் நிவ்ரிய பரிமாணம் ஸ்தானத்திற்கும் பிறகு வேருதேரம் நீடித்திருக்கிறது

தயாரிப்பாளர்கள் —

**கோசுனா ஸோப்ப் இன்ஸ்டிடியூட்
கள்ளிக்கோட்டை**

டிபார்ட்மெண்ட் ஆப் இன்டஸ்ட்ரீஸ் அண்டு காமெர்ஸ்

கவர்மெண்ட் ஆப் மெட்ராஸ்

SISTA'S - K5-29

பருத்தி நூல்களுக்குப் பிரதான ஸ்தாபனம்

மதுரை மில்ஸ் கம்பெனி லிட்.

மதுரை - தாத்துக்குடி - அம்பாசமுத்திரம்

5,00,000 நூற்கும் கதிகள் நம்பர் 80 வரை நூல்கள்

எங்களுடைய விசேஷமான நூல்கள்: ஒத்தை நூல், இரட்டை நூல், பனியன் ரெசவுக்கேற்ற கோன் நூல், மில் ரெசவுக்கேற்ற சில் நூல், முறுக்கேற்றிய நூல்.

நாங்கள் சப்ளை செய்வது: கைத்தறி, இயந்திரத் தறி, பின்னல் தறி களுக்கு வேண்டிய காரிக்கள் நூல்கள், இயந்திர ரெசவுக்கேற்ற வார்ப்பு நூல்கள் கனத்த வெப்பிங், கான்வால் முதலியவைகளுக்கேற்ற மடக்கு இரட்டை நூல்கள், மற்றும் பின்னல் இயந்திர ரெசவுக்கேற்ற மிருதுவான சன்ன நூல்கள். எங்கள் எகிப்திய பருத்தி நூல்கள் இறக்குமதியாகும் நூல்களைப்போல் எல்லா வகையிலும் கீர்த்தி பெற்றவை. நாங்கள் நூற்பதைத் தவிர நெய்வதில்லை.

மாணேஜர்சன் : ஏ. ஓ. எப். ஹார்வி லிமிடெட்

ஆஸ்துமா மார்ச்சளி இருமல், மூச்சுத் திணறல், 3 நிமிஷங்களில் ஒழிக்கப்படுகின்றன

ஆஸ்துமா, மார்ச்சளி தாக்குதலால் மூச்சுத் திணர் தூக்கமீன்ற அவதியுறுகிறீர்களா? அதிகமாக இருமுன்தால் பிராணவலையைக் கிடைக்கிறீரா? பன்னீன் உணர்ச்சியினால் வேலை செய்ய அசக்தராகவும், குளுமையான சில வஸ்துக்களையும், உணவுக்களையும் சர்ப்பிட முடியவில்லையா?

எவ்வளவு நாட்களாக உபரதையுந்து எதை உபயோகித்திருப்பீறும் சரி, மேண்டாகோ (Mendaco) ஒர்ப்புதிய நம்பிக்கை அளிக்கும், மயக்க மருந்துகளில்லை, புகை பிடித்தலில்லை, இஞ்சக்ஷனில்லை, ஆட்டோமைஸர் தேவை யில்லை. செய்ய வேண்டியதெல்லாம் குடியிற்ற இரண்டு பீன்களை சர்ப்பாட்டிள்யோது உட்கொள்ள வேண்டியதே. உபத்திரவங்கள் மாயமாக மறைந்துவிடும். ஒன்றே நிமிஷங்களில் மேண்டாகோ (Mendaco) இரத்தத்துடன் கலந்து வேலை செய்யத் தொடங்கி, உபத்தைக் கரைத்து சிரமமீன்ற ஸ்வாசத்தை அபிவிருத்தி செய்து முதல் நாள் இரவே நல்ல நித்திரையை அளித்து விரையில் பல வருஷங்கள் யௌவன உணர்ச்சியையும் வலத்தையும் பெறுகீர்கள்.

2 வருஷங்களாக ஆஸ்துமா இல்லை

மேண்டாகோ (Mendaco) அதேகமாக உடனே தனமளித்து ஸ்வாசத்தை இரகுவாக்குவது மட்டுமீன்ற எதிர்கால தாக்குதல் ஏற்படாது செய்கிறது. உதாரணமாக ஜே. சீச்ச்டீன்,

ஹாமில்டன், ஒன்ட், கானடா, இருமல் மூச்சுத் திணறலால் இரவு தூக்கமீன்ற 40 வருண்டு எடை குறைந்து, திறந்து விடுவார் என எதிர்பார்க்கப் பட்டது. மேண்டாகோ (Mendaco) ஆஸ்துமாவை முதல் நாளை நின்று விட்டது. இரண்டு வருஷங்களில் அவ்வபரதையே மீண்டும் ஏற்பட்டதில்லை

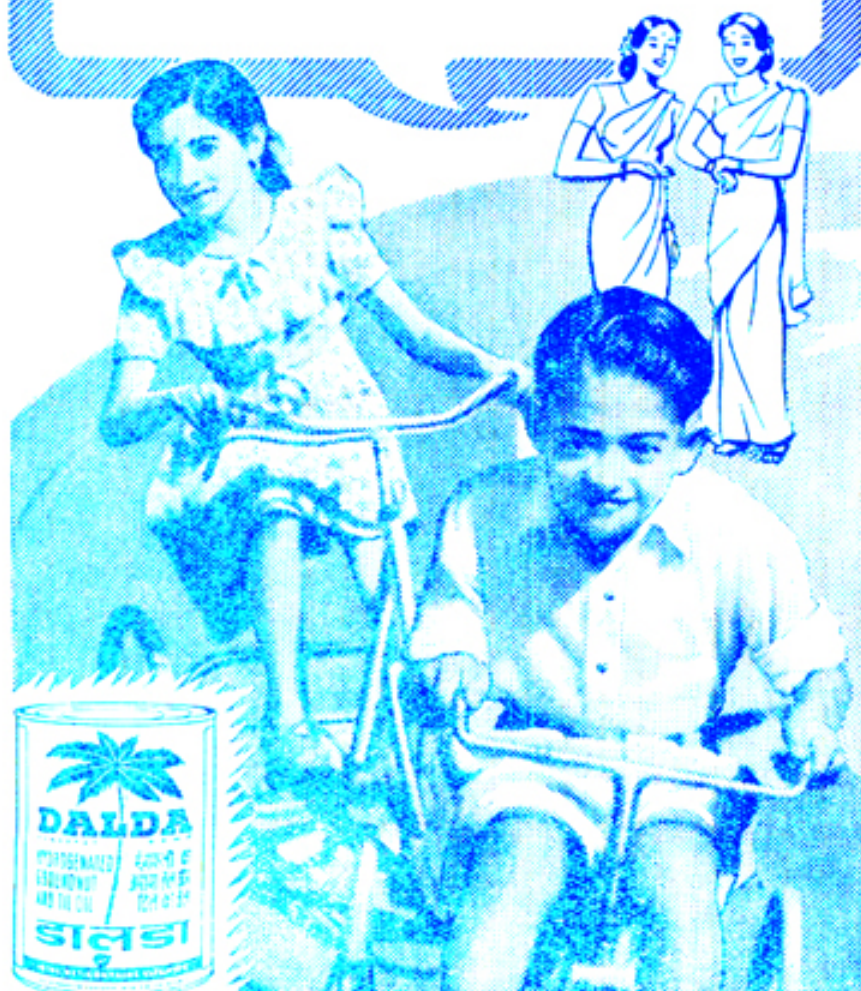
பணம் வரபல் உத்தரவாதம்

மேண்டாகோ (Mendaco) முதல் வேலை சர்ப்பிட்டதும் நேரடியாக ரத்தத்துடன் கலந்து ஆஸ்துமாவை ஒழிக்கிறது. மேண்டாகோ (Mendaco) அதிவிசுவாச வயதில் பல வருஷம் யௌவன உணர்ச்சி, பணம் இவற்றை அளிக்கிறது. வரபல் உத்தரவாதத்தின் கீழ் மேண்டாகோ (Mendaco) உபயோகித்துப் பர்த்து தீர்ப்பளியுங்கள். மேண்டாகோ (Mendaco) சர்ப்பிட்ட பீன் பூரண குணம் பெற்றுத் திருப்பி யளிக்காவியில் வெற்றுப் பெட்டியை அனுப்பினால் முழுத் தொகையும் வரபல் செய்யப் பரும். இன்றே மருத்துவியாபரிகளிடமிருந்து மேண்டாகோ (Mendaco) வாங்குங்கள். இன்றிரவு சர்ப்படித் துங்குகிறீர்கள், மறுநாள் காலை எவ்விதமான தெம்புணர்ச்சி ஏற்படுகிற தென் பதையும் பாருங்கள். உத்தரவாதம் உங்களுக்குப் பரதுகர்ப்பு அளிக்கின்றது.

Mendaco

மேண்டாகோ அளிக்கின்றது.

குழந்தைகளுக்குடால்டாலில்
சமைத்த உணவு சாப்பிடுவது மிகவும்
பயனளிக்கிறது—அது அன்றாடம்
அவர்கள் செலவு செய்யும் சக்தியை
ஈடுசெய்ய உதவுகிறது!

புறநிலை உணவில் உங்களுக்குத்தேவையான கொழுப்பைக் கொடுக்கிறது